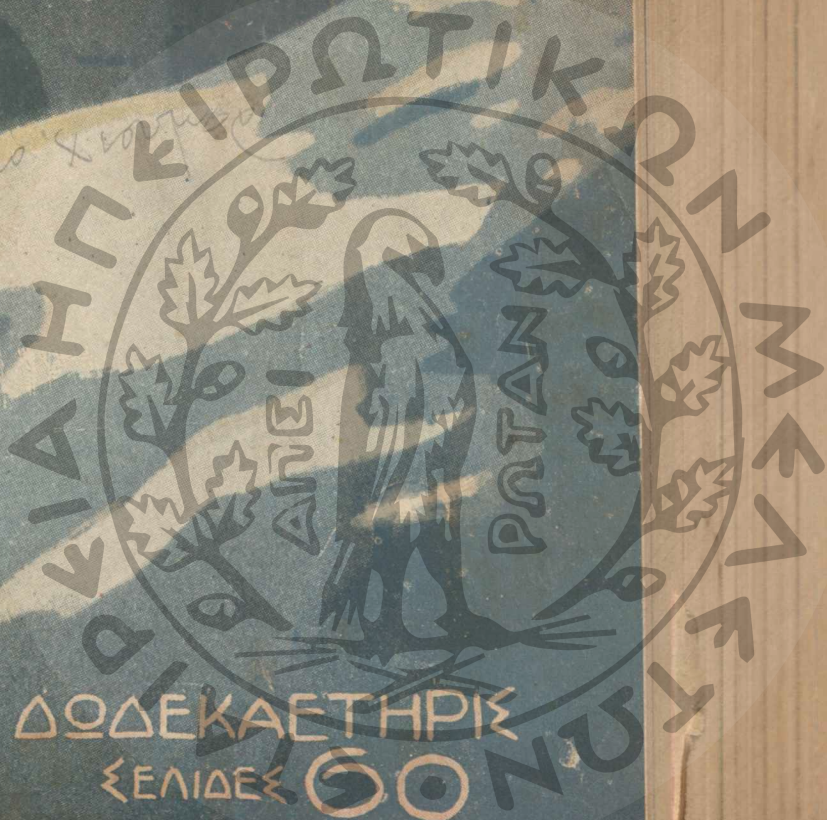
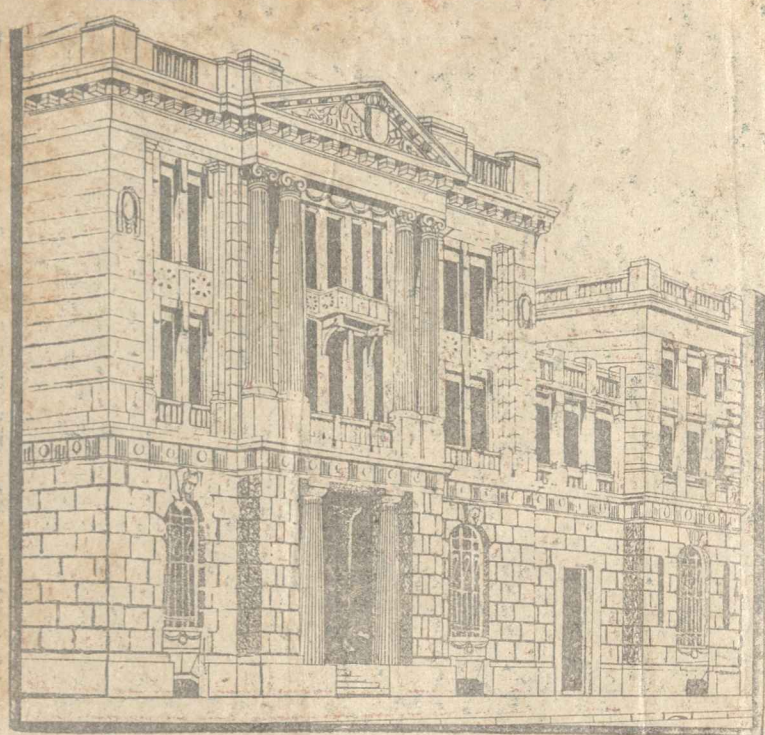

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12
Αρ 567

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ LIMITED

ΕΡΓΑΤΑΙ, ΕΡΓΑΤΡΙΑΙ, ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΙ

Εξασφαλίσате τὸς οικονομίας σας
εἰς τὸ

Λαϊκὸν Ταμιευτήριον τῆς

ΙΟΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Εἶναι μία ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων Ἀγγλικῶν Τραπεζῶν.

Ἐν Ἑλλάδι ἡ ἀρχαιοτέρα ὅλων τῶν ἄλλων Τραπεζῶν.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1839

Ἔδρα εἰς τὸ Λονδῖνον

Κεντρικὸν Κατάστημα ἐν Ἀθήναις: Ὁδὸς Περμαζόγλου
Πρακτορεῖα: Εἰς τὸ Ἀμαροῦσιον, Πλατεῖα Σιδηρ. Σταθμοῦ.

Ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Δράκου 17, Πλατεῖα Βεῖκου.

ὑποκαταστήματα: εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, Αἰγύπτου καὶ Κύπρου
Ἀνταποκριτοὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ, ΤΑΧΥΤΗΣ

Ἡ γυναῖκα ὀφείλει νὰ εἶνε ὡραία
Ἡ καλλονὴ εἶναι ὄπλον ἀμυντικὸν τῆς γυναικὸς.
Μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν Κ^{αν}
«ΛΕΝΑ»
7 ὁδὸς Κόδρου 7

Academie de
Beaute
«Lena»
de l'Institut du
Professeur d'Esthetique
Hillar

Καλλονὴ προσώπου καὶ σώματος. Εἰδικὴ μέθοδος διαπλάσεως τοῦ στήθους καὶ σώματος. Ἐξαφάνισις ρυτίδων καὶ θυλάκων ὀφθαλμῶν.

Ἡ Κ^{αν} ΛΕΝΑ προσφέρει εὐγενῶς τὰς συμβουλὰς τῆς πρὸς διατήρησιν τῆς ὡραιότητος. Δέχεται καθ' ἑκάστην.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαδέτει τὴν πλουσιωτέραν
συλλογὴν χάρτου ταπετσαρίας εἰς
τιμὰς ἐργοστασίου.

Ἀπὸ 22 δραχμὰς καὶ ἄνω τὸ τετραγωνικὸν μέτρον μετὰ τοποθετήσεως.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JOHN GUTHRIE

Κ' ἔπειδὴ ὁ κατηγορούμενος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει πάρει ἀκόμα πτυχὸν πιλότου κ' οὔτε ἔχει ἀναγνωρισμένη ἱκανότητα γιὰ πτήσεις, παρέβη κατηγορηματικὰ ἀπαγορεύσεις καὶ πέταξε παίρνοντας μαζί του κ' ἐπιβάτην κ' εἶται ἐγὼ ἀφορὴ νὰ καταστραφῇ ἢνα ἀεροπλάνο, διὰ ταῦτα, τὸ Συμβούλιο ἀποφασίζει καὶ διατάζει νὰ μὴ δοθῇ πτυχὸν πιλότου σὸν Τζώρτζ Κρούμπ ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ἰλινγκτον, οὔτε καὶ ἀπὸ κανένα ἄλλο ἀεροδρόμιον τοῦ Κράτους...

Ὁ νέος, ὁ ὁποῖος εὐριζόταν μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιό του, μῖς πασιὸν τοῦ Ἰλινγκτον, σταματοῦσε κάθε τόσο τὸ ἐξορισμά του γιὰ νὰ ριζῇ μὴ ματιά στὴν ἐφημερίδα. Με φανερὴ εὐχαρίστησι διάβαζε καὶ ἐξανιδιάβαζε τὴν καταδικαστικὴν αὐτὴ ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου ἐναντίον τοῦ Τζώρτζ Κρούμπ. Καὶ πόση ἦταν ἡ χαρὰ του, ὥστε ἂν τὸν ἔβλεπε κανεὶς, ἀσφαλὲς θὰ ἔλεγε πὼς ἔτρεφε θανάσιμον μῖσος ἐναντίον τοῦ Κρούμπ. Κ' ὅμως ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Τζώρτζ Κρούμπ!

Τὰ μάθαιτε; Ὁ Κρούμπ τὴν ἔπαθε γιὰ καλὰ αὐτὴ τὴ φορά! Ἡ σκέψις αὐτὴ ἦταν τόσο εὐθήμες, ὥστε ὁ Τζώρτζ ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ μὴ στιγμή τὸ ἐξορισμὸν του γιὰ νὰ γελάσῃ μετὰ τὴν καρδίαν του:

«Χά χά! χά!... ὦ, ἂν ἤξεραν!... Μὰ ποῦ νὰ ξέρουν!... Χά! χά! χά!...»

Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς πὼς ὅσα συνέβησαν, τὰ χρωστοῦσε στὴν ἀνυπομονή του τῆς Τζόις νὰ παντρευτοῦν!... Ἐνὰ θρόνυ, πρὸ μηνὸς περίπου, εἶχαν δώσει ραντεβού γιὰ νὰ πάνε μαζί στὸν κινηματογράφον. Ὁ Τζώρτζ εἶχε φθάσει πρῶτος καὶ περίμενε τὴν Τζόις ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ «Μαξέστικ». Ἦταν πολὺ στενωγρημένος! Σὲ λίγες μέρες θὰ θριασκόνταν χωρὶς δουλειά! Τὰ ἀμυντικὰ ἀντιαεροπορικὰ ἔργα ποῦ γινόντουσαν στὸ Ἰλινγκτον, εἶχαν σκεδόν τελειώσει κ' ὁ Τζώρτζ ποῦ ἐργαζόταν αὐτὰ μετὰ πολὺ καλὸ μισθό, θὰ ἔμενε πάλι στὸ δρόμον. Ναι, ἦσαν βέβαιο πὼς τὰ ἔργα εἶχαν τελειώσει. Πελάριον κανόνια εἶχαν τοποθετηθῇ μετὰ τὸ στόμιόν τους γυρισμένον στὸν ἀέρα. Ὑπῆρχαν δυνατοὶ ποσολεῖς, ἀσύσκατος καὶ κάποιον μυστηριώδες μηχανισμό, τοῦ ὁποῖου ἡ θανάσιμος ἀκτίνες ἐναντίον τῶν ἐπιδρομέων τοῦ ἀέρος θὰ προκαλοῦσαν τὴν αὐτομάτου ἀνάφλεξιν του... Ἀ! μετὰ πόση γὰρ ὁ Τζώρτζ, ὁ ὁποῖος τοελλαινόνταν γιὰ ὅτι συνετίσταν μετὰ τὴν ἀεροπολίαν, τριγύριζε κάθε μέρα ἀνάμεσα στὰ διάφορα μηχανήματα!... Τόσος ἦταν μάλιστα ὁ ζήλος του κ' ὁ πόθος του νὰ γίνῃ ἀεροπόρος, ὥστε διέθεσε τις μικρὰς οικονομίας του γιὰ νὰ πάρῃ μαθήματα πιλότου. Ἀλλὰ ἡ προθυμία

τοῦ Τζώρτζ ἀντελήφθη πὼς ἡ Τζόις ἐκλαίει παραπτό. Γιὰ λίγη ὥρα ἔμειναν σιωπηλοὶ, ὡς τὴ στιγμή ποῦ ὁ Τζώρτζ ἀντελήφθη πὼς ἡ Τζόις ἐκλαίει. Τρυφερά, τὴν ρώτησε τί εἶχε.

«Νά, εἶπε ἡ νέα ἀνάμεσα στὰ ἀναφυλλήτα της, ὁ Τζῶν Κάμερον μετὰ ῥώτης πάλι ἂν θέλω νὰ γίνω γυναῖκα του!... Σκέψου, Τζώρτζ, κόντευα νὰ πῶ ναι!... Εἶνε καλὸς νέος!... Κ' ἔπειτα θαρρῆκα πειὰ νὰ ἐργάζωμαι στὸ ἐργοστάσιον... Καὶ μὴπως σοῦ ζητῶ πολλά; Ἐνὰ στιγμὴν μὰς φτάνει γιὰ νὰ ζήσουμε εὐτυχέως... Μὰ εὐὸ θρίσκεσαι χωρὶς δουλειά...»

«Ἀλλὰ, ἀγαπημένη μου, ἐλπίζω νὰ θρῶ γρήγορα καμμιὰ ἐργασία...»

«Ὅλο ἔτσι μοῦ λές κ' ὁ καιρὸς περνᾷ. Ἄν μ' ἀγαποῦσε ἀληθινά, δὲν θὰ παύει νὰ ἐσθεύει ἔτσι ἀνόητα εἰκοσι λίρες γιὰ νὰ γίνῃς πιλότος! Εἰκοσι λίρες πεταμένες πραγματικῶς στὸν... ἀέρα!... Ὁχι, ὄχι!... Τζώρτζ, θαρρῶ πὼς δὲν μ' ἀγαπᾷ!...»

Ἀπὸ λόγον σὲ λόγον, οἱ δύο νέοι κόντευαν νὰ μαλώσουν. Τέλος ἡ Τζόις συναισθάνθηκε πόσο εἶνε πικραίνει τὸν Τζώρτζ μετὰ τὰ λόγια της καὶ τοῦ ζήτησε συγγνώμην...

Ὁ Τζώρτζ πέρασε μὴ πολὺ ἀσχηπὴ νύχτα καὶ τὴν ἐπόμενη σκεπτόμενος ἀπὸ τὰ γεγονότα, τράβηξε ἴσια σὸ ἀεροδρόμιον γιὰ νὰ δῇ τὸν ἀνιχνεύοντα Γουέιν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἰδιαιτέρη συμπάθειαν γιὰ τὸ φταγὸν, ἀδέξιο παλικάρι, ποῦ ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴν ἀεροπορίαν. Μολοντὶ ἀπελπιζόταν μετὰ τις κακοκεφαλίας τοῦ νέου, ἦταν ὁ μόνος ποῦ δὲν τὸν εἰρωνεύονταν γιὰ τις ἀποτυχίες του. Τ' ὄνομα τοῦ Κρούμπ εἶχε καταστήσῃ παροιμιώδες στὸ Ἰλινγκτον, κ' ὅταν ἤθελαν νὰ πειράξουν κανέναν ἑλικοπτεροπόλο, ἔλεγαν: «Ἀδέλιος σὺν τὸν Κρούμπ» ἢ «Καὺμένε, κατάντησες σὺν τὸν Κρούμπ!...»

Ὁ Γουέιν ὅμως λυπόταν τὸν Τζώρτζ καὶ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ φροντίσῃ γι' αὐτόν. Πήγαινε λοιπὸν νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ τὴν ὑπόσχεσιν του. Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, ὁ Τζώρτζ, ὅταν ἔβηκε στὸ ἀεροδρόμιον, δὲν δοῦκε κανέναν ἐκεῖ. Ἐνὰ ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα, ἡ «Μέλισσα», ὅρισκεν ἔξω ἀπὸ τὸ γκαράζ. Ὁ Τζώρτζ εἶδε πὼς ἡ μηχανὴ ἦσεν ἐν τάξει καὶ τὸ ντεπόζιτο γεμάτο ἐκκίνη. Μπροστὰ, στὴ θέσιν τοῦ πιλότου, εἶδε τὰ χοντρά γυαλιὰ τοῦ Γουέιν καὶ τὸ πέ

δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς πιλότος κ' ὁ καὺμένος ὁ Τζώρτζ ἦταν τρομερὰ ἀδέλιος! Ὁ σὸς ἐκεῖνος ἐπέμεινε κ' ἂν δὲν τελείωναν πειὰ τὰ ἔργα, πιθανὸν νὰ τὰ κατάρνε πειὰ σὸ τέλος! Φαντάζεσαι λοιπὸν κανεὶς

τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Τζώρτζ, ὅταν ἔμαθε πὼς μετὰ λίγες μέρες δὲν θὰ τὸν χρειάζοντο πειὰ... Φυσικά, ἔπρεπε ν' ἀνασπῇ κ' ὁ γάμος του μετὰ τῆς Τζόις ὥσπου νὰ θρῶ ἄλλη ἐργασία...

Βυθισμένος στὶς θλιθερές σκέψεις του ὁ Τζώρτζ, δὲν ἀντελήφθη τὴ Τζόις, ἡ ὁποία εἶχε φτάσει σὸ ραντεβού.

«Τζώρτζ, εἶπε ἡ νέα, δὲν ἔχω διάθεσιν νὰ πάω ἀπόψε στὸν κινηματογράφον. Θέλεις νὰ πάμε καλύτερα νὰ περπατήσουμε λιγάκι καὶ νὰ κουβεντιάσουμε;

«Πηγαίνουμε! εἶπε ὁ Τζώρτζ κ' ἀκούθησε τὴ φιλίαν του.

Ὅταν ἔφθασαν στὴ γέφυρα, πάνω ἀπὸ τὸν ποταμό, πῆγαν κ' ἀκούμπησαν σὸ παραπέτο. Γιὰ λίγη ὥρα ἔμειναν σιωπηλοὶ, ὡς τὴ στιγμή ποῦ ὁ Τζώρτζ ἀντελήφθη πὼς ἡ Τζόις ἐκλαίει. Τρυφερά, τὴν ρώτησε τί εἶχε.

«Νά, εἶπε ἡ νέα ἀνάμεσα στὰ ἀναφυλλήτα της, ὁ Τζῶν Κάμερον μετὰ ῥώτης πάλι ἂν θέλω νὰ γίνω γυναῖκα του!... Σκέψου, Τζώρτζ, κόντευα νὰ πῶ ναι!... Εἶνε καλὸς νέος!... Κ' ἔπειτα θαρρῆκα πειὰ νὰ ἐργάζωμαι στὸ ἐργοστάσιον... Καὶ μὴπως σοῦ ζητῶ πολλά; Ἐνὰ στιγμὴν μὰς φτάνει γιὰ νὰ ζήσουμε εὐτυχέως... Μὰ εὐὸ θρίσκεσαι χωρὶς δουλειά...»

«Ἀλλὰ, ἀγαπημένη μου, ἐλπίζω νὰ θρῶ γρήγορα καμμιὰ ἐργασία...»

«Ὅλο ἔτσι μοῦ λές κ' ὁ καιρὸς περνᾷ. Ἄν μ' ἀγαποῦσε ἀληθινά, δὲν θὰ παύει νὰ ἐσθεύει ἔτσι ἀνόητα εἰκοσι λίρες γιὰ νὰ γίνῃς πιλότος! Εἰκοσι λίρες πεταμένες πραγματικῶς στὸν... ἀέρα!... Ὁχι, ὄχι!... Τζώρτζ, θαρρῶ πὼς δὲν μ' ἀγαπᾷ!...»

Ἀπὸ λόγον σὲ λόγον, οἱ δύο νέοι κόντευαν νὰ μαλώσουν. Τέλος ἡ Τζόις συναισθάνθηκε πόσο εἶνε πικραίνει τὸν Τζώρτζ μετὰ τὰ λόγια της καὶ τοῦ ζήτησε συγγνώμην...

Ὁ Τζώρτζ πέρασε μὴ πολὺ ἀσχηπὴ νύχτα καὶ τὴν ἐπόμενη σκεπτόμενος ἀπὸ τὰ γεγονότα, τράβηξε ἴσια σὸ ἀεροδρόμιον γιὰ νὰ δῇ τὸν ἀνιχνεύοντα Γουέιν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἰδιαιτέρη συμπάθειαν γιὰ τὸ φταγὸν, ἀδέξιο παλικάρι, ποῦ ἀγαποῦσε μετὰ πάθος τὴν ἀεροπορίαν. Μολοντὶ ἀπελπιζόταν μετὰ τις κακοκεφαλίας τοῦ νέου, ἦταν ὁ μόνος ποῦ δὲν τὸν εἰρωνεύονταν γιὰ τις ἀποτυχίες του. Τ' ὄνομα τοῦ Κρούμπ εἶχε καταστήσῃ παροιμιώδες στὸ Ἰλινγκτον, κ' ὅταν ἤθελαν νὰ πειράξουν κανέναν ἑλικοπτεροπόλο, ἔλεγαν: «Ἀδέλιος σὺν τὸν Κρούμπ» ἢ «Καὺμένε, κατάντησες σὺν τὸν Κρούμπ!...»

Ὁ Γουέιν ὅμως λυπόταν τὸν Τζώρτζ καὶ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ φροντίσῃ γι' αὐτόν. Πήγαινε λοιπὸν νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ τὴν ὑπόσχεσιν του. Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, ὁ Τζώρτζ, ὅταν ἔβηκε στὸ ἀεροδρόμιον, δὲν δοῦκε κανέναν ἐκεῖ. Ἐνὰ ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα, ἡ «Μέλισσα», ὅρισκεν ἔξω ἀπὸ τὸ γκαράζ. Ὁ Τζώρτζ εἶδε πὼς ἡ μηχανὴ ἦσεν ἐν τάξει καὶ τὸ ντεπόζιτο γεμάτο ἐκκίνη. Μπροστὰ, στὴ θέσιν τοῦ πιλότου, εἶδε τὰ χοντρά γυαλιὰ τοῦ Γουέιν καὶ τὸ πέ

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

ΛΟΙ οί κάτοικοι του Γκρεζάγ γινώριζαν, τουλάχιστον εξ' όσους, τον μαρκήσιο Ντιβερτάν. Τριάντα χρόνια τώρα κατοικούσε στην είσοδο της πόλεως, σε μία μαγευτική έπαυλη. Το σπίτι ήταν μεγάλο, αλλά πολύ παλιό, ξεχαρβαλωμένο, κι' ο μαρκήσιος ούτε έβγαине ποτέ του έξω, ούτε και δεχότανε κανένα, περισσότερο από μισάνθρωπο, παρά από περηφάνεια.

Τα χαμίνια του Γκρεζάγ το είχαν γλέντι να καβιλλούν τον παντρεμένο της επανόλης αυτής. Δεν έβλεπαν όμως έτσι και μεγάλα πράγματα. Μονάχα τον γέρο-μαρκήσιο, που περπατούσε άργα-άργα στον κήπο του. Πολύ ψηλός, πολύ αδύνατος, ξεραγκανός, με γαμψή μύτη και μάγουλα ξεσημασμένα, με μακριά κατάστρα μαλλιά, περπατούσε μ' επισημότητα, σαν να ήτανε σε καμιά παρέλαση, κρατώντας ένα όμοιο μαστούνη, χοντρό, από έλεφαντόδοντο, με γερά σφαιρική λαβή, ολόχρυση. Έτσι τον βγάζανε τα παιδιά «ο άνθρωπος με το χρυσό μαστούνη», κι' επειδή κανείς δεν ήξερε τους λόγους της απίστευτης μοναξιάς του, κυκλοφορούσαν μέσα στην πόλη οι πιο άνοητοι φηλοίοι γι' αυτόν. Μία φθινοπωρινή μέρα, που τα φύλλα έφταναν κίτρινα από τα ξέθωρα, σταμάτησε ένα άμαξι μπροστά στη βίλλα του Ντιβερτάν. Βγήκε απ' αυτό μία ηλικιωμένη κυρία, ντυμένη κάπως παρθένα. Ήτανε σαν τις γοητές χαρτοπαίτριες, τις ντυμένες πάντα με κομική φιλαρέσκεια, που τις βλέπεις κανείς τόσο συχνά στα σαλόνια του Μοντεκάππο. Μαλλιά άσπιστα κίτρινα, μάγουλα πλαδαρά και φτιασιδωμένα, κακπέλλο με πελώρια φτερά. Η γρηά αυτή εγκαταστάθηκε στο σπίτι του μαρκήσιου, σαν να ήτανε στο σπίτι της, κι' ο κηπουρός, που κατοικούσε πολύ κοντά στη βίλλα, άκουγε πολλές μέρες φωνές, φλογακές, βιαστικά βήματα, θόρυβο μανιασμένων σσητών στο σπίτι του μαρκήσιου. Τα χαμίνια, που σκαρφάλωναν πάντα στον παντρεμένο, δεν έβλεπαν πια τον άνθρωπο με το χρυσό μαστούνη, αλλά μία μέγαιρα κροκο-ντυμένη κι' ατημέλητη, που τριγυρνούσε σαν την τρέλλη μέσα στον κήπο και τα πετροβολούσε.

Έπειτα, ένα πρωί, καθώς δεν φάνηκε κανείς στον κήπο, ο κηπουρός άνοιξε. Ύστερ' από μία-δυό ώρες πήγε κι' άνοιξε στην πόρτα του μαρκήσιου. Καμιά απάντηση, σιωπή. Έτρεξε τότε φοβισμένος και είσοδισσε την άστυναια. Ένας άστυνομικός με πολιτικά παραβίασε την πόρτα κι' είδανε πάνω στο περσικό χαλί την καλοντυμένη γυναίκα ξαπλωμένη κάτω, με το νυχτικό της ποναμένο. Το κεφάλι της ήτανε σπασμένο και το αίμα έτρεχε ριχτό από το άνοιγμένο κρανίο της. Ο μαρκήσιος Ντιβερτάν ήταν κι' αυτός ξαπλωμένος νεκρός, πάνω στο κρεβάτι του. Είχε πετάξει τα μυαλά του στον αέρα με μία σφαίρα περσινόφρου. Κοντά του βρισκανε το όμοιο του χρυσό μαστούνη. Γυναίκα μαλλιά, αιματοβαμμένα, ήτανε κολλημένα στην ολόχρυση καλοντυμένη λαβή του. Πλάι στο πτώμα του βρισκόταν ένα μεγάλο φύλλο χαρτί, ανοιχτό. Μπόρεσα και διάβασα αυτό το χαρτί στο γραφείο του άνοητου, την ίδια μέρα. Ήταν γραμμένο από τον μαρκήσιο και περιείχε τα εξής:

«Δεν πρέπει να κατηγορηθώ κανείς για τον θάνατό μου. Σκοτώθηκα μόνος μου, αφού σκότωσα την μαρκησία Ντιβερτάν, την γυναίκα μου. Έπειδή επιθυμώ ν' αποφύγω τις άνοητες φλυαρίες του κόσμου, θεωρώ αναγκαίο να εξηγήσω εδώ τα αίτια της πράξεώς μου αυτής.

«Ποιν' από τριάντα χρόνια που έμενα στο Παρίσι, γνώρισα στις Βερσαλλίες την διδα Φρανσίν Έκάτυ. Σήμερα άκουη δεν μπορώ να την συλλογισθώ χωρίς συγκίνηση. Ήτανε μία λεπτή, γλυκιά νέα, με άριστα καταστάνα υατία. Τα λόγια της ήτανε αληθινά τραγούδι, γεμάτα ποίηση και νοσταλγία. Η ψυχή της γεμάτη από άνανη νιά της μουσική, για τα τρέφειρα και τα λεπτότετα αίσθηματά. Την άναψα με τόση περιπάθεια, ώστε αν και ήτανε κλην ένας φανταστικός, πο-θα με δούλεψε την ομορφιά μου για την πάσα γυναίκα μου. Και όμως οι νόμοι μου ήταν ανώμαλοι. Αφαιρέσαν από τους άναποδους με δλη μου την καρδιά. Ούτε ο φόθος ενός ανθρώπου γάμου, ούτε η συμβουλές των φίλων μου, ούτε η κατακαυλή της κοινωνίας υπόρρεσαν να με συγκρατήσουν, γιατί νύμια πόσος στη νέα αυτή την ετυχία δλης μου της ζωής.

Ένας άστυνομικός παραβίασε την πόρτα...

«Και όμως, τρία χρόνια μετά το γάμο μας, άναγκάστηκα να παραδεχθώ πως μέσα στην μαρκησία Ντιβερτάν δεν άπομεινε ποτέ απ' την Φρανσίν Έκάτυ, που είχα αγαπήσει και που ήτανε τόσο γοητευτική! Είχε γίνει χοντρή, τα χαρακτηριστικά της έχασαν κάθε λεπτότητα, έγινε χυδαία, έδειχνε την ποταπότητα μεταιοδελία κι' είχαμε καθημερινές σκηνές. Φύλαρη, ζηλόθυμα κι' άκαρδη, όπως ήταν, κατάντησα σιγά-σιγά να την μισώ. Ένοιωθα το συναίσθημα της άγανακτήσεως, που δοκιμάζει κανείς όταν αγοράση ένα πολύτιμο αντικείμενο και το στέλνουν σπίτι του ένα πρόστυχο εμπόρευμα. Η άφανική μέθη της μεγάλης περιουσίας μου την είχε αλλάξει μήπως σ' αυτό το τρομακτικό σημείο;... Δεν το ξέρω. Μήπως μία παντρεμένη γυναίκα είν' ένα πλάσμα άσχετο με την νέα που αγαπήσαμε κάποτε. Τέ άγνοω.

«Τό θέβανον είνε, πως ύστερ' από πέντε χρόνια, δεν μπορούσα πια να υποφέρω την γυναίκα μου. Θά μπορούσα να της συχωρήσω αν ξεγνοούσε μονάχα την αξιοπρέπεια της, την άσπρη της, αν δεν μ' άγαπούσε πειά, αν εύρισκε ευχάριστησι στα νύχθροειδέστατα πράγματα, αν εύχρηστίωνε μονάχα στο χαλί, αν Ξυινε χαρτοπαίτρια, φύλαρη, κακιά και άηδυστικά λαίμαργη! Δεν μπορούσα όμως ποτέ να την συχωρήσω για την θεϊκή άπογοήτευσί που προξένουσε στα τραγικότερα αίσθηματά της καρδιάς μου για τη φρίκη της διάψευσί της άγάπης και των έρωτικών μου όνειρων.

«Την έγκατέλειπα λοιπόν μία μέρα, αφού της άφησα ένα καλό, έπαρκέστατο εισόδημα να ζήσει με κάθε άνεσι κι' ήδω να κατοικήσω εδώ στη μοναξιά μου. Και τότε, με μία παράδεισο και νομπετική δύναμη της σταντασίας μου, έσαναθόκη μέσα στην άπόλυτη έρημια μου ολόζώντανη την θεατική άάνανη της Φρανσίν Έκάτυ, της Φρανσίν που γνώρισα κάποτε με τους πρώτους κι' άδέχαστους παλμούς της καρδιάς μου. Είχα υποσώ μου ολόζώντανη την εικόνα της, το φάντασμα της. Τριάντα ολόκληρα χρόνια Ξησα μαζί μ' αυτήν την άύλη εικόνα κι' ή φαντασία μου της χούριζε κάθε μέρα καινούργιες όνειρμένες γάρες. Τι μ' Ξιμेलαν αν στην παγκμαστικότητα ή μαρκησία Ντιβερτάν είχε καταντήσει μία έλαεινή θεατρίνα και κυλιότανε στα θερμομερά σανίδια των γυδασιτέρων έπαοχιακών θεάτων, με άλλεγμένο, κάπως τ' όνομά της; Η ζωή μου περνούσε ήρεμη, άπαλή, γαλήνια σαν όνειρο.

«Κι' ή ετυχία μου αυτή θά εξακολουθούσε όσο κι' ή ζωή μου. Θά έκλεινα κάποτε τα κουρασμένα μου μάτια με το γλυκύτερο γαυδείο στα γύλη, αν ή πραγματική Φρανσίν δεν έχότανε άφανώσα να με όρρη, να με άναστατώση. να με τασάση, να κούνη άλλη μία φορά κόλασι τη ζωή μου. Ήθελε λοιπόν μία μέρα να ναιδέστατα κι' ένκαταστάθηκε εδώ. Ήτανε κατανοημένη, αναμένη, διαμένη από παντοί κι' από όλους, κυνηγιμένη από τους πιστωτές της. Άντι να ιδώ το άναγμένο μου φάντασμα, την λατρευτή εικόνα της λατρευτής μου, που έπλανε ή σταντασία μου και μου γιούριζε πάλι τις ποιδες έρωτικές νάδες. Δούλη και άντίκρου σε μία ματαιωμένη νύνασι σ' ένα πλάσμα νεκρό, φοικτό, άκατανόμαστο, φορτωμένο άηδιστικά μυσήφια, με το πρόσωπο σπασιδωμένο, τα μάτια γεμάτα μίση και την καρδιά γεμάτη δηλητήριο. Την ίκέτεσσα να φύγη, να μ' άφήση να πεθάνω με κάποια σχετική ήσυχα. Έκείνη όμως μου έβλινε καθάρα, πως δεν θαφενε πια από κοντά μου, γιατί αυτή ήταν ή έκδική της!...

«Γιατί να σάς κοιμήσω περισσότερο; Όποιος μπορεί να έπιβήθην στην πόνη, στην σπαρτανιά της καρδιάς μου, θά με καταλάβη και ίσως να μεπενόση...

«Χτες την άποπαξ έπιτέλους, άνακατιμένη από το νύρι και θέλωνα να την ιδώ. Έκείνη μ' έβρισε. Δεν μπορούσ όυτε να φαντασθώ τον τρόπο που με φούκα λόγια που μπόρεσα να προφώση... Έπειτα, ήλκυσε το νύρι της και με γύτησε!... Δεν υπόρρεσα να κοιμηθώ. Άρπαξα το μαστούνη μου και την γύτησα στο κεφάλι, την χτύπησα, την γύτησα δυνατά, άγρια... Όταν στανάτησε ή Φρανσίν ήτανε πεθαιμένη. Άναστέα καταλάβαινονας τον λυρωμό μου. Όσάος την έδω στανιμη ανήτηκα ποτε τέλειωσε πια ή ζωή μου. Αύτες ή πεοιπέσεις δεν μπορούσ να συμβιβασθώ ούτε με την ηλικία μου, ούτε με την άειοπέπεια μου. Γι' αυτό, άναγκάσθαι να σήσω μόνος μου τον θεό που σό της ζωής. Όχι όμως μονάχα γι' αυτό. Πρέπει να πεθάνω πια και για έναν άλλον λόγο: Γιατί καταλαβαίνω, πως ύστερ' από το φοικτό θέαμα των τελευταίων άντων ήμερών, δεν είνε πια δυνατό να έσανθώ κοντά μου το θεό όραμα της νεότητός μου, το φάντασμα της άναπημής μου, της λεπτής της αϊθέρας, της ούράνης Φρανσίν...»

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΑΛΙΣΤΑ, κυρία μου, έχετε δίκη, εδώ στο χωριό μας είμαστε πίσω σε πολλά ζητήματα, λιγώτερο από άμάθεια και πιο πολύ απ' τη δυσπιστία, που έχουμε για κάθε καινούργιο πράγμα.

«Για τις προλήψεις μας όμως, όπως τις είπατε, δεν πρέπει να μας κατηγορήσει κανείς. Έγώ που έχω αυτό το μικρό ξενοδοχείο και βλέπω κάθε μέρα κόσμο και κοσμάκη, από κάθε μέρος του κόσμου, άκούω απ' τους πιο μορφωμένους ανθρώπους πράγματα, να φρίξετε, διαβολικά!...

Κομφοί κύριοι και νεώτατες κυρίες, που μάς κοροϊδεύουν έμας που πιστεύουμε στα μάγια, τρέχουν όστόσο κάθε μέρα στις χαρτοπαιχτες και στις καφεζούδες και προσκαλούν τις ψυχές των πεθαμένων με τον πνευματισμό. Δεν φαντάζομαι να είνε και πολύ χριστιανικά όλα αυτά. Έμεις τουλάχιστον πιστεύουμε εκείνα που πιστεύουν κι' οι γονείς μας κι' οι παπποδίδες μας. Κι' αυτοί, μ' δλη τους την άγραμματοσύνη, ήξεραν πολύ περισσότερα απ' τους σημερινούς τους κομφιοκεφαλάκηδες!...

«Δεν ξέρω αν κάνουμε καλά ή όχι! Κείνο που ξέρω μονάχα, είνε πως όποιος τόλμισε να βλάη τον άλλον στον τόπο μας με τα μάγια, έφραγε ο ίδιος το κεφάλι του. Έτσι την έπαθε κι' ο Ίβον Προεντέκ, κι' άς ήτανε κι' έρωτευμένος. Θά σας την πω την ιστορία του, μία κι' ενδιαφερόσατε τόσο πολύ για τις συνήθειες του τόπου μας:

«Αυτή ή ιστορία Ξυινε πριν από τριάντα χρόνια, κανείς όμως σ' όλον τον τόπο δεν την Ξέχασε ως τα σήμερα.

«Λιγάκι Ξέω απ' το χωριό μας είνε μία μαγεμένη πηγή. Όλοι την Ξέρουν και στο δικό μας το χωριό και στα περίχωρα. Όταν μία κοπέλλα υπομείζετα τον άρραβωνιαστικό της, πάει και γέρνει πάνω απ' την πηγή κι' άμέσως μαθαίνει την αλήθεια. Αν το νερό άπομεινεί διάφανο, κι' ή άμμος στο βάθος άκίνητη, ή νέα μπορεί νύχη έμπιστοσύνη: Ο φίλος της είνε άγνός και την αγαπά. Αν όμως την προδίνει, τότε έρχετ' ένα φείδι, άνακατεύει την άμμο και θολώνει το νερό, όπως ή ύποψια ταραίζει το βάθος της καρδιάς.

«Ποτέ δεν όηκε ψεύτικη ή άπόκρισι της πηγής—θα σάς πώ να την ιδήτε καμιά μέρα—ούτε κι' έκρυψε ποτέ τον ένοχο, τον ύποκριτη. Άναρωσιέμαι καμιά φορά, αυτά τα φείδια, για να νύει τόσο σοφά, μήπως κρατούν απ' τα παιδιά του Μεγάλου Φειδιού, που κατέστρεψε τη μητέρα μας την Εύα και μαζί μ' αυτήν και τον πατέρα μας τον Άδάμ κι' δλη την έρημ την άθρωπότητα;... Γελάτε, Ξ; Μπορείτε να γελάτε όσο θέλετε. Μόνο για όσα γράφει το Ευαγγέλιο, δεν μπορούμε ν' άμφισβάλουμε.

«Λοιπόν, που λέτε, ο Ίβον Προεντέκ ήτανε τρελλά έρωτευμένος με μιά όμορφη κοπέλλα, που την έλεγαν Άννικ. Η Άννικ ήταν μικρούλα, με άδωσα καταγάλανα ματάκια κι' ολόξανθα μαλλιά μακριά, ως τα πόδια της. Ήταν καλόκαρδη και γλυκιά και σαν να μην έφταναν όλα αυτά τα χαρίσματα, ήτανε και μοναχοκόρη του μεγαλειτέρου κτηματία του χωριού. Είχε προίκα μεγάλη... Κι' ο Ίβον όμως είχε καλά τον τρόπο του. Ήτανε καλός νοικοκύρης κι' ο πατέρας της Άννικ θά τον προτιμούσε από πολλούς άλλους. Η καρδιάς όμως των κοριτσιών, όπως άς Ξέρετε, είνε σαν τον άέρα, φυσούν όπου τους άρρέσει. Η Άννικ, χωρίς να πάρη τη γνώμη κανενός, διάλεξε από όλα τα παλληκάρια του χωριού τον πιο φτωχό: Έναν φτωχό, που δεν είχε τίποτ' άλλο, ξέδν από τη βάρκα και τα δίχτυα του. Ήταν όμως όμορφος σαν και κείνη και γενναίος όσο κανείς άλλος μέσα σ' δλη τη χώρα, αληθινά παλληκάρι. Τον έλεγαν Φραγκίσκο. Η Άννικ έπεί: «Η αυτόν ή κανέναν! Κι' οι γονείς της, που δεν της άρνήθησαν τίποτα ως τότε, αφού άγονίστηκαν να την μεταπείσουν με τη λογική, κατάλαβαν πως δεν θά κάνουν τίποτα, γιατί λογική κι' έρωτας δεν κάνουνε ποτέ συντροφιά, κι' έπιτέλους δέχτηκαν τον Φραγκίσκο για γαμπρό τους.

«Ο Ίβον πήγε να λυσάξη απ' το κακό του κι' άρκίστηκε πως θά τον έμποδίζε αυτόν τον γάμο. Όλοι όμως τον κοροϊδεύαν. Δεν ήταν άνθρωπος του μαγαριού κι' ούτε μπορούσε να μετρήσθ με τον Φραγκίσκο στα χέρια.

«Είχαν όρισει πια τη μέρα του γάμου κι' όστόσο ο Ίβον Ξεακολουθούσε να λή πώς ο γάμος αυτός δεν θά γίνη ποτέ. Και τότε ο δυστυχισμένος πασαύρηκε στην πρώτη του άτιμία:

«Η Άννικ έλαβε ξαφνικά ένα γράμμα, που της έλεγε πως ο Φραγκίσκος την ήθελε μονάχα για την προίκα της. Της φάνεροναν μάλιστα και τ' όνομα μιάς φτωχής κοπέλλας, κόρης ενός ψαρά, που της είχε δώσει λόγο ο Φραγκίσκος να την πάρη για να κα του και τώρα προσπαθούσε να της κρύψη την προδοσία του.

«Η πιο ταπεινή, ή πιο άπίθανη συκοφαντία, σου βαράνει πάντα την καρδιά, όσο και να μη την πιστεύεις.

«Η καλόκαρδη Άννικ, όυτε θέλησε να δείξη κείνο το γράμμα στον άρραβωνιαστικό της. Δεν μπορούσε όμως να δώξη τη θλίψη που προξένισε στην ψυχή της. Ποθούσε να τιμωρήση τον άρχιλο και ταπεινό άνθρωπο, που τόσο άναγνώριζε την ετυχία της. Από την πρώτη στιγμή κατάλαβε ποιος είχε γράψει το γράμμα. Και παρακαλούσε την Παναγία να τον τιμωρήση για την τόση του κακία.

«Ο μοχθηρός Ίβον άπόφευγε ως τότε την κοπέλλα, μιά μέρα την παραφύλαξε στο δρόμο της. Η νέα του μίλησε τότε πικρά για την βραμερή του πράξη. «Εκείνος δεν άρνήθηκε κι' άρχισε να την κοροϊδεύη για το πηγάδι της, που κι' ή ίδια βέβαια θά το είχε καταλάβει, αφού δεν το μίσησε καν, όπως όλες ή κοπέλλες, να πάη να ρωτήση την μαγεμένη πηγή. «Καλά κάνεις, της έπεί, που δεν πάς, για να μη ταπεινωθί κι' ξευτελισθί ο άρραβωνιαστικός σου απ' την άπόκρισι της πηγής...»

«Κατακόκκινη ή Άννικ απ' το θυμό της, άνασκήκωσε το κεφάλι και το φώναξε με περιφρόνησι:

«Είς' ένας έλαεινός ψεύτης! Και για να στο άποδείξω, θά πάω άμέσως, αυτή την ώρα στην πηγή, μαζί με τις φίλεςδες μου, την Μαργαρίτα και την Ίουλλα, για να τις έχω μάρτυρες για την συκοφαντία σου και την άδωδτητα του Φραγκίσκου!...

«Καλή τύχη! της φώναξε, γελώντας ο διαωγμένος έραστής κι' εξαφανίστηκε σχεδόν τρέχοντας.

«Η Άννικ ήταν συγκινημένη, όχι όμως από φόβο, άλλ' απ' τη χαρά της, γιατί ήτανε βέβαιη για τον θρίαμβο του άρραβωνιαστικού της. Η Μαργαρίτα ήταν δλο γέλια, τραγουδούσε στο δρόμο καθώς πήγαιναν στην Πηγή της Άληθείας, και μάζευε λουλούδια πόσχαρα. Μονάχα ή Ίουλλα, ή μεγαλειτέρα από τις τρεις τους, που είχε άρκετη περα για τη ζωή—πολλή πείρα, έλεγαν ή κακές γλώσσες—δεν ήτανε και τόσο ήσυχη για την άπόκρισι της πηγής. Ξέρεσε καμιά φορά... Οι άντρες, όλοι τους είνε το ίδιο πλάσμα...

«Επιτέλους τα τρία κορίτσια φτάσανε στην πηγή. Η Άννικ έσκυψε και καθρεφτίστηκε στα γλίσια νερά της. Τα νερά άπομειναν ήσυχα, δεν παραγίτηκαν διόλου κι' ή καρδιά της κοπέλλας άναγάλισσε. «Ήδυνασε κι' ή δυσπιστία Ίουλλα κι' ή Μαργαρίτα εξακολουθούσε το ευτυχισμένο τραγούδι της, καθώς γυρνούσαν πίσω προς χωρές.

«Είχαν όμως άρρήσει πολύ και για να κόψουν δρόμο, άποπάσαν να γυρίσουν μέσ' από τους άγρούς, από ένα μονοπάτι γεμάτο χοντρές πέτρες και ρίζες δέντρων. Πηδούσαν αυτά τα έπιπόδια γελώντας. Η Ίουλλα περπατούσε μπροστά. Ξαφνικά στάθηκε κι' άκούστηκε να φωνάξη τρομαγμένη. Ένα κορίτσι ήτανε ξαπλωμένο στη μέση.

Το έρόμου, με το πρόσωπο βυθισμένο μέσα σ' άγρια χόρτα. Τρέμοντας απ' το φόβο τους τα κορίτσια, το γύρισαν άνασκελά και φαντάζοντε την συγκίνησί τους, όταν άναγνώρισαν τον Ίβον. Ένα δάγκωμα φειδιού φαινόταν στο λαιμό του!

«Καταλαβαίνετε, πιστεύω, τι έτρεξε... Όπως το κατάλαβαν κι' όλοι στο χωριό, όταν μάθανε για το συκοφαντικό γράμμα, και την προίκα του Ίβον στην Άννικ να ρωτήση την πηγή για τον άρραβωνιαστικό της.

«Ο Ίβον φύλαγε κείνο το φείδι, με την ιδέα—φυσικά ο έξαποδός θά τον φάνταζε να το μεταχειρισθί για να καταστρέψη τον αντίζήλο του. Στο δρόμο του όμως προς την πηγή, σκόνταψε, έπεσε κάτω και το φείδι τον δάγκωσε στο λαιμό. Αν δεν πάθανε το δυστύχημα, θάφτανε πρώτος, από το μονοπάτι, στην πηγή και μ' έκολία θάρριχνε το φείδι στο νερό, στην κατάλληλη στιγμή.

«Έτσι ο δόλιος εκείνος άνθρωπος πήρε το φείδι για αξιοσυνεργάτη στην προδοσία του. Πέθανε όμως κι' ο Θεός ως άναπαφή την ψυχή του! Ο Θεός να τον συγχώρεση, όπως τον συχώρεσαν ο Φραγκίσκος κι' ή Άννικ!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΠΝΙΓΗΚΕ Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΜΠΟΝΕΒΑΛ

ΕΙΜΑΙ πολύ ευτυχής, που κάνω την γνωριμία σας, κύριε καθότι σας παρακαλώ. Θα μαντέψετε βέβαια, γιατί σας παρακάλεσα να περάσετε απ' το θέατρο. Πράγματι για το μονόπρακτο δραματάκι σας, που μου φέρατε πέρου. Μάλιστα, για την ελληνομύρα σας. Λοιπόν, αγαπητέ κύριε, θα το ανεβάσω το έργο σας αυτή την σαβίτη. Θα σας ζητήσω μόνον λίγες, 61 μην άνησυχήτε, ελάχιστες τροποποιήσεις. Το σύνολο είναι ζωντανό, αληθινό, επιτέλους μου άρεσει. Μερικά σημεία του έργου σας με συγκίνησαν. 'Απορείτε γι' αυτό; Βέβαια, πέρασαν απ' τα χέρια μου κάθε είδους τραγωδίες, εκατοντάδες ανατριχιαστικά έργα. 'Εσείς όμως έχετε, στο φινάλε σας, μια σκηνή, μια τόσο ανθρώπινη κραυγή του ήρωά σας, που μ' έκανε ν' ανατριχιάσω και μένα τον ίδιο, πυρ' όλη μου την πείρα τριάντα ετών σ' αυτό το επάγγελμα. Δεν την θυμάστε; Και όμως έμεινα μου έμεινε αληθινή: "Όταν οι δυο έρωτες μόνον θάβονται μέσα στα έρειπια της στωάς και τα νερά τους περιζώνουν, έχετε βάλει στο στόμα του νέου την κραυγή: —Βοήθεια! Τά νερά ανεβαίνουν!... Μητέρα!... Μητέρα μου!...". Με κινιάζετε έτσι, σαν ν' άπορητε. 'Ισως να μη ξέρετε και σεις ο ίδιος πόσο ΑΛΗΘΙΝΗ είναι αυτή η κραυγή της άπογνώσεως, που μια στιγμή δυνατής έμπνευσε έφερε στη φαντασία σας. 'Εγώ όμως μπορώ, καλύτερ' από κάθε άλλο, να το βεβαιώσω αυτό. "Οχι επειδή έχω μεγάλη ειδικότητα στα ρεαλιστικά δράματα. 'Αλλά γιατί, αυτές τις κραυγές, τις άκουσα, έχω πού σας μιλά αυτή τη στιγμή, στις τραγικότερες στιγμές της ζωής μου.

»Εδώ τώρα, φτάνουμε σ' ένα άλλο σημείο της συνομιλίας, που ήθελα νάχουμε οι δυο μας σχετικά με το έργο σας και τις τροποποιήσεις που θα σας παρακαλούσα να κάνετε. Πριν από δεκαοκτώ μήνες έζησα ένα πραγματικά τρομακτικό έπεισόδιο: Βρέθηκα στο ναυάγιο του υπερκαρκινώδους «Φερνάνδος Ντυμόν». Σ' αυτό το δυστύχημα γνώρισα, με κάθε της λεπτομέρειας, την ευγενέστερη, την ηρωικότερη περιπέτεια, για την οποία η έφημερίδες έγραψαν μονάχα λίγες λέξεις. 'Από τότε, σκέφτηκα πολλές φορές πως από ένα τέτοιο έπεισόδιο, γεμάτο από τον ευγενέστερο ήρωισμό, θα μπορούσε κανείς να γράψει ένα θαυμάσιο θεατρικό έργο, παθητικώτατο και δλωσιόλογο πρωτότυπο, με το ανεξήγητο ως αυτή τη στιγμή και παράξενο τραγικό του τέλους. Διαβάζοντας λοιπόν το έργο σας, που όπως σας είπα μου έκανε μεγάλη εντύπωση, σχημάτισα την πεποίθησή πως έσείς, καλύτερ' από κάθε άλλον, θα μπορούσατε να γράψετε την αληθινή αυτή και ανεξήγητη τραγωδία.

»Πρόκειται για τόν θάνατο του πλοίαρχου Μπονεβάλ. Θα σας τα διηγηθώ όλα, με κάθε δυνατή συντομία, και σεις θα μου πείτε αν έχω δίκιο:

»Γυρνάω με τόν θασό μου απ' την 'Αθήνα, με το υπερκαρκινώ «Φερνάνδος Ντυμόν». Είχε αρχίσει να βραδυάζει. Την άλλη μέρα θα φτάναμε στο Μπορντό, ώστε, όπως καταλάβατε, η γαλλικές άκτες δεν ήταν πειά πολύ μακριά. 'Η θάλασσα ήταν ήρεμη, γαλήνια σαν λίμνη. Πάνω στο δρόμωτο πλοίο, οι επιβάτες διασκέδαζαν.

»Άλλοι χόρευαν, άλλοι παρακολουθούσαν μια συναυλία, άλλοι την κινηματογραφική παράσταση κι' άλλοι έπαιζαν αμέριμνοι μπριτζ ή περπατούσαν στο κατάστρωμα. Δεν είχε φεγγάρι, ο ούρανός όμως ήταν γεμάτος άστρα. Γέλια, μουσική, φλέρτ, πολυτέλεια κι' όλα τ' άλλα. Καταλαβαίνετε την γενική ατμόσφαιρα.

»'Η ανάκρισις απέδωσε την καταστροφή του πλοίου σε μια πα-

—Βοήθεια!... Τα νερά ανεβαίνουν!...

λή άπορροή, απ' τόν καιρό του πολέμου. Για την ώρα όμως, έμας δεν μας ενδιαφέρουν οι τεχνικοί λόγοι, αλλά μονάχα τα αποτελέσματα... Νοιώσαμε έναν δυνατό κλονισμό, άκουσαμε έναν υπόκωφο κρότο και τίποτε περισσότερο. Και μέσα στη στιγμή που επακολούθησε απότομα, καταλάβαμε πως το πλοίο βούλιαζε. Αυτό είν' όλο.

»Ευτυχώς δεν είχαμε πανικό. 'Η σωτηρία των ναυαγίων έγινε με πολλή τάξη. Κατέβασαν όλες τις βάρκες στη θάλασσα. 'Εγώ μπήκα στην τελευταία, όπου, τελευταίος από όλους, πήδησε κι' ο πλοίαρχος Μπονεβάλ.

»Ο Μπονεβάλ. Χαρακτήρας έξαιρετικός. 'Αρχηγός ψυχρού και διορατικού. Μιαλό δυνατό και καρδιά με τα εύρημα κότερα αίσθημα. Ναυτικός, με την ωραιότερη έκδοχή της λέξεως. Έγκρατέλειπε το πλοίο του μονάχα την τελευταία στιγμή, όταν πειά θεοδώθηκε πως κανένα ανθρώπινο πλάσμα δεν έμεινε εκεί, κι' όταν είδε πως η βάρκα μας δεν μπορούσε να περιμένη περισσότερο, χωρίς βέβαιον κίνδυνον.

»Κι' αλήθεια, το σκάφος βυθιζότανε πολύ γρήγορα. 'Ηταν φανερό πως ύστερα από λίγα λεπτά θα βούλιαζε και στο σημείο της καταστροφής θα σχηματιζότανε τρομερός σπρώξιμος, που θα ροφούσε πολύ εύκολα και τις μεγαλύτερες βάρκες. Βυθιζότανε σχεδόν όρθιο, 'Ακόμη έχω μπροστά στα μάτια μου τόν σκοτεινό του όγκο, που έλο χαμήλωνε, και τη σιλουέτα του Μπονεβάλ, που έστεκε δίχως όρθιος πάνω στο κατάστρωμα, ρίχνοντας για τελευταία φορά τη ματιά του στο όμορφο τόσο άτυχον πλοίο του.

»Ο πρώτος λογιστής του σκάφους, που ήτανε μαζί μας, φώναξε στον πλοίαρχό του:

—'Ελάτε λοιπόν! Κατεβείτε! 'Εκάματε ως το τέλος το καθήκον σας!

»Τότε λοιπόν κατέβηκε ο Μπονεβάλ, χωρίς να πή λεί. 'Ωστόσο, μόλις βρέθηκε στη βάρκα μας, ρώτησε τόν πρώτον λογιστή με ζωνρότητα:

—Είστε βέβαιος, πως δεν έμεινε κανείς στο πλοίο;

—Κανείς, κ. πλοίαρχε. Οι αξιωματικοί έμειναν με μεγάλη προσοχή σ' όλα τα διαμερίσματα. Κανείς δεν μένει στο πλοίο.

»Όλοι γλύτωσαν και σεις κατεβήκατε τελευταίος.

—Τότε, εμπρός, δλωταχός!

»Τα κουτιά χτύπησαν με δύναμη τα ήσυχον νερά. 'Ακούγαμε τη βοή των νερών που ώρμιούσαν μέσα στο σκάφος κι' ο «Φερνάνδος Ντυμόν» έλο και βούλιαζε... 'Ακουγόνουσαν και μερικά ακαθόριστα σφυρίγματα, δυνατά κρότοι στο έσωτερικό του πλοίου, που τούς παρακολουθούσε με άγνωση πάντα ο πλοίαρχος Μπονεβάλ...

»Ξαφνικά τόν είδαμε ν' ανασηδ' απ' τη θέσι του. "Όλοι μας είχαμε άκούσει, όπως κι' αυτός, νάρχοντα απ' το πλοίο φωνές γεμάτες αγωνίας, κραυγές απελπιστικές. Κάποιος — ή φωνή φανιότανε ανδρική — ούρλιαζε μέσ' από μια καμπίνα: —Βοήθεια!... Τα νερά ανεβαίνουν!... Μητέρα!... Μητέρα!...

»Ο πλοίαρχος, χωρίς κανείς να μπορέση να τόν συγκρατήσει, ρίχτηκε άμέσως στη θάλασσα. Κολυμπούσε γρήγορα. Σε λίγο τόν είδαμε πάνω στο ναυάγιο... Τό κατάστρωμα εκείνη τη στιγμή, μόλις ήτανε δυο μέτρα ψηλότερ' από τη θάλασσα.

»Χάναμε άμέσως πίσω και πλησιάζαμε. 'Ο Μπονεβάλ όμως, με τη βροντηρή φωνή του, προτάξε ν' απομακρυνθούμε τόν γρηγορότερο και χωρίς καμιά συζήτηση...

Κινδυνεύαμε.

»Υπακούσαμε και φύγαμε. Κι' αλήθεια, μόλις προλάβαμε να ατ' το πλοίο βυθίστηκε πολύ γρηγορότερα από όσο λογαριάζαμε κι' η βάρκα μας τραντάχτηκε δυνατά απ' τόν άπαιστο σπρώξιμο.

»Ο πλοίαρχος δεν θρέθηκε ποτέ, ούτε ζωντανός, ούτε νεκρός. Έθλησε να εξαφανιστεί μαζί με το πλοίο του, αφού πάνω στο σκάφος κάποιος επιβίβησε άπομμεν και κινδύνευε να χαθεί.

»Ποιος ήταν αυτός; Αυτό είναι το πιο παράξενο σημείο της τρα-

ΤΟΥ ΜΟΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

γικής αυτής ιστορίας.

»Πριν ακόμη ημερώσει, μάς έσωσε όλους ένα πλοίο της γραμμής, που πήγαινε κατά τη Χάαρη. 'Αμέσως έγινε προσκλητήριο. 'Ο λογιστής είχε σώσει τα βιβλία του κι' άκουστήκαν όλα τα όνοματά... Δεν έλειπε κανείς! Δεν έλειπε, παρά μονάχα ο πλοίαρχος Μπονεβάλ, που χάθηκε, θύμα του καθήκοντος, για κάποιον άγνωστο άσφαλώς λαθρεπιβίβαση, κάποιον κακοποιό ίσως, που δεν μπορούσε να ταξιδεύει με τακτικό διαβατήριο, που κι' αυτός όμως ο κακορίζικος, πλήρωσε πολύ ακριβά την τύχη του.

»Καταλαβαίνετε λοιπόν τώρα, γιατί το δράμα σας, γιατί η «κραυγή» προπάντων του φινάλε, που έκαναν τόν έντόπωσι, μούφταν πραγματική ανατριχίλα;... 'Αλλά, όπως βλέπω, κι' η δική μου διήγησι φαίνεται να σας συγκίνησε πολύ... Χάλασε το χρώμα σας, κιτρινιάστε. Τι έχετε, αγαπητέ μου, μάτρη;

—Με συγχωρείτε... η κραυγή... μέσα στο πλοίο... φώναζε, είπατε, τα ίδια ακριβώς λόγια, όπως κι' ο νέος που κινδυνεύει στο έργο μου;...

—Ακριβώς τα ίδια, όπως σας τα έπαρέλαθα.

—Και τόν ναυάγιο έγινε... στις 16 Μαΐου, κατά το βράδυ...

—Μάλιστα, μόλις είχε βραδυάσει...

—Τότε, είνε... είνε τρομερό! είνε φοβερό, κύριε!... Μου έρχαν ζήτηση, ακριβώς για κείνη τη μέρα του ναυαγίου, αυτό το μονόπρακτό μου δραματάκι, να παιχθ' απ' τόν ραδιοφωνικό σταθμό τού Παρισι... Τώρα εξηγούνται όλα όσα νομίζατε άνεξήγητα... 'Όταν έγινε η καταστροφή του «Φερνάνδου-Ντυ-

μόν», κάποιος επιβάτης παρακολουθούσε χωρίς άλλο, με το φορητό ραδιόφωνό του τόν έκπομπή του έργου μου. Και το ραδιόφωνο αυτό εξακολουθούσε να δέχεται τήν έκπομπή του, μόνο του, αφού ό-

λοι έφυγαν από το σκάφος. 'Όποτε δεν υπήρχε πειά κανείς πάνω στο πλοίο! Μιά φωνή, μονάχα άκουστήκε, μία φωνή! 'Η φωνή του ήθοποιού, απ' τού Παρισι, που έπαιζε τόν πρώτον ρόλο, μπροστά στο μικρόφωνο!

—Θέέ μου! Είνε δυνατόν αυτό!... Μά τότε... τότε, δεν πρέπει να τόν μάθη κανείς άλλος αυτό! Πρέπει να σεβασθούμε τη μνήμη του πλοίαρχου Μπονεβάλ. Δεν πρέπει να μάθη ο κόσμος πως θυσιάστηκε άδικα, χωρίς λόγο! Οι άνθρωποι είνε σκληροί! Δεν παραδέχονται ήρωϊσμούς από μια πλάνη. 'Ας σιωπήσουμε λοιπόν... 'Αν θέλετε όμως, να τήν αλλάξουμε τώρα αυτή τήν κραυγή του φινάλε του έργου σας. 'Ως τώρα με συγκινούσε, μούφτανε δάκρυα σε μια παρά τώρα όμως... ναι, τώρα, με τρομάζει, με τρομάζει!

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Κοπιλιάν.

»'Ο Πότς κι' ο Γκράμπ έχουν έμπορικό συναγωνισμό. Κατά σύμπτωση δεν είνε κι' οι δυο μέλη του έμπορικού έπιμελητηρίου. Μιά μέρα, μετά μια ζωηρά συνεδρίασι, ο κ. Πότς είπτε:

—'Υπάρχουν χίλιοι τρόποι για να κερδ' ση κανείς χρήματα!

—Ναι! είπτε ο κ. Γκράμπ, αλλά μονάχα ένας τίμιος τρόπος!

—Και ποιος είν' αυτός ο τρόπος; ρωτά με περήφανο ύφος ο κ. Πότς.

—'Α! άπαντά ο κ. Γκράμπ μ' εϊρωνικό χαμόγελο. 'Ημουν βέβαιος πως δεν ήταν δυνατόν να τόν γνωρίζετε!...

...

Κατόρθωμα.

Κάποτε ένας νέος καυχόταν στη παρέα του πως ήταν γενναίος κι' ότι έκανε τούτο κι' εκείνο το κατόρθωμα. 'Αφού τόν άκουσαν κάμποση ώρα να κομπάζει, ένας από τούς φίλους του τόν ρώτησε:

—'Ακουσε, Μπόσκ: Μάς είπες όσα κατορθώματα μπόρεσες να κάνεις ως σήμερα. Για ποικιλία τώρα, δεν μάς λές κάτι πού να μη μπόρης να τόν κάνεις κι' αναλαμπάνω να τόν έκτελέσω εγώ!

—Φίλε μου! άπαντά άδίστακτα ο φλύαρος νέος, δεν μπορώ να πληρώσω τά χρέη μου. 'Αναλαμβάνεις να τά πληρώσεις εσύ;

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΣΥΜΠΤΩΣΕΩΝ

Τίποτε τό εκπληκτικότερον των συμπτώσεων στη ζωή αυτή. 'Ιδού μερικά καταπληκτικά παραδείγματα:

»'Η άνάγκη, ή οποία διεξήχθη τελευταία στην πόλη Νιουκασλ της 'Αγγλίας, γύρω από τόν βίον ναυατο κάποιου Μπούτερ, ψαρά το επάγγελμα, έφερε εις φώς τά πιο άπίστευτα περστατικά. 'Ο ψαράς αυτός είχε φονευθ' σ' ένα σιδηροδρομικό δυστύχημα και στο πτώμα τόν βρέθηκε ένα συμβόλαιο άσφαλείας ζωής για 1.000 λίρες. 'Η χήρα τού θύματος, ή οποία είχε κληθ' να εξετασθ' ως μάρτυς, κατέθεσε ότι ό φονευθείς ήταν ο δεύτερος άνδρας της κι' ότι και ο πρώτος είχε σκοτωθ' υπό τις ίδες άκρωδ' συνθήκες κι' αφού προηγουμένως είχε άσφαλισθ' γιά 2.100 λίρες!

Ευτυχισμένη χήρα!...

Σε μια άλλη περίπτωση, ένας συσκευαστής σοκολατών από τόν Βανκούβεκ, έτσι, χάριν άστεϊότητας, έγραψε τ' όνομά του και τη διεύθυνσή του επάνω σ' ένα κομμάτι χαρτί και κατόπιν τό έβαλε μέσα σ' ένα κουτί σοκολατού. Τό κουτί αυτό αγοράστηκε και άνοήχτηκε από μια γυναίκα στο Τορόντο, τήν οποίαν ο συσκευαστής αυτός είχε παντρευθ' πριν από πέντε χρόνια και τήν είχε εγκαταλείπει, έλκως ν' άφήση κανένα ίχνος. 'Όποτε πιάστηκε ο φίλος στα πράσα!...

»'Ον Μάρτιο του έτους 1898 κάποιον κυρία Μιασέ, από τήν κομμοί Λανελί του Βελγίου, περπατούσε άμέριμνη έξω από τόν προαύλιο τής έκκλησίας τού 'Αγίου 'Ιακώβου, όταν έξαφνα σωριάστηκε κάτω, και πριν προφτάσουν να τήν σηκώσουν οι παρατηχόντες διαβάτες, έξέπνευσε.

»Όπως άπεκαλύφθη κατόπιν, ένα χρόνο πριν, τήν ίδια ημέρα και ώρα, ο σύζυγός της, ενώ διάβαινε κι' εκείνος μπροστά από τόν ίδιο προαύλιο, είχε πέσει κάτω νεκρός, προσβληθείς από συγκοπή τής καρδιάς!...

Διαβολική έπίσης ήταν ή σειρά των συμπτώσεων, ή οποία παρουσιάστηκε στους θανάτους μάς οικογενείας από τόν 'Ουάιτ τής 'Αμερικής, όνομαζομένης Κέμπε. 'Ο Ζωσιάνος Κέμπε κι' ή γυναίκα τού πέθαναν και οι δυο τήν ίδια ώρα και θάφτηκαν κατόπιν μαζί στον ίδιο τάφο. Τό πιο παράξενο είνε ότι ο θάνατός τούς αυτός ήταν μιά πιστή επανάληψη τού θανάτου των γονέων τούς, οι οποίοι πέθαναν κι' εκείνοι τήν ίδια ώρα και θάφτηκαν μαζί με τις γυναίκες τούς σ' έναν κατό τάφο!

Μιά μέρα ένα μέλος τής 'Αεροπορίας τής Σούελ, στο Λονδίνο, ο άεροπόρος Μάξ Μάρσφον, είχε πάρει μαζί του στο άεροπλάνο ένα φίλο του και πετάξαμε επάνω από τήν κατοικία τού δευτέρου. Σε μια στιγμή όμως πού ο φίλος τού άεροπόρου έδωκε τόν κεφάλι του, περίεργος να διακρίνη τόν σπύτι του, ο δριμυτός άνεμος τού πήρε τόν γυαλιά... Φαντασθήτε όμως τήν έκπληξή του, όταν έβγαλε από τήν τσέπη τού γυαλιά του, τελείως άθικτα, μέσα στον κήπο τού!...

»Εδώ και λίγα χρόνια, διηγήσα κάποιος Τζόν Τσεζμπόου, παρευρισκόμενος σε μιά φιλική άπογευματινή παρτίδα, πού έδιδετο σ' ένα θέατρο τού Λονδίνου. Στην παράστασι αυτή παίχτηκε κι' ένας μονόπρακτος διάλογος, «Οι Δυο Τρελλοί». 'Επαιζαν σ' αυτόν ένας πολύ γνωστός ήθοποιός με τήν γυναίκα του. 'Εκπαιτά από λίγους μήνες, έπειδή ενδιαφερόμην γιά τις δραματικές παραστάσεις, έβγα κι' εγώ μέρος σε μιά τέτοια θεατρική παράστασι, σ' ένα 'Ασπλό/Ανάτων, στο Λονδίνο. Μεταξύ λοιπόν των άρρώστων τού ιδρύματος, πού συνήγαθησαν πρό τής παραστάσεως, ήταν και ο παραπάνω γνωστός μου ήθοποιός, ο οποίος έντομεταξύ είχε τρελλαθ' και άργότερα πέθανε. Τό πιο περίεργο όμως τής συμπτώσεως ήταν τό ότι ο τρελλός εκείνος ήθελες παρακολουθούσε στο 'Ασπλό τήν έρσιτεχνική μας παράστασι, μιά φορά—τής οποίας τόν προσηύχοντα ρόλο, πού διαδύομαι τώρα εγώ, τόν είχε κρεάσει πρώτος εκείνος, όταν ήταν καλά!

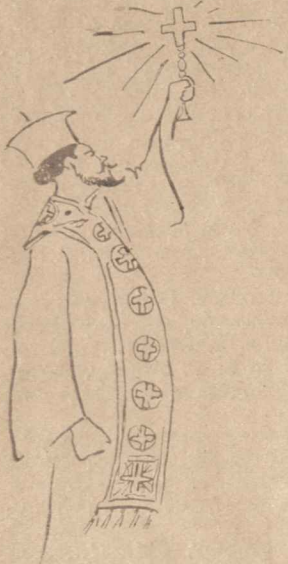
Στο Παρίσι, πού διήγαζον, και μάλιστα τήν 29ην Φεβρουαρίου, ένας ψαράς, όνομαζόμενος 'Αρθέ, παρεσύθη από ένα τροχοδρομικό όχημα και διεμελήθη. Με τό δυστύχημα αυτό όμως εξακριβώθηκε τό εξής καταπληκτικό: Δεκαέξη χρόνια πριν και τήν ίδια άκρωδ' ημερομηνία ή μητέρα τού θύματος είχε αυτοκτονήσει. 'Επίσης δε τήν 29ην Φεβρουαρίου τού προηγουμένου, ο δίσκετος έτους είχε διμελήθη από ένα τροχοδρομικό όχημα ο πατέρας τού. Τήν αυτήν δε πάντοτε ημερομηνία είχαν πεθάνει, από φυσικό όμως θάνατο, ο πατέρας τού, οι δυο άδελφοί του και τό μονακό τού παιδί!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΑ ΦΩΤΑ ΚΑΙ Ο ΦΩΤΙΣΜΟΣ

(Διήγημα τών Φώτων)

Ο ευρωπαϊκός πόλεμος ήτανε στη θράσι του. Βούιζεν ο τόπος και θογγούσαν, θα νόμιζε κανείς, την ημέρα, τα θούνα από τις κανονιές και το θράδυ γιόμιζαν από κόκκινα αστέρια, που άναθαν και σβήναν μονομιάς, τις δόξες που σκάζανε...

Έδωσαν ψηλά έναν άργυρο σταυρό, που έλαμπε στον ήλιο...

Μέ ένα Γάλλον αξιωματικό πηγαίναμε από τη Φλώρινα στη Κλεισούρα, νύχτα ακόμη ημερώματα, για να γυρίσουμε και πάλι στη Φλώρινα τὸ θράδυ.

Στὸ δρόμο, μαζέψαμε κι' έναν δικό μας χωροφύλακα. Στρατός ελληνικός δεν υπήρχεν ακόμη, την εποχή εκείνη, σ' αυτά τα μέρη, κι' αυτοί οι χωροφύλακες ήταν σπάνιοι. Ο χωροφύλαξ αυτός ανήκε στη δύναμι του Γιάννη του Σταυριανουδάκη, που ήταν τότε υποδιοικητής της χωροφυλακής στην Καστοριά, και τώρα, αν δεν άπατώμαι, είναι διοικητής της χωροφυλακής στο νομό Κοζάνης. Τὸν θρήκαμε θαλωμένον, μέσα στις λάσπες τις παχείες, πολύ έδωθεν ἀπὸ τὸ Σόροβις. Φωθότανε να μὴ νυχτώσει, έκει στην έρημιά και τὸν φάν οί λυκοί. Είχε, λέει, κάτι έγγραφα να πάει, λέει, κι' έχασε τὸν δρόμο, λέει... Ἀπὸ τὴ μέση και κάτω, ήταν ὅλοι λάσπες κόκκινες, που έβρεαν, σὰν να ήταν πρόπλασμα κανενὸς γλύπτη, ἀγαματοποιού...

Σὰν φτάσαμε στὸ Ροδνικ, ἐσταθήκαμε. Έκει είδαμε ένα Έλληνα παπὰ ψηλὸν και λυγηρόν και με ἀλλήλικό παράστημα, να οδηγῇ κατὶ Γάλλους στρατιώτες, κατὶ Σενεγαλέζους με φέσια μεγάλα κοντοκόκκινα, ὡψηλά και τουρλωτά και κατὶ Ἰνδοκινέζους τὼν Συμμάχων, που γυρίζανε στὰ χωριά να ἐπιτάξουν σφάγια για τὴ διατροφή τὼν μαχομένων.

— «Ο πόλεμος τὼν μετόπισθεν», ὡπως ἐχαρακτήριζε τὴν ἐπιτάξιν, ὃ ἐν Φλωρίνῃ Γάλλος στρατηγὸς Ἀνρύς.

Πιὸ ποιηροί ὅμως οί χωρικοί, ἔκρυβαν τὰ πάντα και ἡ ἐπιτάξιν γινόταν με μεγάλη δυσκολία. Στὸ Ροδνικ μάλιστα, ὁ Νάκης, ὁ ἐκεῖ κάτοχος τοῦ τσιφλικιού, μ' ἕνα κρασί, ἰδίας κατασκευῆς και ἐφευρέσεως, τοὺς μέθυσε ὅλους και τοὺς ἔκανε να φαίνε ὅτι εἶχαν ἐπιτάξει.

— «Αὐμα μάς είδε ὁ Έλληνας παπάς, μάς ἔγνεψε να πλησιάσουμε με χειρονομίες ζωηρές.

— Τί εἶνε; Τ' συμβαίνει; ρωτήσαμε.

— Τίποτε! Σταθήτε ὡς ἁγιασθήτε κι' ἐσεῖς.

— Καί ποῖος θὰ μάς ἀγιάσῃ; εἶπαμε παρεγνώνας τὴν λέει.

— Εἰνὼ. Δὲν σὰς ἀρέσω;

— Πάππας εἶσαι τοῦ λόγου σου!

— Ὁχι. Ένὼ εἶμαι... παπάς!..

Ἦταν ὁ Παπαπέτρος ἀπὸ τὸ Γκορνίτσοβο, ἕνας ἡρωϊκὸς ἀλλὰ και ζωηρὸς σὸ ἐπακρον παπᾶς, φιλόπατρις μέχρι μανίας. Ἀντανόφιλος φανατικός, και μακιακὸς τὼν Γάλλων φίλος, και για τοῦτο, τίσος... ἐξαρτίστηκε δυὸ φορές ἀπὸ αὐτοὺς! Ἦταν παλαιὸς πολεμιστὴς τὼν Μακεδονικῶν Ἀγώνων και διάκτης τὼν Βουλγάρων φοβερός.

Τότε θυμηθήκαμε, ἡ μάλλον μάς τὸ θυμίσειν αὐτός, πὼς ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη ἦταν τὼν Θεοφανείων ἡ γιορτὴ, κ' ἡ μεγάλη ἡμέρα τοῦ ἁγιασμοῦ τὼν ὕδατων γενικῶς.

Ο πόλεμος, οἱ ἀποκλεισμοί, τὰ γεγονότα τὰ μενᾶλα, οἱ βομβαρδισμοί και ἡ καταστροφὴς, μάς εἶναν καίτοι ὅλα να τὰ λησμονήσουμε.

— Εἰλάτε, μάς ἔναξείπεν ὁ Παπαπέτρος, τώρα πού εἶνε ὅλη ἡ Εὐρώπῃ ἐδῶ, να ρίξουμε τὸν Τίμιον Σταυρὸ στη λίμνη.

— Δὲν εἶνε ἰσὺν ἡ Εὐρώπῃ ἐδῶ, τοῦ εἶπα ὁ ποιοῦντας τοὺς Ἰνδοκινέζους και τοὺς μαύρους εἶνε και ἡ Ἀσία και ἡ Ἀφρική...

Κι' εἰπετα δειγνόντας του και τοὺς γύφτους τοῦ τσιφλικιού τοῦ Ροδνικ, πρόσθετα:

— Εἶνε ἀκόμα και τὸ... ἀπειρον!

Κι' ὁ Παπαπέτρος, μοῦ ἀπάντησεν, δείχνον-

Σενεγαλέζοι παρουσίασαν ὄπλα...

τας τὸ χωροφύλακα: — Καί ἔχουμε κι' ἕναν ἐπίσημο ἐδῶ, ἀντιπρόσωπο τοῦ Κράτους!...

Ἡ πομπὴ ἐκκίνησε.

Ἐμπρὸς ὁ παπα-Πέτρος, μ' ἕναν ὀλόγυρο σταυρό, που λαμποκοποῦσε κάτω ἀπ' τὸ χρυσὸ και καθαρὸ ἥλιο τῆς ἡμέρας.

Τὰ ἐξαπτέρυγα τὰ κρατοῦσαν κατὶ Τοῦρκοι χωρικοί, ἀπὸ τὸ Ροδνικ και τὰ περίε στρατολογηθέντες, για τὴν ἐπισιμότητα τῆς ἐορτῆς.

Κατὰ τὸ ἔθιμο τὸ Μακεδονικὸ, ἔπρεπε, τὸν Σταυρὸ, στη κατάστασίν του, να τὸν συνοδεύσουν και ἡ ἁγίες εἰκόνες τοῦ χωριοῦ, για να ἁγιαστοῦνε κατόπιν και αὐτές, καταδυόμενες, μέσα στὰ ἁγιασθέντα νερά... Αὐτὲς τῆς κρατοῦσαν... ὁ-λὴ ἡ ὕψηλος. Σενεγαλέζοι, Ἰνδοκινέζοι, Τοῦρκοι, Γάλλοι, ἕνας Ἰταλὸς γιατρός που γύριζε ἐκεῖ πάνω για προπαγάνδα και μοιραζε κινεῖο κατὰ τὼν πυρετῶν, πὲ κάθε χωρικό, πού... δὲν θὰ ἦταν Ἑλληνας!.. Γάλλοι στρατιώτες, με ἕφ' ὅπλου λόγχιον, εἶχαν καίτοι τιμητικὸ τετραγώνιο, γύρω ἀπὸ τὸ Σταυρὸ.

Γύφτοι κρατοῦσαν λαμπάδες ἀναμμένες και πίσω ἀπὸ τὸν σταυροφόρο ἱερέα ἐπήγαινε καμαρωτός ὁ χωροφύλακας.

Τὸ Κράτος!...

Τὸ Κράτος, σοβαρό, θαρὺ και ἀξιοπρεπὲς, ἔστα και ἀν' ἀπ' τὴ μέση και κάτω ἦταν στῆς λάσπες, θουτηγμένο!...

Ο παπα-Πέτρος, φώναζε, με τὴν δυνατὴ του φωνὴ στην ἡσυχία και παγερὴν ἡμέρα:

Προεβόλτα ἄματα, εὐσεβῶς προσηγγισμένον τοῦ σταυροῦ βαπτισματος, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν...

Καὶ τὸ ἔλεγε δυνατὰ, ἡχηρὰ, με τὴν χτυπητή φωνή του, σὰν να ἤθελε να τὸ ἀκούσῃ και να τὸ ἐννοήσῃ ὅλη ἡ φύσις, που ἐστέκετο ἀκίνητη, τριγύρω, ὡς ἐν καταπλήξει, μπρὸς σὸν μυστήριον τῆς θεῆς συγκοταβάσεως, να τὸ ἀκούσουν ὡς τὰ σκοτεινὰ τὰ θάβη των, τὰ ὕδατα, και να καταπέσουν ἡ φοιτητὲς των και τὰ μανιτὰ των, να τὸ ἀκούσουν και να μυσταγωγηθοῦν πέρα τὰ μακρυνὰ θούνα, που ἐπὶ κοντο ἀκίνητα, σὰν γίγαντες που σηκωθήκαμε ὀρθοί, πρὸ τῆς διελεύσεως τῆς τελετῆς, να τὸ ἀκούσουν τὰ φανῆκα τὰ θαθεῖα, τὰ ποτάμια τὰ θαλάσσια, τὰ ζῶα μέσα στῆς ὕγρες των και ἀνήλιες φωνῆς, και να τὸ ἀισθανθοῦν οἱ ἄθροιστοι, ὡς τὸ βάθος τῶν καρδιῶν των τὼν κακῶν, τὼν ἀδίκων, τὼν σκληρῶν...

Ἰερδάνη ποταμὲ, εὐφροσύνης πληρωμένη, γῆ και θάλασσα, οἱ βουνὰ και τὰ ὄρη, και ἀνθρώπων, νῦν, σφρηγίσате καρδία, φῶς νοητὸν εἰσεδεχέσθαι...

Ἡ πομπὴ ἦταν πολυχρῶμη, ἀπροσδόκητη και ἐπιβλητικὴ. Ὅλος ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ ἔξενος κόσμος, ὁ διάφορος, ὁ ἀντίθετος, ὁ ἀλλόπλητος, ὁ παντοδαπός, ὁ ἐχθρικός, καταναυγμένος, ἀπὸ τοῦ μυστηρίου τὴν ἐπιβολή, ἐξάδιζε, σκυφτός, σιωπηλός, καταπλήκτως ὑποταγμένος, σὰν να ἐφωτισθῇ και ἐς γασαν διὰ μίας, τὰ πάθη του. Ὅλοι, τὴ στιγμή ἐκεῖνη, ἐπίστευαν θαθεῖα, καταπονημένοι ἀπὸ τὴν ὑπαίθριο αὐτὴ λειτουργία, ἐνῶ ἀπο παντοῦ, μακρυνὰ, ἀπὸ τὴ Φλώρινα και τὸ Καμυάκι-Τουλάν, σὰν καμπάνες ἐορτῆς θανατερῆς, ἤχουσιν τὼν κανονιῶν οἱ θρόντοι και τὸ πύρρος οἱ ἔρευργοι...

Ο παπα-Πέτρος, σὰν συνεπαρμένος και οὐτός, ἀπὸ τῆς τελετῆς τὸ μεγαλεῖο, ἔψαλε τόσο δυνατὰ, που νόμιζε κανεὶς ὅτι ἡ φωνὴ του ἐκάλυπτε κοιλάδες και κλεισούρες κι'

κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

Κατόπιν ἐπήγαινε ὁ χωροφύλαξ, καμαρωτός - καμαρωτός...

ἐτάραξε τῆς λίμνης τὰ νερά...

Ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ, Χρὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καθαρὸς θέλων ἡμᾶς ἐκ τὼν ἀνομιῶν, και σώσει τὼν κινδύνων...

— Βρὲ διάλο παπα-Πέτρο, τοῦ λέω, κοντεύεις ὅλους τοὺτους να τοὺς κάμης ὀρθόδοξους Χριστιανούς!..

— Τώρα ὡς τοὺς ἁγιάσω, μοῦ λέει, και θὰ τοὺς βαπτίσω, για να πάν... σὸ διάολο!..

— Ἀμα τοὺς ἁγιάσης και τοὺς βαπτίσης, τοῦ ἀπάντησα, θὰ πᾶνε σὸ θεό...

— Ὁχι, ἀδερφέ, μοῦ λέει, πὲ τοὺς θέλει ὁ Θεός!.. Ἐπιστράτευσε σὸ καμῖ!

Καὶ διῶς τοὺς ἁγιάσει. Γιατὴ κλάδους που θουτοῦσαν, σὰν διψασμένοι στὰ νερὰ και ὕδρογαρὸ φυτὰ, ἡ λίμνη, με καὶ νοῦφαρα στρωμένα ἀπὸ πάνω της, σὰν ἐπολίσθηκε ἐπὶ τούτῳ για να δεχτὴ τὸν Τίμιον Σταυρὸ, ἐδέχθη τὴν κατάδυσιν:

Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισμένον σου, Κύριε...

Πρῶτος, ἔσκυψε ὁ χωροφύλακας—τὸ Κράτος—και νύφηκε ἀπὸ τὸ ἁγιασθὲν νερὸ και ἀμέσως τὸν ἐμυήθησαν ὅλοι. Γάλλοι, Τοῦρκοι, Γύφτοι, Ἰνδοκινέζοι, οἱ Μαύροι, ὁ Ἰταλός, που πολεμοῦσε τὴν Ἑλλάδα. Ἡ δύναμις τῆς τελετῆς και ἡ λειτουργία ἔκαμε και τὸν σὺντροφό μου Γάλλο ἀξιωματικό—ἕναν ἄδων και πολὺ ἔξερτον Παρισινό—ἀνοούμενον τὰ πάντα—να γονατίσῃ κι' αὐτός και να λούσῃ τὸ κεφάλι του με τὰ ἁγιασθέντα ὕδατα...

— Σεῖς οἱ Ἕλληνες, μοῦ εἶπε, διατηρήσατε πολλὰ, ἀπὸ τὴν παλὰ σας εἰδωλολατρεία, στη νῆα θρησκείας σας!..

— Εμεῖς οἱ Ἕλληνες, τοῦ ἀπάντησα, διόλου δὲν ἀλλάξαμε ἐδῶ και τρεῖς χιλιάδες χρόνια...

νι' Αθελέν.

—Καλά! αποκρίθηκε.

Αλλά δεν έμεινε πολλή ώρα εκεί. Η φλυαρία των άλλων κοριτσιών τη στενοχωρούσαν. Κατέβηκε τη σκάλα, πήγε στην άμμουδιά κι άρχισε να περπατάει εκεί. Ήταν τόσο λυπημένη, ώστε της έρχονταν να κλάψει.

Λυπημένη; Γιατί; Ζητούσε να θρή προφάσεις για τη λύπη της. Δεν ήθελε να δηλώσει στον εαυτό της, ότι η απουσία του κ. Νορθαζύ ήταν η μόνη αιτία. Δεν κατώρθωσε όμως να ξεγελάσει τον εαυτό της. Αισθανόταν, ότι έπασχε διότι δεν φάνηκε εκείνος, κι' ότι θα ήταν ευχάριστη μένη αν τον έβλεπε απόψε όπως τον είδε χθές...

Θεέ μου! Μήπως τον άγαπούσε; Για πρώτη φορά η σκέψη αυτή της έρχονταν φανερά. Ήταν σαν να φωτιζόταν κάτι μέσα της. Κι' αναλύθηκε σε δάκρυα.

Κατόπιν φοβήθηκε πού ήταν μόνη μέσα στο σκοτάδι. Άρχισε να τρέχει προς το φωταγωγημένο καζινό. Θά ριχνόταν στην άγκαλιά της εξαδέλφης της και θα της έλεγε:

—Πάμε γρήγορα να φύγουμε...

Και της φαινόταν ότι δεν θα άγαπούσε πια τον κ. ντε Νορθαζύ, όταν θα ήταν στο δωμάτιό των. Αλλά δεν μπορούσε να προχωρήσει πολύ. Αισθανόταν αδυναμία, ζάλη. Η καρδιά της χτυπούσε. Μια πέτρα θρόνηκε μπροστά της. Κάθισε στο σκοτάδι, με τη θάλασσα και τον ουρανό αντίκρου της.

Κύτταζε πολλή ώρα, με το βλέμμα της αψηρημένο, χωρίς να βλέπει. Την τριγύριζαν τώρα τα χάδια του φωτός της σελήνης κι' ο φλόισθος των κυμάτων και την νάρκωσαν σχεδόν... Βυθίζονταν διαρκώς στο χάος ατελείωτων ρεμβασμών...

Εξαφνα τινάχτηκε! Μια σιλουέτα ανθρώπινη ξεπρόβαλε, πίσω από έναν θρόνο, επάνω στο άχρο φόντο της άμμουδιάς. Τότε, άποτομα, αναγνώρισε το μέρος στο οποίο θρυσκόταν: Έκει ακριβώς είχε συγκρουσθεί τότε, με τον κ. Νορθαζύ... Κι' η σκιά τώρα του κ. ντε Νορθαζύ απλώνονταν άπροσδόκητα επάνω στην άμμο...

Νά, φάνηκε κι' αυτός, ψηλός και μεγαλόσωμος, στο φως του φεγγαριού!

Η Σουζέτ δεν κινήθηκε. Δεν άποτράδευε τη μιλία της. Κάποια άκατανίκητη δύναμη, φοβερή συγχρόνως και γλυκύα, την κρατούσε μωδιασμένη. Κι' εκείνος όρθιος, σε άπόστασι μόλις λίγων βημάτων, με το κεφάλι του γυμνόν την κύτταζε... και κυτταζόντουσαν στα μάτια... χωρίς λόγια, χωρίς κινήσεις...

Είχε στα σκοτεινά του μάτια μια άπειρη γοητεία και τρυφερότητα. Άκτινοβολούσαν γλυκά τα μάτια του αυτά, κι' η Σουζέτ έβλεπε μέσα τους τον ουρανό με το πρσο και χαϊδευτικό φως του!

Πολλή ώρα κυτταζόντουσαν έτσι κι' οί δυο τους, με τα χείλη των μισανοιγμένα από έκστασι...

Εξαφνα, η κόρη έγινε κάτωχρη στο φως της σελήνης. Τί είχε τώρα εκείνος; Τί έπαθε; Τά χαρακτηριστικά του τεντώνονταν και συσπαζόντουσαν διαδοχικά, σε έκφρασι μανιώδους άπελπισίας. Τά χείλη του σφιγγόντουσαν σε θυμό στόματος, το οποίο θέλει να δαγκώσει και να ξεσάσει. Ποιόν μισούσε έτσι; Ποιόν άπειλούσε; Ω! Όχι αυτήν θέβαια. Α, νά!... Συναίληθε τώρα, το πρόσωπό του πραινθηκε πάλι, γλύκανε σαν και πρώτα, μά η χαρά δεν ξαναφάνηκε σ' αυτό. Η άπροσδόκητη εκείνη θιασότη του αναλύθηκε σε μια μελαγχολία, η οποία φαινόταν ατέλειωτη, αιώνια... Η ύπερβολική θλίψις για κάποιον άπολεσθέντα παράδεισο κατοικούσε τώρα μέσα στα μάτια εκείνα...

Δυο δάκρυα κύλησαν εξαφνα στην ανδρική μορφή του άργά, άργά... παράξενη άδυναμία δυνατής καρδιάς—δυο δάκρυα που τρώζαν κι' αυτά, γιατί ήταν άπίστευτα, σαν να κυλούσαν σε πρόσφορο γάλλικου άγάλματος.

Μά η Σουζέτ δεν σκέφτηκε να ρωτήσει την άφορμή της θουθής αυτής άγανάπης. Χωρίς να ξέρη, χωρίς νάχη ανάγκη να ξέρη την αίτια, όπόφερε κι' αυτή από εκείνη τη θλίψη, τη συμμεριζόταν κι' έκλαψε σαν να πονούσε κι' η ίδια.

Κυτταζόντουσαν άπαρηγόρητα κι' άμοιβάα, σαν δυο παιδιά του ίδιου νεκρού.

Τέλος, ο κ. ντε Νορθαζύ έκανε μερικά βήματα προς το μέρος της, γονάτισε στη γη και σκύβοντας το κεφάλι του άπαλοφίλησε τη δαντέλλα που μισοσκέπαζε τον καρπό του άδερφού χε-

ριού της. Εκείνη δεν ξαφνιάστηκε. Ήταν σαν να πρόβλεπε, σαν να περίμενε το διάθημά του αυτό. Έπειτα ο κ. Νορθαζύ σηκώθηκε και ψιθύρισε:

—Χαίρετε, δεσποινίσι!

Κι' άπομακρύνθηκε στην άμμουδιά, προς το μέρος του σκοτεινού θάβους. Σηκώθηκε κι' αυτή κατόπιν, και τράβηξε προς το αντίθετο μέρος, προς το φωτισμένο καζινό.

Ότε μια φορά δεν έστρεψε το κεφάλι της. Της φαινόταν ότι έλαθε διαταγή, απ' την οποία δεν έπρεπε να ξεμακρύνη, και συμμορφωνόταν πιστά με αυτή. Αισθανόταν μέσα της και δίχως κανένα λόγο μια άπειρη θλίψη.

Ότε το θρόνυ εκείνο, ούτε τα έπόμενα η Σουζέτ ξαναείδε τον κ. Νορθαζύ. Αξαφνα η Ίσαυρίνα που κυνηγούσε νέα της λουτροπόλεως, της άνήγγειλε ότι «ο κομψός καθάλλιερός έφυγε».

—Βλέπεις, μικρούλα μου; της είπε. Όλος ο κόσμος φεύγει. Είναι καιρός να γυρίσουμε και μείς στο Παρίσι.

Αυτή τη φορά η Σουζέτ δεν έφερνε αντίρρηση. Είχε γίνει σοβαρή, μιλούσε λίγο και στις έρωτήσεις που της ύποβάλλανε άπαντούσε ύστερα από πολλήν ώρα.

Όταν η εξαδέλφη της την ρωτούσε:

—Τί έχεις, μικρούλα μου;

Η Σουζέτ πήγαινε στο παράθυρο, κύτταζε την θάλασσα και μετά, έλεγε:

—Α! Όχι... Δεν έχω τίποτα!

Τέλος η δυο εξαδέλφες επέστρεψαν στο Παρίσι. Η δεσποινίς

Αθελέν δεν κρατούσε πια τη χαρά της, γιατί θρήκε όλα τα πουλιά του θερμοκηπίου της τάξει, όπως τα είχε άφρονε. Μονάχα, ύστερα από λίγες μέρες, ένα πουλάκι, ένα κολύβι έφυγε, άγνωστον πώς. Ένα πουλάκι σχεδόν πένθιμο, που βέβαια τραγουδούσε καθόλου.

Η μελαγχολία της Σουζέτ είχε μετριασθεί. Είχε λησμονήσει λοιπόν, τον λίγο παράξενο εκείνον κύριο, ο οποίος την έχε φοβίσει τόσο στη λουτροπόλη κι' ο οποίος επί δυο μήνες συνεχώς την εκύτταζε από μακριά, διακριτικότητας; Όσοι δεν έμεινε στη θύμησι της άπαισι από την σιωπηλή και μυστηριώδη εκείνην ώρα, κατά την οποία ανταλλάσανε μεταξύ τους τις σκέψεις τους, σαν να τελούσαν έναν ύμναιο ψυχών...

Και τις άφρες κατά τις οποίες έκλαψε γι' αυτόν, κι' αυτές άκόμα δεν τις θυμότανε... Όσοι τα θυμόταν όλα αυτά η Σουζέτ! Δεν χάνει κανείς μέσα σε λίγες μέρες την άνιμηση ενός αισθηματικού μυθιστορήματος. Μιας άφρασις περιπετειάς. Κι' έλπιζε ότι ο κ. ντε Νορθαζύ άκουρα θα ξαναεμφανιζόταν μπροστά της. Και στη σκέψη αυτή, ένα ρίγος περνούσε δια του σώμα της, ένα ρίγος που αναίμαπτος να ύποφέρει τα άγγλικής ράσας άλογα με το μακρύ λαιμό. Ζήτησε λοιπόν κι' άγόρασε λεπτόσωμα άραβικά άλογα, με πλούσια γαίτη.

Α, πόσες άλλες φαντασιοληξίες είχε! Αλλά έρχόντουσαν κι' στιγμές κατά τις οποίες βυθίζονταν σε ρεμβασμούς μελαγχολικούς. Αυτό συνέβαινε όταν δεν μπορούσε νάβρη καμμία καινούρια τρέλλα. Μά είχε μεγάλη φαντασία κι' εύρισκε διαρκώς καινούρια πράγματα.

Της άρεσε να την ύπακούουν πάντοτε έτσι, χωρίς αντίρρηση, χωρίς άνογορία. Και της άρεσε αυτό, γιατί, πρώτον είνε διασθεδατικό πράγμα η παντοδυναμία και δεύτερον, γιατί έπίσπετε, ότι η μεγαλύτερη χαρά του συζύγου της ήταν να την ύπακούη, γιατί κάθε νέα άπατήσις της ήταν γι' αυτόν μια άπόλαυσις.

Και δεν γελιόταν η Σουζέτ. Η εύτυχία του συζύγου της γινόνταν μεγαλύτερη σε κάθε εδωκρία, κατά την οποία μπορούσε να την εύχαριστή. Πραγματικώς δεν ζούσε εκείνος παρά μόνο για την άπόλαυσις που δοκίμαζε θλεπόνιτας την να χαμογέλα από εύχαρίστησι. Για ένα της «είσαι πολύ καλός» στο περιήφανο και σκληρό πρόσωπό του γινότανε μια άπερίγραπτη ψυχική εύδωμονία. Στη σύζυγό του, η οποία ήταν ως χτες ένα παιδί και έμεινε πάντοτε παιδί, δεν ζήτουσε νάβρη μια φλογερή άγάπη, αλλά άφανε να άναπτυχθή μόνος του ο έρωτας της γυναίκας. Μά όλα λόγια ήταν πρόθυμος ύπνρέτης μιας κούκλας, η οποία δεν έ' άργούσε να γίνη γυναίκα, η οποία δεν λείε άκόμα «άγα-

—Γιατί έφυγε; Γιατί! δεν ξαναβρε άναρωτιόταν άνήσυχια κάθε τόσο.

Και τελειώνει τους πικρούς στοχασμούς της με τον «διο πάντοτε παρατεταμένο στεναγμό:

—Αχ!... Υπάρχουν άνθρωποι που ξεχνούν πολύ εύκολα...

Η εξαδέλφη Ίσαυρίνα σκέφτηκε άξαφνα να δώσει ένα χαστί στη σέρα, στην οποία είχε τα πουλιά της και κατά την οποία άόρηχτρα θάταν κρυμμένη πίσω από τους ροδώνες. Τι άφρατιά δέα!

Ένα άπόγευμα—είχε περάσει ένας χρόνος και πύο πολύ από την ημέρα που γύρισαν η δυο εξαδέλφες από τη Βρετανία—η Σουζέτ όλόχαρη σκεφτόταν αυτό το χορδ που θα δινότανε σε λίγες μέρες, όταν ανέθηκε η εξαδέλφη Ίσαυρίνα και την παρακάλεσε να κατεβή στο σαλονάκι, όπου έμεινε συνήθως, να

να είνε κοντά στα πουλιά της.

—Θεέ μου! ξεφώνισε η Σουζέτ κατάπληκτη, μόλις πέρασε την πόρτα του μικρού σαλονιού.

Μέσα εκεί είδε κάποιον, που τον εγνωρίζει πολύ καλά!

Η δεσποινίς Αθελέν, ταραγμένη εξαίρετικά κι' αυτή, είπε θαστικά στη Σουζέτ:

—Ελα λοιπόν! Έλα... Έχω να σου πω κάτι το σπουδαίο... Ό κ. ντε Νορθαζύ σε ζητεί για να σε κάνει σύζυγό του!

Ένα κύμα χαράς πλημμύρισε με μιάς την Σουζέτ, σαν να άναθαν όλα μαζί τα τριαντάφυλλα και να τη μεθούσαν με το άρωμά τους. Αλλά συγχρόνως, μαζί με την χαρά της και το ήθονικό μεθύσι, αισθανόταν κι' ένα φόβο γλυκό. Λίγο έλειψε να άποθυμήσει—όπως την Αύγουστιάτικη εκείνη θραυιά στη μοναξιά της νύκτας—και, χωρίς να ελπεί λέει, θρέθηκε στην άγκαλιά της εξαδέλφης Ίσαυρίνας.

Τότε η Ίσαυρίνα έκλαψε. Έκλαψε η μικρή γρηούλα, γιατί έβλεπε ότι είχαν κρύψει από αυτήν το αισθημά τους κι' ότι άγαπώντουσαν από πολλόν καιρό ο άνδρας εκείνος, τον οποίο εγνωρίζει τόσο λίγο και εκείνο το κοριτσάκι, που το άγαπούσε τόσο πολύ. Αυτή η άποκάλυψις την συνεκλόνησε, την έκανε να άναρωτηθή επανειλημμένως: Άν είνε άναπόφευκτο το να άγαπά κάθε άνθρωπος, η, άκόμη, το να νομίζει πως άγαπά.

—Α! την καυμένη τη μικρούλα! ψιθύριζε συχνά η εξαδέλφη Ίσαυρίνα, καθώς σκεφτόταν τη δική της παλιά περιπέτεια.

Αλλά, έκτός απ' αυτό, η εξαδέλφη Ίσαυρίνα σκεφτόταν άκόμη, ότι μόνη της, χωρίς την συντροφιά της Σουζέτ, θα ζούσε πια πολύ μελαγχολικά. Ω, νά, δεν θα λυπόταν περισσότερο κι' άν άκόμα όλα τα πουλιά έφευγαν από το θερμοκήπιο!

Με το γάμο της η Σουζέτ έπέρασε από τη μια εύτυχία στην άλλη, από τα χάδια της εξαδέλφης Ίσαυρίνας στα χάδια του συζύγου της. Και μάλιστα αισθανότανε τώρα μέσα σε μια μεγαλύτερη από πριν εύτυχία τον εαυτό της, γιατί έβλεπε πόση χαρά προξενούσε στο σύζυγό της.

Ελατρώθη εύθως εξ άρχης απ' τον κ. ντε Νορθαζύ. Έγινε γι' αυτόν ένα είδαλο πολύ τυραννικό. Δεν την έτρώμαζαν πια τα μεγάλα μαύρα θαθεία μάτια του. Αυτή τώρα ήταν η κυρίαρχος. Μπορούσε να τον κάνει να τρέμη εκείνον τον έπιληκτικό και τον άδάμαστον άνδρα, με μια κίνηση του δαχτύλου της. Είχε χίλιες δυο έπιτακτικές ίδιοτροπίες. Έν τούτοις το μέγαρο του συζύγου της, που ήταν σε μια σπουδαία ήσυχη, μακριά από τα θέατρα και το δάσος, δεν της άρεσε καθόλου. Μέσα σε εξεθεωμάδες χρειάστηκε να βρεθεί, να έπιπλωθεί, να στολισθή ένα μέγαρο στυλ Άναγεννήσεως, άληθινό κομψοτέχνημα, που θρισκόταν κοντά στο πάρκο Μουσά.

Η Σουζέτ δεν μπορούσε έπίσης να ύποφέρει τα άγγλικής ράσας άλογα με το μακρύ λαιμό. Ζήτησε λοιπόν κι' άγόρασε λεπτόσωμα άραβικά άλογα, με πλούσια γαίτη.

Α, πόσες άλλες φαντασιοληξίες είχε! Αλλά έρχόντουσαν κι' στιγμές κατά τις οποίες βυθίζονταν σε ρεμβασμούς μελαγχολικούς. Αυτό συνέβαινε όταν δεν μπορούσε νάβρη καμμία καινούρια τρέλλα. Μά είχε μεγάλη φαντασία κι' εύρισκε διαρκώς καινούρια πράγματα.

Της άρεσε να την ύπακούουν πάντοτε έτσι, χωρίς αντίρρηση, χωρίς άνογορία. Και της άρεσε αυτό, γιατί, πρώτον είνε διασθεδατικό πράγμα η παντοδυναμία και δεύτερον, γιατί έπίσπετε, ότι η μεγαλύτερη χαρά του συζύγου της ήταν να την ύπακούη, γιατί κάθε νέα άπατήσις της ήταν γι' αυτόν μια άπόλαυσις.

Και δεν γελιόταν η Σουζέτ. Η εύτυχία του συζύγου της γινόνταν μεγαλύτερη σε κάθε εδωκρία, κατά την οποία μπορούσε να την εύχαριστή. Πραγματικώς δεν ζούσε εκείνος παρά μόνο για την άπόλαυσις που δοκίμαζε θλεπόνιτας την να χαμογέλα από εύχαρίστησι. Για ένα της «είσαι πολύ καλός» στο περιήφανο και σκληρό πρόσωπό του γινότανε μια άπερίγραπτη ψυχική εύδωμονία. Στη σύζυγό του, η οποία ήταν ως χτες ένα παιδί και έμεινε πάντοτε παιδί, δεν ζήτουσε νάβρη μια φλογερή άγάπη, αλλά άφανε να άναπτυχθή μόνος του ο έρωτας της γυναίκας. Μά όλα λόγια ήταν πρόθυμος ύπνρέτης μιας κούκλας, η οποία δεν έ' άργούσε να γίνη γυναίκα, η οποία δεν λείε άκόμα «άγα-

πώ», αλλά άρχίζει να λήε «θέλω».

Αξαφνα, ήρθε στη Σουζέτ μια ίδιοτροπία.

Συχνά το θρόνυ δεν πήγαιναν στον κόσμο, γιατί ο κ. Νορθαζύ ήθελε τη γυναίκα του άποκλειστικώς για τον εαυτό του. Καθόντουσαν λοιπόν μπροστά στο άνοιχτό παράθυρο, στο οποίο έφτανε το άρωμα των άκακιών του πάρκου. Της άρεσε της Σουζέτ να της διηγείται τα μεγάλα ταξείδια που έκανε άλλοτε στην Αίγυπτο, στην Κίνα, στην Ίαπωνία, στους χιμαίρικους τόπους που έρεθίζουν την φαντασία. Τα παράδοξα άνόματα, τα παράδοξα έθιμα την διεσκέδαζαν σαν παραμύθι.

Αλλά συγχρόνως δοκίμαζε κάποια μελαγχολία, κάνοντας τη σκέψη, ότι άλλοτε—πριν την γνωρίση—είχε πάει τόσο μακριά της. —Έλα! Έλα! Ξαναγύρισε! του έλεγε και του ζητούσε να της μιλή για το παλαικό σπίτι που είχε στα Άρδεννα, το σπίτι στο οποίο γεννήθηκε και έζησε τα παιδικά και νεανικά του χρόνια, μαζί με τον πατέρα του και τη μητέρα του, που ήσαν γι' αυτόν σιωπηλοί και σοβαροί σύντροφοι. Είχε την περιέργεια να μάθων τι σκεφτόταν και τι έλεγε όταν ήταν μικρός. Όταν της μιλούσε για κανένα άγαπημένο του σκυλλί που έμόρφωσε ή για κανένα πουλί που το έπνιξε ή γάτα, συγκινιόταν τόσο πολύ, ώστε εδάκρυζε.

Κι' άξαφνα της γεννήθηκε η έπιθυμία να ίδη το μέρος εκείνο, αυτό το παλαικό σπίτι του άνδρός της.

—Θά με πιάς εκεί! Δεν είνε έτσι; του έλεγε με τόνο κυριαρχικό.

Εξήλανε για τις άναμνήσεις του συζύγου της και ήθελε να τις έχη κοινές μαζί του.

Και, με την πεποίθησι ότι θα ύπάκουε, πρόσθεσε:

—Σύμφωνοι, λοιπόν! Φεύγουμε άβριο!

Αλλά εκείνος, μόλις άκουσε τα λόγια της αυτά, τινάχτηκε όρθιος, με ένα άπότομο νευρικό τίνισμα. Είχε χλωμιάσει με μιάς και τα χείλη του έτρεμαν όπως του ανθρώπου, ο οποίος κυριαρχείται από ένα μεγάλο φόβο.

—Τί έχεις, λοιπόν; τον ρώτησε εκείνη κατάπληκτη.

—Τί να έχω!... της άποκρίθηκε εκείνος μ' ένα άλόκοτο πείσμα, θημαζόντας νευρικά πέρα δώθε μέσα στο δωμάτιο. Μια τρελή ιδέα σου πέρασε άπό το κεφάλι και έλπίζω, ότι δεν περιμένεις να ύποχωρήσω σε μια άνόητη ίδιοτροπία.

Τό ότι μπορούσε να μην την ύπακούσει δεν τώε σκεφτή ποτέ η Σουζέτ και γι' αυτό η άρνησι του αυτή της προένησε μια άσάνταστη έκπληξη, κυριολεκτικώς κατάπληξη! Έμεινε λοιπόν τελείως άκήνη, άσυαυδη, με τα θλέματά της στηλωμένα άπάνω του.

Εκείνος, θλεπόντας την έκπληξή της, προσπάθησε να γαμογέλαση και χαμογέλασε. Και τότε άρχισε να της λη με όσο μπορούσε πύο ήρεμο και γλυκό τόνο:

—Συγχώρεσέ με, Σουζέτ!... Σοβή μίλησα άποτομα. Είμαι

να έχω την άσρότητα που χρειάζεται για την παιδική σου εύ-

ασθησία... Αλλά όμολόγησε ότι και σ' ύ κάποτε είσαι παράξενη... Τί εύχαρίστησι δά δοκίμασης να ίδης το πατρωνικό μου σπίτι, που θρισεται κάτω από ένα δάσος πεύκων, όπου άκούονται διαρκώς ούραλαματα λυκών. Θά φαντάζεσαι ίσως κανένα παλαιό χτίριο με πινακοθήκες και λυγεία, γεμάτο φαντάσματα. Κάτι το τρομερό και παράδοξο, που δά σε διασκέδαζε άποπν, τίποτε από αυτό δεν ύπόσπευε. Το σπίτι στο οποίο γεννήθηκε δεν είνε παρά ένα σπίτι μεγάλο, άπλο, πελό, μονότονο... Ένα συνηθισμένο σπίτι κοντά σ' ένα κοινοτικό χωριό. Αυτό το σπίτι, το είχε κληρονομήσει ο πατέρας μου από κάποιον άγρότη, συγγενή του, και αισθανόταν ευχάριστη να πνήη εκεί, γιατί περιήρονόσε κάθε πολυτέλεια και αυτή άκόμη την ολκογενειακή δόξα. Μόλις και μετά βίας δέχτηκε να διατήρηση πάνω από την πόρτα το παλιό ήπιοτικό οικόσημο. Στο σπίτι αυτό, Σουζέτ, μόνο την πληξί θάβρης. Δεν θά ίδης άλλον κανένα μέσα σ' αυτό παρά μια γρηά ύπνρέτρια, η οποία δεν μιλάει, ή όποια δεν γέλασε ποτέ της!... Έπειτα, σκέψου κι' αυτό, Σουζέτ, έχουμε φθινόπωρο και το φθινόπωρο έχει κάτω είνε μισός χειμώνας, με καταγίδες και πλημμύρες και χιόνια. Άφισε λοιπόν, αυτή την παιδιαστική φαντασιοληξία... Άς πάμε σε κανένα μέρος που έχει κλίμα ήπιο, γλυκό, στην Ίσπανία, στην Ίταλία και μη σκέφτεσαι πια την έρημιά του χωριού. (Άκολουθεί)

Εβήκαν από το σταθμό

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ο κ. 'Ινιέτ έντομετάξυ σκεπτόταν από μέσα του: «Ακουσέ τον πώς μιλάει!... Σάν ένας άδικοκατατρεγμένος έντιμος διαπαισιστής... Κι όμως ξέρω καλά, ότι είνε ένας άρχικατέργαρος!... Καί ψέμματα λέει πώς είνε παλαιός πολεμιστής... Νά του δέξω, άραγε, πόσα άπλυτά του βρίσκονται στη δικογραφία του;... Μπά!... Θά πήγαινε τότε να παραπονεθή στόν ύπουργό κι' ό ύπουργός θά μού ριχνόταν έμένα, έπειτα!... Άκούστε, κύριε 'Ινιέτ! έξακολουθούσε να λέη ό Ζακινόλ. «Αν τή γλυτώσω άπ' την περιπέτεια μου αυτή, οι άνθρωποι σας θά άμειφθούν πλουσιοπάροχα... Τους ύπόσχονται ένα γενναίο-ρότατο πουρμπουάρ για την ένόχλησή τους έξ αίτίας μου... Έπίσης και για σας θά μιλήσω ένθουσιαστικά στόν ύπουργό... Θά ήθετε πόσο εύγνώμον θά σας φανώ!... Ό ύπουργός, έξέρετε, είνε έπιστήθιος φίλος μου... Θά ήθετε... Έννοια σας... Μονάχα, σάστε με πρώτα... Σάστε με!...»

«Ο κ. 'Ινιέτ πήγε άμέσως στο σπίτι του κ. Σιμόν Έμπέρ. «Ήθελε να θεβαιωθεί, άν ή άπειλητική εκείνη έπιστολή ήταν πραγματικά γραμμένη από τό χέρι του Σιριεύς. «Ο γηραιός μυθιστοριογράφος κατοικούσε στη Μονμάρτη. Καθόταν εκεί, από τότε άκόμη που ή περίφημη συνοικία του ήταν ένα μικρό χωριό, χωρισμένο με χωράφια άπ' τό Παρίσι.

«Ο κ. 'Ινιέτ κατέθηκε άπ' τό αυτοκίνητο στην ό-δό 'Οριάν, μπρός σ' ένα παλαιό δωρόσο σπίτι, τό όποιο είχε κήπο μπρός στην είσοδό του. «Ο θυρωρός και «μπαλματτής» συγχρόνως, φορώντας μαύρα γυαλιά κι' έχοντας τό μετάλλιο του Γαλλογερμανικού πολέμου τού 1870, στην έρώτησή του άστυνομικό, μουρμούρισε, έξακολουθώντας να μπηγνι καρφιά σέ μια «μετζουσόλα»:

«Ο κ. Έμπέρ Σιμόν;... Άνεβήτε στο δεύτερο πάτωμα!

«Η υπηρέτρια που άνοιξε την πόρτα, ήταν μιά νε-αρή ώμορφη και ταχυπνούλα. Φορούσε μεταξωτές κόλλυες, σκαρπίνια φρεσκογυαλισμένα κι' είχε ξαν-θά μαλλιά κοντοκομμένα.

«Χμ!... Τά καλοπνέει, καθώς θ' έλεω, με τέ-τοια υπηρέτρια αυτός ό γερο-μπερμπάντης! σκέφθηκε ό κ. 'Ι-νιέτ, μόλις την είδε.

«Ο έπιφυλλιδιογράφος, ντυμένος με μιά μακρούα «ρ'μπ ντε σάμπρ», καταξέσχισμένη και καταλιγδωμένη, έργαζόταν κοντά στο παράθυρο, σκυμμένος έπάνω στο τραπέζι του.

Μόλις αντίκρισε τόν κ. 'Ινιέτ έβγαλε τά πελώρια ματογυάλια του και φώναξε πρόσχαρα:

«Ω, καλώς ήρθατε, κύριε διαμερισμάτάρχα... Είμαι κατα-γοητευμένος πού σας βλέπω... Με θρίασκετε άκριβώς να γράφω τους καθημερινούς πεντακάσιους στίχους του μυθιστορημάτος μου στην έφημερίδα... Σέ τί χρεωστώ την τιμή της έπισκέψέως σας;... Καί συ 'Αννέτα, κορίτσι μου, κάνε μου τή χάρι να μās άφήσης μόνους!... Είνε έξέρετε, κύριε 'Ινιέτ, πολύ προκομμένη αυτή ή μικρή... Μού συγυρίζει στην έντέλεια αυτό τό δωμάτιο, στο όποιο μένω έδώ και σαράντα χρόνια!... Ξέρετε επίσης, ότι αντικατέστησε θουμιάσια τή λατρευτή μου σύζυγο 'Ελίζα, ή ό-ποια πέθανε κατά τό ταξείδι μας στις 'Ηνωμένες Πολιτείες;... Μά μού φαίνεται πώς άρχισα να γίνωμαι φλύαρος, έ;... Άς έρθουμε λοιπόν, κύριε διαμερισμάτάρχα, στο άντικείμενο τής τόσο τιμητικής έπισκέψέως σας!...

«Ίδού περί τίνος πρόκειται, φίλτατε μαίτρ! έπνε ό κ. 'Ινιέτ χαμογελώντας. Κάποιος κύριος Ζακινόλ... χμ... Ά-λήθεια, μήπως άκούσατε ποτέ να γίνεται λόγος γι' αυτόν τόν κ. Ζακινόλ, στις συνδιαλέξεις που είχατε κάνει με τόν Σιριεύς;...

«Ζακινόλ;... Ζακινόλ;... Χμ... Κάπου ίσως τ-χω άκούσει αυτό τ' όνομα, μά πολύ άόριστα τό θυμώμαι...

«Ό Σιριεύς θεωρούσε όχι μόνον τόν Άνσέλμο ως ύπεύθυνο τής άδικης καταδίκης του, άλλα και τόν Ζακινόλ έπίσης! έξηγήσε ό κ. 'Ινιέτ.

«Αυτό πού θυμώμαι καλά, έπνε ό κ. Σιμόν Έ-μπέρ, είνε ότι ό Σιριεύς στις συνδιαλέξεις του μα-ζύ μου, απέδιδε με πικρία την εθύνη τής άδικης καταδίκης του σέ δυό Γάλλους... Ό ένας από αυ-τούς ήταν ό δολοφονηθείς Άνσέλμο... Μού δώμασε και τόν άλλον θέδαια, μά δέν θυμώμαι άκριβώς

και καθαρά άν μού τόν έπνε Ζακινόλ ή άλλοιώς! «Ξέρετε τόν γραφικό χαρακτήρα του Σιριεύς; «Όσο γι' αυτό, σας άπαντώ κατηγορηματικά! Ναι!... Τότε, μήπως αυτή ή έπείγουσα έπιστολή είνε γραμμένη από εκείνον;

«Ο μυθιστοριογράφος έβγαλε τά γυαλιά του πάλι, έθριξε μιά ματιά στην έπιστολή πού τοβδινε ό άστυνομικός, και χωρίς να νέναν διαταγμό έπνε άμέσως:

«Τά γράμματα αυτά είνε τού Σιριεύς... Άλλωστε, μπορείτε να θεβαιωθείτε και μόνος σας!

«Εψαξε τό συρτάρι του, σκάλισε σ' έναν παλιό χαρτοφύλακα άρκετή ώρα και τέλος έβγαλε από κεί δυό έπιστολές.

«Κυττάξτε τις, κύριε 'Ινιέτ! έπνε. Είνε τού Σιριεύς... Τις έρω φυλάξει... Χρονολογούνται άπ' τή Νέα 'Υόρκη!...

«Ο άστυνομικός τίς έξήτασε καλά, παρέδωσε τόν γραφικό του χαρακτήρα, κι' άναγνώρισε την άπόλυτη γνησιότητά τους. «Ό-στε ή έπείγουσα έπιστολή, πού τόσο ξετρελλάνε από τρώμα τόν κ. Ζακινόλ, είχε γραφή άπ' τό χέρι τού Σιριεύς!

«Κατά τή γνώμη σας λοιπόν, άγαπητέ μου μαίτρ, ό Σιριεύς ήταν ελθνθινά άθώος στην κλοπή τού κολλίε;... Μήπως κατα-γορήθηκε άδίκως κι' έπεσε θύμα τής ραδιουργίας τού Άνσέλμου και τού Ζακινόλ;...

«Ο κ. Σιμόν Έμπέρ σήκωσε ψηλά τά χέρια του κι' έπνε:

«Θά ήμουν άνίκανος να σας άπαντήσω κατηγορηματικά, κύριε διαμερισμάτάρχα... Δέν θυμώμαι, ούτε τά έπιχειρήματα κατά τής ένόχ-της, ούτε τά έπιχειρήματα ύπέρ τής άθωότητάς του, ούτε τά έπιχειρήματα ύπέρ τής άθωότητάς του, Κι' όσες φορές μιλήσα μαζί του, άπόφωσα να έ-ξω τό λεπτό αυτό σημείο... Ό Σιριεύς ήταν ένας τύπος άλλόκοτος... Ριψοκίνδυνος στο έπακρο, γι-ρίζε δολόκληρη την ύφήλια, έξασκώντας λαμπρά να επάγγελμα έδώ κι' αφίνοντας τό έπαιτα για να έξασκήση άλλου άλλου, επίσης λαμπρά... Έμπέρ σήκα μάλιστα άπ' την προσωπικότητά του κι' έ-γγραφα ένα άρθρο σχετικό με αυτόν στο περιοδικό «Ζε Σαί Τού», τού έκδοτικού οίκου «Λορέν... Δέν μπορώ λοιπόν ν' άποφανθώ ούτε για την έννοχή του ούτε για την άθωότητά του, εφόσον, μάλιστα, δέν διάβασα καθόλου και τή σχετική δικογραφία!... Άλλά, πού-μου, παρακαλώ: Βλέπω στην έπιστολή αυτή τρομερές άπει-θανάτου, έναντιόν τού κ. Ζακινόλ...

«Θά προσπαθήσουμε να τις ματαιώσουμε! δέκαψε ό κ. 'Ι-νιέτ. Κι' έδώ άκόμη θά με βοηθήσετε, φίλτατε μαίτρ... Άποβί-εγώ και μερικοί άπ' τους ανθρώπους μου, άν άγρυπνήσουμε επί-τι τού κ. Ζακινόλ, φρουρώντας τον!... Θέλετε να ρήττε με-ζύ μας;... Θά σας ένδιαφέρει ίσως αυτό... Κι' όπω μού έπαι-χθές, θά άναγνωρίζετε άμέσως τόν Σιριεύς, όπουδήποτε κι' έ-πασσώ!

Τό πρόσωπο τού έπιφυλλιδιογράφου φωτίστηκε από χαρά. Σ-φώνισε:

«Ω, σας ευχαριστώ άπ' την καρδιά μου... Δέν έξέρετε πού-με ευχαριστείτε και με κατενθουσιάζετε με την πρότασή σας. Χάρis σέ σας, παραστάθηκα ήδη στο πείραμα τόν κλειδιών-περιφήμου εκείνου ταχυδακτυλογράφου... Σαράντα χρόνια πά-ψάχνω για περιπέτειες διψασμένες και χάρις σέ σας ζώ ήδη έ-ξαιρετικώς συγκλονιστική ζωή!...

«Ο κ. 'Ινιέτ χαμογέλασε.

«Αγαπητέ μαίτρ, έπνε, κρατήστε τόν ένθουσιασμό σας... φαίνεται πώς άπόψε θά ξενυχτίσουμε δωρεάν... Τι να σας πω-θεωρώ αυτή την άπειλητική έπιστολή σάν μια έ-πλη άπειλή και τίποτε περιπέλει!...

Τό πρόσωπο τού κ. Σιμόν Έμπέρ πήρε τότε τό ε-ξαιρητικό σοβαρό έκφραση. Ψιθύρισε:

«Δέν είμαι καθόλου τής γνώμης σας, κύριε δια-μερισμάτάρχα... Αύτός ό Σιριεύς είχε στη Νέα 'Υ-όρκη μια φίλη, άνθρωπο, τόν όποιο τίποτε δέν σ-ταματάει... Μιά πού κάνει μια άπειλή, ελάττωμα θά την πραγματοποιήση... Ή, τουλάχιστον, θά πρ-σπαθήση να την πραγματοποιήση... Είνε τρομερό κι' άτρόμητος άνδρας!...

«Τότε θά τόν ύποδεχθούμε σύμφωνα με τις έ-μύζουσες στην προσωπικότητά του τιμές! άποφά-θηκε ό κ. 'Ινιέτ, έξακολουθώντας να χαμογέ-λεια. «Αν ό μακαρίτης Άνσέλμο είδοποιούσε τότε την σ-υννομία, αντί να προσπαθήση να ξεφύγει από

τερικό, δέν θά κοιμόταν τώρα στο νεκροταφείο, ξαπλωμένος ά-γόμενος στα σανίδια τού φερέτρου του... Αντίθετα, ό Σιριεύς θά-βρισκόταν άνάμεσα στους τέσσερες τοίχους τού κελλιού, στη φυ-λακή τής Σαντέ!...

«Τής Σαντέ; μουρμούρισε σάν ήχώ κι' ό έπιφυλλιδιογράφος. «Αλήθεια, στη Σαντέ δέν θρίσκειται ό δυστυχισμένος εκείνος (κάρλιο;... Δέν τόν άφρασαν έλευθερο άκόμη;... Και τόν νομι-ζετε κι' εσείς, κύριε διαμερισμάτάρχα, ως μπερδεμένο στην δο-λοφονία τού Άνσέλμου;...

«Διάβολε!... Ύστερα άπ' τά ένοχοποιητικά πού θρήθηκαν στο συρτάρι του κι' άπ' τό αίμα πού κηλίδωνε την καρεκλα... Κι' όμως δέν θέλει να τά έξηγήσει πώς και γιατί θρήθηκαν... Χθές τόν άνέκρινε πάλι ό άνακριτής κ. Μπουβινάρ ντελλά Μαρ-σερόλ... Ό Κάρλιο όμως πάλι δέν άνακρίνωσε τίποτε... Κι' ό δι-κηγόρος του κ. Καμπενσί, ούτε κι' αυτός μπόρεσε να τόν πείση σέ μια όποιαδήποτε όμολογ... Αύτά πού έπαναλαμβάνει διαρ-κώς και στερηστικά, είνε τά έξής: «Έχω έντελώς ήσυχη τή συνείδησή μου... Όλα θά τελειώσουν λαμπρά για μένα... Εί-μαι κατενθουσιασμένος... Κρατήστε με στη φυλακή, όσο σας καπνίσω... Κι' άν θέλετε να με κακομεταχειριστήτε, μη διστάσετε καθόλου... Είμαι ευχαριστημένος άπ' την κατάσταση μου... Πο-λύ ευχαριστημένος!...

«Πολύ αισιόδοξος άνθρωπος, τελοςπάντων! Έκανε ό κ. Σι-μόν Έμπέρ.

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

θα καταδιωχθούν και θα τιμωρηθούν... άμειλκτως μάλιστα!... Καί συγχρόνως σκεπτόταν:

«Ύποπτος τύπος, τελοςπάντων, αυτός ό κύριος Ζακινόλ... Άπ' τό ένα μέρος με φορτώνεται και μού κλαίγεται πώς τόν κατα-διώκουν άδίκως κι' άπ' τό άλλο ό ίδιος καταγίνεται με τέτοιες χαμερπείς εκδικήσεις!

Και φωναχτά πάλι, πρόσθεσε:

«Έννοια σας όμως, κυρία μου... Θά ληφθούν άστυφρότατα μέτρα έναντιόν όλων των ένόχων τού άτυχήματός σας... Θά έ-πιβέσω προσωπικά γι' αυτό... Καί τώρα, άς έρθουμε σέ κάτι πολύ σπουδαιότερο για σας: Έτοιμαστήτε για μιά ζωηροτάτη έκπληξι!...

«Θέέ μου, τί είν' αυτό πάλι; ξεφώνισε ή Ροβέρτη έντρομη. Ποιά άλλη έκπληξις με περιμένει άκόμη, ύστερα άπ' τις τόσες δυσάρεστες πού με θρήκαν ως τώρα;

«Μού έ'πατε ότι ό Σιριεύς, ό σύζυγός σας δηλαδή, έχει έξα-φανιστή έντελώς πρό τριών έτών!... Έτσι;

«Μάλιστα, κύριε!

«Κι' ότι τόν πιστεύετε πειά νεκρό!

«Βεβαιάστα, κύριε 'Ινιέτ!

«Κι' άν σας πώ, ότι ό Σιριεύς ζή;... Κι' ότι βρίσκεται στο Παρίσι;... Κι' ότι άπηύθνε μάλιστα σέ κάποιο πρόσωπο μιά άπειλητική έπιστολή;

«Τά ίδια μού είπατε και τις προάλλες, κύριε, και σας άπην-ησα ότι αυτά τά πράγματα είνε άδύνατα!... Κι' ότι, άν τυχόν ύπάρχουν έπιστολές του τωρινές, άσφαλώς είνε πλαστογραφη-μένες!

«Η Ροβέρτη μιλούσε με έξαψη. Ό κ. 'Ινιέτ σκέφτηκε για λί-γο κι' έπνε γαλήνια κατόπιν:

«Σας πίστεψα τότε, κυρία!... Σήμερα όμως, έχετε την κα-λασύνη να μού πείτε, τί σκέπτεσθε γι' αυτή την κατεπείγουσα έπιστολή;

«Εκείνη χαμογελώντας δύσπιστα και περιφρονητικά, πήρε την έπιστολή στα χέρια της...

Μόλις όμως είδε την έπιγραφή και τή διάβασε, τό πουδραρι-σμένο πρόσωπό της έδειξε μιά έντονη, θιασάτη συγκίνηση.

«Επειτα, όταν την διάβασε και την έναδιάσασε δολόκληρη, τό χαμόγελο άνθισε πάλι στα χείλη της τά τρεμάμενα... Τό πρό-σώπό της πήρε μιά έκφραση έκστάσεως κι' ήδονικού ρεμβασμού... Καί σιγομουρμούρισε:

«Ω, Ζάκι!... Άγαπημένε μου Ζάκι!... Ζήσι!... Καί βρίσκε-σαι έδώ... στο Παρίσι... Κοντά μου ίσως!...

«Η έλπίδα όμως αυτή, γρήγορα έσθωσε άπ' τό πρόσωπό της... Μ' ένα κίνημα άπότομο, ξανάδωσε την έπιστολή στόν κ. 'Ινιέτ κι' έπνε σταθερά:

«Είνε άδύνατον, κύριε!... Αυτή ή έπιστολή είνε άσφαλώς έργο πλαστογράφου... Πολύ έπι-τηδείου πλαστογράφου μάλιστα, γιατί κι' εγώ ή ίδια γελάστηκα δυστυχώς... Ό κύριος Ζάκι Σι-ριεύς, ό σύζυγός μου θά ήταν κύλας κοντά μου τώρα, άν ήταν ζωντανός... Δέν θά άμφισβόλλατε καθόλου γι' αυτό, άν έέρατε την άνέκφρασή ά-μοιβαία λατρείας μας!...

«Κυρία μου, πιθανόν νάχη μερικούς ώριμέ-νους λόγους, πού να τόν έμποδίζουν να σας φα-νερώθω!

«Τί θέλετε να πείτε, ρώτησε άσασκιστώντας ή Ροβέρτη.

«Ο άστυνομικός προσποιήθηκε ότι χαμογε-λούσε με διάκρισι τάχα:

«Ω, μί έπνε, οι άνδρες είνε καμιά φορά ά-σταστοι στην άγάπη τους... Έπίσης συχνά έρχονται με εύκολία τό παρελθόν!... Όσο νιά τό πα-ρόν... Χμ...

Τά άχτινοδόλα μαύρα μάτια τής χορευτριάς πήραν μιά έκφραση σαρκασμού. Έπνε σιγαλό-φωνα:

«Μήπως έλπίζετε, κύριε, ότι ή Ζηλωτρία θά με άναγκάση να μιλήσω;... Όταν άλλωστε δέν έχω και τίποτε να πώ;... Νεκρός ή ζωντανός ό Ζάκι, είνε δικός μου... Όλόδικός μου... Μάλι-στα, χθές σας είπα—στο γράφείο σας—όλα θά ε-ξέρω!... Όλα... Έντελώς όλα!... Δέν έχω τίποτε πού να με άναγκάσει να κρύψω την αλή-θεια!

«Τελοςπάντων, κυρία μου, άναγνωρίζετε τόν γραφικό χαρακτήρα τού Σιριεύς;

«Μάλιστα... Ό χαρακτήρ τής έπιστολής αυτής είνε ό δικός του!... Δέν την έγραψε όμως αυ-τός... Άς είνε δυνατόν να την έχη γράψει α-υτός!

«Φρονώ, κυρία μου, ότι ό ένοχος ή οι ένοχοι...

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθούάρ, λοι-πόν!

«Αυτό έλεω κι' εγώ!... Καί τώρα, φίλτατε μαίτρ, σας δι-νω ραντεβού στις 8 ή ώρα τού θράδυ, όδός Ριμπέρα Νο 208... Δώστε τό όνομά σας 'έναν άπ' τούς άστυφίλακες, πού θά φρου-ρούν στην πόρτα κι' άμέσως θά είδοποιηθώ... Άρεθ

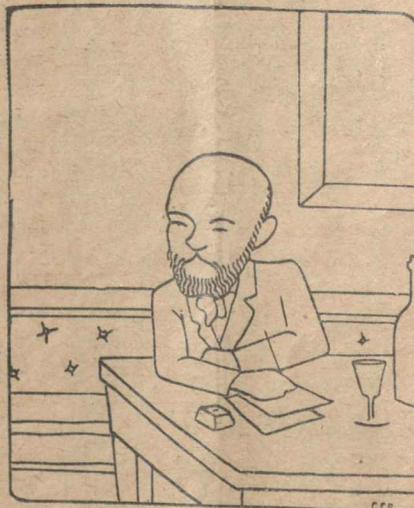
Ο Πάβλος γράφει λοιπόν στη Νομική. Πρέπει όμως, σύμφωνα με την επιθυμία του πατέρα του, να ετοιμασθεί να συμμετάσχει σ' ένα διαγωνισμό, για να γίνει συγχρόνως και υπάλληλος του υπουργείου των Οικονομικών. Να το πρόγραμμά της ημέρας του, κατά την εποχή εκείνη: Το πρωί σηκώνεται στις οχτώ και πηγαίνει και κάνει ένα μάθημα αριθμητικής, για να εινε δυνατός και στα μαθηματικά στο διαγωνισμό του υπουργείου. Ξαναγράφει στο σπίτι του την ώρα του προγεύματος, δηλαδή στις δέκα. Μετά το πρόγευμα, φεύγει για τη Νομική Σχολή. Έπειτα πηγαίνει στη βιβλιοθήκη της Αγίας Γενεβιένης, όπου, ξεχνώντας μαθηματικά και νομικά, διαβάζει φιλοσοφία. Έπειτα στις πέντε, ξαναγράφει στο σπίτι του για το δείπνο.

Μετά το δείπνο — γράφει — δεν έχω πια τίποτε να κάνω. Γιατί ο ίδιος ο Βερλαίν δίνει τις πληροφορίες αυτές σε μια επιστολή προς το φίλο του Έκτορα Περό, γιο του δημάρχου της Ζερνβίλ. Μα, καθώς φαίνεται, κάθε άλλο παρά την αλήθεια γράφει στην επιστολή του αυτή... Τα βράδια, προσκάντων, είχε αρχίσει κατά την εποχή εκείνη—1863—να κάνει πολλά πράγματα. Κι' όχι μόνον αυτό, αλλά παραιτούσε και το Πανεπιστήμιο και το Φροντιστήριο των Μαθηματικών, τόσο, ώστε οι γονείς του ν' αναγκασθούν να τον αποσύρουν από τη Νομική Σχολή και να μη τον αφήσουν να συμμετάσχει στο διαγωνισμό του υπουργείου των Οικονομικών, γιατί ήταν βέβαιο πως θ' αποτύχανε. Τον τοποθέτησαν ούτως ως υπάλληλο σε μια ασφαλιστική εταιρεία. Μα αυτή ήταν προσωρινή. Ο πατέρας Βερλαίν, παρ' όλη την κακή κατάσταση της υγείας του, έκανε τα κατάλληλα διαβήματα και καιρόφθαε να διορίσει το γιο του διεκπεραιωτή στα γραφεία της Δημαρχίας του Παρισιού.

Ο Πάβλος, σε δώ, αυτό, δειχνότανε πολύ ύποπτος, γιατί, μολονότι αδύνατος στο χαρακτήρα, δεν ήταν καθόλου δύστροπος, κι' εξ' άλλου ο πατέρας του, τόν οποίον αγαπούσε τρυφερά, ήταν το μόνο μέλος της οικογενείας του, το οποίον ή θέλησις του ενέτεινε κάποιο φόβο!

Ο Πάβλος δεν έδωσε καμιά σημασία σ' αυτή τη δεύτερη εργασία, πού τον βρήκε ο πατέρας του. Είτε αυτή, είτε οποιαδήποτε άλλη, λίγο τον ενδιέφερε, εφόσον μπορούσε να ξεκαλουνθί να γράφει στίχους. «Α! αν του σπερούσαν αυτή την ελευθερία, το πράγμα θα ήταν διαφορετικό. Μα, δόξα τω Θεώ, στο Δημαρχείο δεν του έλειπαν ή ώρες της τεμπελιάς. Όπως βεβαιώνουν οι φίλοι του της εποχής εκείνης, πήγαινε στο γραφείο του στις δέκα και τέταρτο κι' έγραφε...στίχους ως το μεσημέρι! Τότε, αφού κρεμόσε στην κρεμάστρα της εισόδου του καπέλλο του, για να το βλέπει ο τηματόχης του από το αντίκρυνό γραφείο και να νομίζει πως ο υπαυτάμενος του δεν απουσίαζε, ο Βερλαίν πηγαίνε και γενικά σ' αυτό, στο Δημαρχείο: Τον Λεόν Βαλάντ, τον Άλβέρτο Μερά, κι' άρχίζαν άπελείουτες συζητήσεις για την τέχνη και την πολιτική, πού βαστούσαν ως τις...τρείς το απόγευμα. Τότε οι τρεις ποιητά ξαναγράφαν στο γραφείο τους, διεκπεραιώναν την πύ επιτυχία εργασία τους και, με το πρώτο χτύπημα των πέντε, σχολοούσαν.

Γι' αυτή τη δουλειά, πού βαστούσε μάμηση-δύο ώρες καθημερινώς, ο Βερλαίν έπαιρνε ετήσιος 2.000 φράγκα, μισθό άδικητά καλό για την εποχή εκείνη.

Ο Βερλαίν στο «Καφέ ντι Γκάς».

Από το ποσόν αυτό έδινε τα μισά στη μητέρα του, άπεναντί των έξοδων του, άν και την εποχή εκείνη τα χρηματικά ζητήματα δεν τον άπασχολούσαν και πολύ, ούτε αυτόν, ούτε το σπίτι του. Αν και ή παρουσία της οικογενείας του άρχεε περιορισθή σημαντικά, ο Πάβλος, σ' όλη μοναχογενής πού ήταν, δεν είχε καμιά φροντίδα για την επιαίσιον, έξοφτας πως θα έξασφαλιζόταν στο μέλλον με σημαντικά εισοδήματα.

«Φταχοί άνθρωποι οι άνθρωποι!... Τι άγανία να ζής με τους ανθρώπους... Τι φριχτή ανάγκη ν' άρέσεις στους ανθρώπους!»

Η άσχημία του ποιητού ήταν το μόνο πράγμα τότε, πού τον έκανε να ξεχωρίζε ανάμεσα στους συντρόφους του. Ήταν ένας νεαρός άστός, πού άρχεε βγίλ από τόν ίσιο δρόμο, όπως ίππηχαν και τόσο άλλοι, μέσα στους κάλους των φιλολογούντων νέων. Ήταν ένας υπάλληλος, πού έγραφε στίχους, είδος καθόλου σπάνιο εκείνη την εποχή. Ήταν ένας φίλος των τεχνών, πού πήγαινε στις εκθέσεις, στις συναυλίες και στα θέατρα. Ήταν τέλος ένας νέος, πού έγραφε σε όλα τα φιλολογικά «φιλολογικά των νέων, και προσκάντων στην «Τέχνη», στην όπια πρωτοφάνησε και ο Φρανσουά Κοππέ. Στην «Τέχνη» δημοσίευσε και το πρώτο σοννέτο του «Νεβερώμος»:

Ανάμνησι, ανάμνησι, τί θέλεις από μένα;

«Α! αυτά τα πρώτα λόβουδα ποσο εινε μωραμένα! Και μ' ένα ψέθυρο γλυκό πως άνηχεί, ο φίλη, το πρώτο «ναί» πού βγαίνει από άγαπημένα χείλη!»

Την ίδια μέρα πού ή «Τέχνη» δημοσίευε αυτό το σοννέτο, το όπιο προανέγγειλε την πραγματική ποιήσι του Βερλαίν, στις 30 Δεκεμβρίου 1865, ο λοχαγός Νικόλαος Αδωνιστος Βερλαίν, υπάτης της Λιμενικής της Τηλής και του Άγιου Φερδινάνδου της Ισπανίας, πέθανε, χτυπημένος από έμφαση σ' ένα σφύριγμα, σε ηλικία 67 ετών.

Αυτός ο θάνατος είχε για τόν Πάβλο τις πύ σοβαρές συνέπειες, γιατί τόν έστέφησε από το μόνο πλάσμα στον κόσμο, πού έξασκούσε σ' αυτόν κάποια επίδραση. Μα ο Πάβλος δεν έβλεπε σ' αυτό το πένθος την εξαφάνισι ενός πατέρα άγαπημένου: ή θλίψη του ήταν άτέλεστη. Όστόσο, κατανέμισε τόν πόνο του και πήρε στα Γραφεία του Φροντιστηρίου, για να ζητήσει ν' απονεμηθούν στον πατέρα του ή στρατιωτικές τιμές, πού άρχεε ο νόμος. Μα έπειδή ή κηδεία είχε διοριθί για την Πρωτοχρονιά, ημέρα γιορτής, το ζήτημα παρουσίαζε δυσκολίες. Ο Πάβλος, πού νευριασμένος, θυμωμένος, φώναζε, πέτυχε επιτυχία νανοποίηση και βιαστικά ξαναγράφει κοντά στη μητέρα του, ξαναμμένος άκόμα από τη φιλονεικία και κλαίοντας.

Τό επόμενο φθινόπωρο ξεβρόδωσαν από τόν οίκο Λευρά τα «Κρόνια Ποιημάτων» του Πάβλου Βερλαίν, με έξοδα του συγγροαφένος, έννοιας. Τα χρηματικά για την έκδοσι αυτή τα έδωσε στον Πάβλο ή εξαδέλφη του Έλμα, γιατί το ζήτημα της πατρικής κληρονομιάς δεν είχε κανονισθή ακόμα, επειδή ο Πάβλος δεν ήθελε να ζητή λογισμικούς από τη μητέρα του. Αν και ή έκδοσις αυτή κυκλοφόρησε μόνο σε 491 αντίτυπα, έμειναν άκόμη άρκετά άπ' αυτή στον έκδοτή τους. Όταν, έπειτ' από είκοσιτέσσερα χρόνια, ο έκδοτης Βανιέ σάβητρε να ξανατυπώσει το έργο, τα «Κρόνια Ποιημάτων» στο 1866 πέρασαν έντελως άπαρατήρητα από το κοινό κι' άπ' αυτή την έπίσημη κριτική άκόμα. Μονάχα ο Άνατόλ Αράγας ένα άρθρο στα ποιήματα του Βερλαίν, ο όποιος ήταν φίλος του, στον «Βιβλιογραφικό Κυνήδο».

Μα κι' αυτός δεν άντελήρηθη την καινούργια πού πού έφρανε στη Γαλλική ποιήσι ο Βερλαίν. Άπεναντίας έξέβησε τα χειρότερα ποιήματα του και με ταξίδ των άλλων έγραψε και τις έξης άνοησις: «Γλώσσα σκοτεινή και μπερδεμένη». Ο στίχος του κ. Βερλαίν δεν εινε λυγρός, εινε άναρθρος.

Οι έταινοι, πού έλαβε ο Βερλαίν από τους συγγροαφείς, στους όποιους έστειλε τη συλλογή του, δεν έπερινοούν τόν τόνο μιας τυπικής ευχαριστίας. Ο Βίκτωρ Ουγκώ, πού βρισκόταν τότε έξόριστος στο Γκουρνιζέ, τόν συνεχάρη με τόν πύ κοινό τρόπο. Το σχετικό μάλιστα γράμμα του είχε γράψει ή έρωμένη του κ. Ντρονέ.

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΑΝΩΦΕΛΟΣ ΗΡΩΙΣΜΟΣ

ΟΝ καυμένο τόν Σεργίλ! Ήτανε κούλός και κανείς δεν μπόρεσε ποτέ να μάθι πως τόπαθε αυτό το κακό. Ο Ίδιος τουλάχιστον πολλές φορές διηγόταν όδότελα διαφορετικά πράγματα για το δυστύχημά του αυτό, ώστε καταλάβαιναν οι φίλοι του πως ήθελε να κρύβη την αλήθεια. Και πραγματικά ήτανε κάπως δύσκολο να την όμολογήση.

Η περιπέτεια εκείνη του Σεργίλ είχε σιμωθή πριν από τρία χρόνια. Ήτανε τρελλά έρωτευμένος τότε... Εκείνη την έλεγαν Σολάνζ, είχε λεπτότατα κατάλευκα χεράκια, μια φωνούλα χαδάρικη, σύνολο ρωμαντικό, μά χρυσόξανθη γλώσσα και μάτια διαφανή, σαν την ήρεμη έπιφάνεια ενός άσπρου ποταμού, έν άνοιχτάκι πρωί... Μήπως έξέρι όμως κανείς τί κρύβεται στο θάθος ενός ποταμού; Λιγώτερο από κάθε άλλον θα μπορούσε να το ίδω αυτό ο Σεργίλ, αφού ο έρωτας εινε τυφλός.

Απ' τη στιγμή πού κυρίεψαν την καρδιά του τα θέλητρε της Σολάνζ, ο Σεργίλ, με την έλπίδα να κατακτήη την καρδιά της, είχε δοκιμάσει μύριους διαφορετικούς τρόπους, τους πύ παλαιούς αντίθετους με τόν χαρακτήρα του. Αισθηματικούς και μεγαλοκλούς κατά θάθος, έκανε, μαζί της τόν πρόσχαρο, τόν εύθυμο, το γλεντζέ, γιατί Εκείνη αγαπούσε το γέλιο και τη γεμπί βόρβου χαρά, χωρίς να ξεεταζή το θάθος της καρδιάς των άφρόνων. Έξη όδολήλους μήνες είχε γίνει ο γελοιοποιός της κατάδικος της εδθυμίας, κάνοντας μύριες άστείες γκριμάτσες και τούμπες άκόμα, διοργανώνοντας κάθε μέρα γλέντια και διασκεδάσεις για την παρέα τους κι' όλ' αυτά με την άπληστία στην ψυχή. Έπειτα, μια μέρα, πρόσεξε, πως ή Σολάνζ έβουλε περισσότερο από κάθε άλλο τόν κόσμο το θάρρος, ένα είδος παλληκαριάς, το θάρρος τόν μαχαιροβγάλτηδων και τόν ταυρομάχων.

Ο Σεργίλ δεν ήτανε διόλου παλληκαράς. Άπεναντίας είχε μια σιγόν άρρωστημένη ευαισθησία κι' ως έκε'νη την ημέρα έτρεμε και τη κιά του. Το συνταρακτικό και σκοτεινό άγνωστο, γέμει με άγανία την ψυχή του. Ο άθλητισμός κι' ή γυμναστική πού προσέδιδε μεγάλη στενωχόρεια και φυσικά δεν ήξερε ούτε άσπασία, ούτε πυγμαχία. Ήποτε δεν θα μπορούσε να τόν αναγκάσει να πισωθεί, να φιλονεικήση κι' έναν άλλον. Μόλις άκούε κανάδες και φασαρίες, άκόμη και στο καφεείο, χανότανε άπ' τη μέση. Δεν μπορούσε ούτε να θλέπη τσακωμούς και παλαίσματα.

Α! θάμια της άγάπης! Για ν' άρέσει στη Σολάνζ, ο Σεργίλ έβρινε γενναίος, παλληκαράς. Πήρε το ύψος ως και τη ζωρή κι' άπια ματιά ενός μαγαιροβγάλτη. Μέσα σ' έξη έβδομάδες, άκόμη παρακολούθησε μέρα-νύχτα μαθήματα ξιφασκίας, είχε τρεις μαγισσες, πού τις προκάλεσε μόνος του, σιγόν δίχως άφορμή. Στη μια από αυτές, τόν πήρε έξωπρετα το σπαθί, πού άπτάλου του.

Τώρα είχε βγάλει πειρά όνομα, έγινε έλαστικός, τόν έφερναν για παράδειγμα γενναίου ανθρώπου: «Άφοβος σαν πού Σεργίλ, έλεγαν στο καφεείο οι φίλοι κι' οι γνωστοί του, όταν ήθελαν να πάνε στον κάποιον για το θάρρος πού τον έλεγαν άμυαλο και τολμηρό, εκεί πού δεν χρειάζεται. Ναί, ναί, τόν προσέδεε τώρα ο κίνδυνος, τόν γοήτευε.

—Είπε θεόβια παλληκάρι, έλεγε κι' η Σολάνζ, έξω όμως έγω κάποιον άλλον, πού δεν τόν φτάνει ούτε το δαχτυλίδι του...

Πώς θ' ήταν αυτός; Άδικα την προσέδεε ο Σεργίλ, ή Σολάνζ δεν έννοιασε να μιλήση, φαινότανε όμως πού έβλεπε γι' αυτό πού έλεγε και φώναζε με πεισμα το μυστικό της.

Άπ' από λίγο ο Σεργίλ έκανε μια καταρρόμια, άξια να τιμήσουν τόν πραγματικό ήρωα: Κράτησε έν, καταρρομένο όλογο, πού σίγουρα θα έβουλε παρακάτω τα παιδιά, καθώς έβουλε και την ώρα άπ' το σκοτεινό μέσα, στη φωτιά κι' έσωσε τρία παιδιά από θάνατο.

Η έπιμερίδες τούρνασαν στήλες όδολήλους, μια μάλιστα δημοσίευσε και την είκονα του. Πήρε έπίσης το μετάλλιο. Από όλ' αυτά όμως, ο Σεργίλ θα

προτιμούσε δυό καλά λόγια της Σολάνζ. Έκείνη όμως τόν κούταξε μονάχα μ' ένα αίνιγματικό χαμόγελο, λιγάκι περιφρονητικό μάλιστα, σαν να τού έλεγε:

Μην κουράζεσαι, κακομοίρη μου, ο άλλος εινε πολύ άνωτερος από σένα!

Ένα θράδυ πού έκαναν τόν περίπατό τους στην πλατεία, ή Σολάνζ τόν σταμάτησε μπροστά σε μια πελώρια παράγκα, με την έπιγραφή: «Ο Μαρζούκ και τα θηρία το υ». Στην έξεδρα, πλάι στην είσοδο, μια δυνατή φωνή κυριαρχούσε σ' όλο τόν θόρυβο τού πλήθους πού έχασκε, και φώναζε έθρονερα: —Εμπρός, κυρίες και κύριοι, κάνετε γρήγορα! Έλάτε να ίδωτε τόν περίφημο Μαρζούκ, τις τίγρεις, τους πάνθηρες, τις άρκουδες και το λεοντάρι του τόν σουλτάνο, τόν τρομερό και φοβερό σουλτάνο!...

—Πάμε μέσα, είπε αυταρχικά ή κοπέλλα.

Ο Σεργίλ την άκολουθήσε, σκλάβος ύποταγμένος σε κάθε της ιδιοτροπία. Η παράστασις είχε άρχ' σει, πλησίαζε μάλιστα να τελειώσει. Άκριθώς εκείνη τη στιγμή, ο τρομερός σουλτάνος είχε περάσει στο μεγάλο κλουβί, όπου τόν περιμενε ο Μαρζούκ, όρθιος, ύπεροχος, με μπράτσα πελώρια και το μαστίγιο στο χέρι. Ναί, ήτανε αληθινά όμορφος και καλοδεμένος αυτός ο Μαρζούκ, με το στήθος γεμάτο παράσημα. Ένας ψίθυρος θαυμασμού άκούστηκε από όλο το άκροατήριο. Ο Σεργίλ κούταξε την Σολάνζ. Ήτανε λιγάκι χλωμή, και τα μάτια της, καρφωμένα πάνω στον θηριοδασατή, πετούσαν σπ'θες, φανεράνοντας την φλόγα πού έκαιγε στα βάθη της ψυχής της.

Τώρα ο Μαρζούκ μαστίγανε τόν σουλτάνο και το θηρίο, χωρίς διόλου να μουγκρίση, χωρίς το έλάχιστο δείγμα άνυπακοής, πηδούσε κανονικά και έσαντηδούσε μέσα από πυρωμένους σιδερένιους κύκλους.

—Αυτό το λιοντάρι εινε έντελως άποθλακωμένο, παρατήρησε ο Σεργίλ... Μας κοροϊδεύουν άναιδέστατα, καθώς κι' όλον τόν κόσμο.

Έκείνη τούρριξε μια εϊρωνική ματιά και έιπε:

—Ξέρω μερικούς παλληκαράδες, πού δεν θα τολμούσαν ούτε να μπουνε στο κλουβί!

Ο νέος άνασήκωσε τους ώμους περιφρονητικά.

—Δοκίμασε λοιπόν τότε! Σε προκαλώ να δοκιμάσης! τού σφύριξε ή Σολάνζ.

Ο Σεργίλ δεν έιπε τίποτε. Συλλογιότανε... Τόν προκαλούσε! Έ, λοιπόν, πολύ καλά, θα δεχότανε την πρόκληση. Πήρε άάεσως την άπόφασί του, θάμπαινε στο κλουβί των λιονταριών! «Υστερ' από δυό μέρες μια μεγάλη έπιγραφή στην πρόσωπη του θηριοτροφείου τού Μαρζούκ, είδοποιούσε με πελώρια γράμματα τόν κόσμο:

«Άπ' τις έννέα, θέαμα πρωτοφανές, έξαιρετικό και συγκινητικό. Ένας έραστήχης θηριοδασατής της πόλεως μας, ο κβίος Π.

Σ., θα είσελθι μόνος, μονάχα με το μπαγιόνα του στο χέρι, μέσα στο κλουβί τού τρομερού Σουλτάνου, τού γνωστού λέντοος της Άφρικής. Στο γήματα δεκά μέτρα της διε έσπερινής εις το τείνειν τού θεατρου».

Στις έννέα το θράδυ, άν και ή τιμή των θέσεων είχαν διπλασιασθή για το πρωτοφανές και έξαιρετικό θέαμα, δεν έφευγε ήλιο μέσα στην ευρύχωρη αίθουσα τού θηριοτροφείου. Στο θάθος, πλάι-πλάι καθόντουσαν ή Σολάνζ κι' ο Μαρζούκ. Ο θηριοδασατής ήταν άνήλικος και μια βάθεια ρυτίδα χωρίς στα δυό το ώραίο μέτωπό του.

—Νάτος! Εκείνος εινε... φώναζε έπιτέλους ή Σολάνζ.

Ο Σεργίλ είχε περάσει στο κλουβί, λιγάκι χλωμός θεόβια, αλλά πάντα χαμογελαστός. Φορούσε το ευνηθιμένο του σακάκι τού περιπάτου και κρατούσε στο χέρι ένα λεπτό μπασιούνακι με το όπιο έκαιγε άφελέστατα, τά άκροατήριο χειροκρότησε.

Ένα δυνατό μουγκρητό τράνταξε άέσπασα την πράγερη παράγκα. Πρώτη φορά ύστερ' από τσόν καιρό ο σουλτάνος μούγκριζε έτσι. Άκόμη πύ χλωμός ο Σεργίλ, τόνισε όσα μπορούσε περισσότερο το χαμόγέλο του. Η σκέσι πως ύστερ' άπ' αυτό το κατόρθωμα θα τόν αγαπούσε έπιτέλους ή Σολάνζ και θα νικούσε τόν άντιπαλό του, τούδινε θάρρος γι' αυτή την στερή και ύπερτατη δοκιμασία.

Ορθος, άπαθέστατος, θρέθηκε έξά (Η συνέχεια εις την σελίδα 109)

Σολάνζ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;

ΙΕ.

(Τι άπαντούν η δεσποινίδες μας, πώς τόν όνειρεύονται και πώς τόν θέλουν)

Ήδον και σήμερα συνέχεια των απαντήσεων των αγαπητών μας αναγνωστών στο ερώτημά μας περί του ιδανικού συζύγου. Ή απαντήσεις αυτές άφορούν πλέον όλους τους νέους, που γράφουν συγχρόνως τη γνώμη τους στην «Οικογένεια» περί της ιδανικής συζύγου.

Ή δες ΖΩΗ ΤΣΑΜΙΧΑ (Αγρίνιον), μάς γράφει :
Αγαπητό «Μπουκέτο». Μιά κι' εγώ απ' τις πολλές σου αναγνώστριες, άπαντώ στα ερωτήματα του διαγωνισμού σου. Θέλω να έχω ο σύζυγός μου έμφυτη ευγένεια, καλωσύνη, λίγη μόρφωση, σχετική υλική ανεξαρτησία, καρδιά που δέν την άγγιξαν και δέν την έχουν εκφυλίσει άμφίδολες ήδονες. Πολλή άγάπη, σ' ένα κανονικό, σφιχτοδεμένο, άνδρικό κορμί, και ποιά κοπέλλα δέν θα την λαχτάριζε ; Όχι παλάτι, μά ούτε καλύβα, γιατί πώς θ' άνθξει μία άγάπη μέσα σε τόσο φτώχεια ; Ένα ήσυχο, νοικοκυρεμένο σπιτάκι, που μέσα να βασιλεύη η άρμονία, μία άγάπη, που να μεγαλώνη σιγά-σιγά, μά σταθερά, μαζί με την έκτίμησι, που θα μάς έμπνέη κάθε μέρα και πιο πολύ το πρόσωπο που αγαπάμε, το πρόσωπο που θάνα το άπαραίτητο συμπλήρωμα του έαυτού μας. Δέν πιστεύετε κι' έσεις πώς ένας τέτοιος γάμος είνε εύτυχιμένος ; Μ' έξαιρετική έκτίμησι Ζωή Τσαμίχα

Ή δες Ν. Ο. (Σπέτσαι), μάς γράφει :
Αγαπητό «Μπουκέτο». Σε παρασμένω σου φυλλάδιο διάβασα την έρώτησι που κάνεις στις νεαρές αναγνώστριές σου, και έπειδή είμαι κι' εγώ μία απ' αυτές, σπεύδω να σου άπαντήσω. Λοιπόν, κατά την ιδέα μου, ο ιδανικότερος σύζυγος πρέπει να είνε ώριος, έξυπνος και έγκυκλοπαιδικώς μορφωμένος, κοσμικός, σίκι, να μέ αγαπά, να τόν αγαπά και να είνε ένας άφωτισμένος σύζυγος και ένας καλός πατέρας. Αυτές είνε η αντίληψις μου περί του ιδανικού συζύγου, και έλπίζω να έκπληρωθούν οι πόθοι μου.
Μέ άγάπη. Ν. Ο.

Ή δες ΖΟΖΕΦΑ Μ. μάς γράφει :
Στο άγαπημένο μου «Μπουκέτο» έδιάβασα την έρώτησι που κάνετε για το γάμο, γι' αυτό δίνω και εγώ την γνώμη μου, μ' όλο που είμαι έναντίον του γάμου, γιατί ο γάμος είνε ο τάφος του έρωτος. Αν όμως άποφασίσω να παντρευτώ ποτέ, θέλω ο άνδρας που θα πάρω να είνε καλός, ύπομονετικός, να παραβλέπη τις ιδιοτροπίες μου, να με ζηλεύη λίγο, να με αγαπά πολύ, να μ' ήνε πριν άλλη γυναίκα, γιατί είνε μερικοί άνδρες που αγαπούν χρόνια γυναίκες και τις αφήνουν για να παντρευθούν η μία πλούσια η για να κάνουν οικογένεια. Και ύστερα, αυτός ο άνθρωπος είνε μέσα στο σπύτι του καλός, ό,τι κάνει η γυναίκα του όλα τόν πειράζουν, με λίγα λόγια, δυστυχισμένο άνδρόγυνο. Θα έχω έπίσης τύψεις για την άλλη που άφησε και θα είνε για τη γυναίκα που τη-ρίο. Γι' αυτό όλα τα κορίτσια που πρόκειται να παντρευθούν πρέπει να προσέχουν τόν άνδρα που θα πάρουν για σύντροφο της ζωής τους.
Μέ άγάπη Ζοζέφα Μ.

Ή δες ΖΩΡΖΕΤ ΑΝΝ. (Πάτρα), μάς άπαντά :
«Μπουκέτο» μου, που το γλυκό σου άρωμα γιομίζει όλη την άτμόσφαιρα, δέξου κι' από μένα άπειρα συγχαρητήρια, για την πρωτότυπη έμπνευσι που έχεις, να μάς ρωτήσης για τόν ιδανικό σύζυγο. Έγώ, λοιπόν, από τόν μέλλοντα σύζυγό μου δέν ζητώ ούτε πλούτη, ούτε άμορφοιά. Για μένα το πάλν θα είνε η καλωσύνη της ψυχής του. Ζητώ μία ψυχή λεπτή κι' ευγενική, που θα μ' άπορέσει να με καταλάβη, μία καρδιά γυρεύω που να κλείνη για μένα άγάπη βαθιά, άγάπη άπέραντη, μία άγάπη που να ζήση και πέρα απ' τόν τάφο. Αυτό είνε το ιδανικό μου. Είμαι βεβαία όμως πώς τρέχω πίσω από μία χίμαιρα. Μά προκειμένου ν' άπογορευθώ, προτιμώ να μείνω με τ' όνειρό μου.
Μέ άγάπη. Ζωρζέτ Άνν.

Ή δες ΚΟΡΙΝΝΑ Μ. (Αθήνα), μάς γράφει :

Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Ό καλότερος σύζυγος για μένα είνε εκείνος που αγαπά. Μπορεί, μετά παρέλευσιν και-ροδ από τόν γάμο μας, να σβήση ο πρώτος ένθους αλλά ο έρωτας θα μείνη υπό την μορφήν μιάς βαθιάς λιας.

Ή δες ΓΚΡΕΤΧΕΝ μάς γράφει :
Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Λαμβάνω εύχαρίστας την έξυπνη καμπάνια σου. Για χατήρι σου έγινα, καθώς πεις, και...ζωγράφος, άν και δέν έχω δυστυχώς ιδανική γραφική ! Αυτό δέν φαντάζομαι να βλάπη. Μήπως δέν γίνονται συγγραφείς, χωρίς να ξέρουν να γράφουν ; πωσδήποτε, από τα...κίτσια μου θα καταλάβης πώς θέλω ρίπου τόν μέλλοντα σύζυγον. Με πολλή άγάπη. Γκρέτχεν
Υ. Γ. — Σοδ ζητώ συγγνώμη που σοδ γράφω με μολύβι, γρίπη με κρατάει στο κρεβάτι και δέν μπορώ να γράφω με μολύβι.
Κι' έπειδή δέν είνε δυνατόν να δημοσιεύσωμε τα σάτα της Γκρέτχεν...γραπτόβλητα και αυτά και με το μολύβι πεπονημένα, μεταφράζουμε εδω παρώς : Λοιπόν, η δες Γκρέτχεν δέν θέλει να τήν μούτρα ο σύζυγός της γιά φύλλον πηδήμα. Δέν θέλει να έλασας. Δέν θέλει να είνε σαιλάσης. Δέν θέλει να είνε σαργαφί. Τόν θέλει όμως με παγμήν, άλλ' όχι και παγμάχον. Και τέλος να θεί πιστόν σαν σκυλάκι !... Της εύχόμεθα να τόν άποκτήση όπως βώς τόν ποθεί.

Ή δες Ε. ΣΤ. (Θεσσαλονίκη), μάς άπαντά :
Αγαπητό μου «Μπουκέτο». Σε θάζω από την ήμερα που κυλούσαν τα πρώτα τεύχη σου, ότι από τότε που άρχισα να σκέπτομαι και να σε νοιώθω. Πολλές φορές έβλεπα να γράφω και να σου έλπω κάτι δικό μου, και να πω σες πάλι εσύ την άφορη με έξυπνο διαγωνισμό σου. Λοιπόν, ο ιδανικός σύζυγος για μένα είνε έξυπνος και δραστήριος άνδρας, τί τέτοιους θέλει η δύσκολη μας. Μοι είνε αδιάφορο αν είνε άσχημος ή ώριος, άσπρος ή μαύρος, άν και υπάρχουν πολλοί πνοι άνδρες, είνε άδύνατον να θούν και τέτοιου συζύγου. Μά και το δέν παντρεύονται. Μά και παντρευτούν, θα παντρευτούν πνα, και έξυπνος γάμος είνε εσύ που φέρνει προίκα. Άλλά προίκα πως καταλαβαίνεις, είνε και ούτε στ' όνειρό μου δέν είδα.

Ή δες ΠΙΚΡΑΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ (Γαράζο), μάς γράφει :
Αγαπητό «Μπουκέτο». Ως τακτική αναγνώστριά σου, προδ' περιοδικό σας, είδον τόν διαγωνισμό σας, κατά την γνώμη σας, είνε ο ιδανικός σύζυγος και φαντάζεσθε ως ιδεώδη γάμον, και άπαντώ ότι : ίον ένα κορίτσι πολύ καλά συναισθανόμενο την κοινωνική τάστασιν που μεταπολεμικώς έδημιουργήη γενική, λων τών ζητημάτων (κατά συνέπειαν και του γάμου), τόν άνδρα τόν όποιον θα καταστήσω σύντροφο της μου πρώτον και κύριον να τόν έκλέξω εγώ μόνη, να παρηγορήσω έκ του σύγγυος την ιδιωτική και κοινωνική ζωή, και κατόπιν, εάν εύρω εκείνο που ζητώ σ' έναν πν, να συνδεθώμεν ως τίμιο και ελκρινείς έραστές, και πώς, αφού άμφότεροι ίδωμεν και έννοήσωμεν ότι οι κτήρες μας εφαρμόζουν τελείως, τότε, τη συγκατάθεσιν οίκειών μας, να ένωθώμεν υπό τας εύχάς των. 2ον) Ν

Κορίνα Μ.

ύλης σωματικώς και πνευματικώς, κοινωνικός, σύμφωνα με την εποχήν, να συναισθάνεται βαθέως και να έκπληρη πλη-ρωσ τας οικογενειακάς υποχρεώσεις του. Για το σωματικόν κάλλος όλίγον μ' ενδιαφέρει. Μ' ενδιαφέρει όμως το ψυχικόν κάλλος, το όποιον μόνον έγγυάται την τελείαν άρμονίαν της οικογενειακής ζωής. Ως προς την οικονομικήν κατάστασιν, δέν άπαιτώ και πολλά. Ίσα-ίσα με μένα, χωρίς οικονομικές πιέσεις, άλληλομιοραζόμενοι τα καλά και τα κακά, ό-που τυχόν θα άπαντήσωμεν, να ζώμεν μεριμνώντας δια την διαπαιδαγώγησιν τών παιδιών μας. Αυτά τα προσόντα θα κυττάω να έχω ο άνδρας, με τόν όποιον θα πλέξω το έγκω-μιον της ζωής. Ως ιδεώδη γάμον δε θεωρώ τόν γάμον τόν προερχόμενον έκ της άλληλοεκτιμήσεως. Μοι άρέσει ο έξ έ-ρωτος γάμος, γιατί έτσι μόνον μου φαίνεται πώς θα ζή-σουμε ζων άνμονικήν, κανονίζοντάς την απ' άρχής μέχρι τέλους μόνοι μας.

Ή δες Ζ. Σ. Μ. (Αθήνα), μάς άπαντά...έφιπτος έκ του Πηγάσου :
Ένα ύπάρχει σημαντικό για σύζυγο ιδανικό :
Άγάπη δίχως παραμύθια, αλλά παντοτεινή στ' αλήθεια.
Ζ. Σ. Μ.

Ή δες ΜΥΡΙΕΛ Μ. Χ. (Κορίνη), μάς γράφει, με άφρον λαωνιότητα :
Ποιός είνε ο ιδανικός σύζυγος ;
Εκείνος που αγαπούμε.
Μυριέλ Μ. Χ.

Ή δες ΑΓΝΗ ΚΑΡΑΙΑ (Πειρα-εύς), μάς άπαντά :

Αγαπητό «Μπουκέτο». Σήμε-ρα θα σ' άνοιξω την καρδιά μου, για να σου πω πώς μ' άρέσει ο ιδανικός σύζυγος. Σκέφτηκα, έν-νοείται, πολύ, για ν' άπαντήσω ελκρινά. Πρώτα για το χρώμα της επιδερμίδος του : Δέν τόν θέλω μελαχροινό, μά ούτε και ξανθό. Η πολλή ζέση του μελα-χροινού φοβόμην μή με λύσση. Την κρυάδα του ξανθού την άπε-λθάνομαι. Το σκοτάδι του σκού-ρου χρώματος κρύβει κάτι τ'ά-νεξιχνίαστο. Του ξανθού η λάμ-πος με φοβίζει. Γι' αυτό, καθώς θα καταλάβατε, προτιμώ τόν... καστανό. Το ίδιο και στα μαλλιά, και πρό πάντων στα μάτια. Τα μαύρα μάτια σου κρύβουν το κάθε τι και στα γαλανά φοβάσαι μήν αντίκρυσση το καθρέφτισμα καποιος άλλης. Τα καστανά θα σου μιλήσουν καθαρά. Άκόμα θέλω ναύομε σχεδόν την ίδια ή-λικία, να είνε λίγο ψηλότερος ά-πό μένα και πρό πάντων...πιστός.

Άγνη Καρδιά

Ή δες ΕΥΓ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ (Αθήνα), μάς γράφει :
Δέν υπάρχουν ιδανικοί σύ-ζυγοι και συνεπώς δέν θα πάλν-τρευνώ.
Εύγ. Νικολαΐδου
Να το πιστέψουμε ;...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες άπαντήσεις.

Ή δες Ζ. Σ. Μ. (Αθήνα), μάς άπαντά...έφιπτος έκ του Πηγάσου :
Ένα ύπάρχει σημαντικό για σύζυγο ιδανικό :
Άγάπη δίχως παραμύθια, αλλά παντοτεινή στ' αλήθεια.
Ζ. Σ. Μ.

Ή δες ΜΥΡΙΕΛ Μ. Χ. (Κορίνη), μάς γράφει, με άφρον λαωνιότητα :
Ποιός είνε ο ιδανικός σύζυγος ;
Εκείνος που αγαπούμε.
Μυριέλ Μ. Χ.

Ή δες ΑΓΝΗ ΚΑΡΑΙΑ (Πειρα-εύς), μάς άπαντά :

Αγαπητό «Μπουκέτο». Σήμε-ρα θα σ' άνοιξω την καρδιά μου, για να σου πω πώς μ' άρέσει ο ιδανικός σύζυγος. Σκέφτηκα, έν-νοείται, πολύ, για ν' άπαντήσω ελκρινά. Πρώτα για το χρώμα της επιδερμίδος του : Δέν τόν θέλω μελαχροινό, μά ούτε και ξανθό. Η πολλή ζέση του μελα-χροινού φοβόμην μή με λύσση. Την κρυάδα του ξανθού την άπε-λθάνομαι. Το σκοτάδι του σκού-ρου χρώματος κρύβει κάτι τ'ά-νεξιχνίαστο. Του ξανθού η λάμ-πος με φοβίζει. Γι' αυτό, καθώς θα καταλάβατε, προτιμώ τόν... καστανό. Το ίδιο και στα μαλλιά, και πρό πάντων στα μάτια. Τα μαύρα μάτια σου κρύβουν το κάθε τι και στα γαλανά φοβάσαι μήν αντίκρυσση το καθρέφτισμα καποιος άλλης. Τα καστανά θα σου μιλήσουν καθαρά. Άκόμα θέλω ναύομε σχεδόν την ίδια ή-λικία, να είνε λίγο ψηλότερος ά-πό μένα και πρό πάντων...πιστός.

Άγνη Καρδιά

ΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Η ΠΙΟ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ Κ. ΖΑΪΜΗ

(Όμιλεί για την ιδιωτική ζωή του, Έκείνος που τόση σι-γή τηρεί γύρω απ' το έργο του κι' απ' τόν Έαυτό του)

Όπως είνε γνωστόν, από πολλών καιρό ήδη ο δημοφιλής και σεβα-στός Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Ζαΐμης μένει συχνά στην έπαυλή του, του Παλαιού Φαλήρου.

Έκει δέχεται μόνον ένα στενότατο κύκλο οίκειών και φίλων του. Όστόσο, κατορθώσαμε να τόν δώμε.

Το πραγματικό εντό κατορθώμα μας, δειλέται στην καλή — εύτυ-χώς — διάθεσι του κ. Προέδρου εκείνη τη στιγμή, και στην καλωσύνη του κ. Γατοπούλου. Ήταν η ήμερα της δοξαριάς του κ. Πεσμαζό-γλου, ως έπουργού τών Οικονομικών. Μόλις τελείωσε η σχετική τελε-τή, παρακαλέσαμε τόν κ. Γατόπουλο να έπαύη μία συνέντευξι μας με τόν κ. Πρόεδρο.

Μόλις μπήκαμε στο ιδιαίτερο γραφείο του, ο κύριος Πρόεδρος ήταν οσημένος σε μερικά έγγραφα. Σίκα-σε λίγο το κεφάλι του, και το γόητρο βλέμμα του, που φανέρονε ψυχική ή-ρεμία κι' έλαιοποίηση, μάς έδωσε θάρ-ρος να προχωρήσουμε.

—Κύριε Πρόεδρε, ποιά ύπηρε- ή εύτυχέστερη Πρωτοχρονιά της ζωής σας ; τόν ρωτήσαμε άπτόμα, αίνι-διαστικά, αλλά κι' εύλαβή.

Σηκώθηκε απ' το κάθισμά του, και μάς κίτταξε λίγο, ενώ τα χείλη του επαναλάμβαναν — ψευδιστά και η-χανικά σχεδόν — τις ίδιες λέξεις της ερωτήσεώς μας :

—Ποιά... ύπηρε... η εύτυχέστε-ρη... Πρωτοχρονιά μου ;...

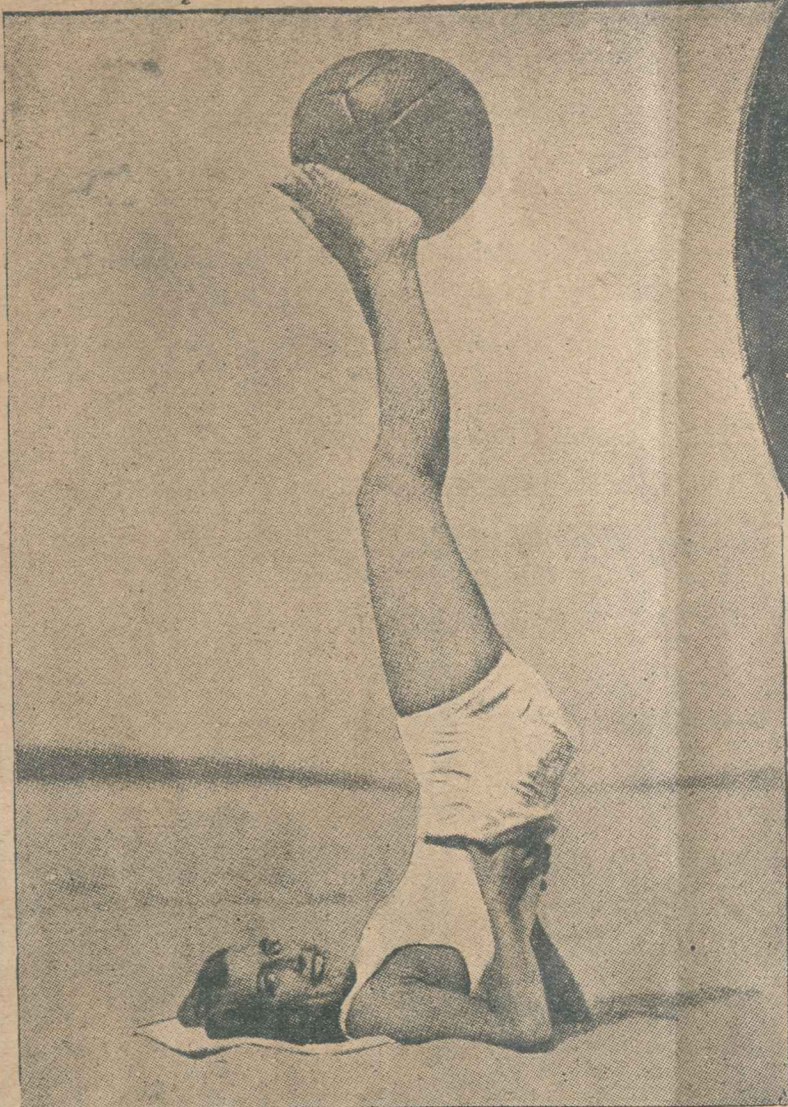
—Αντιδή, κύριε Πρόεδρε, συμπλή-ρώσαμε, ποιά απ' όλες τις Πρωτοχρο-νίες σας έκανε τη μεγαλύτερη έντι-ποσι, ώστε να την θυμάστε πάντα και να την νοσταλγείτε !...

Σκέφτηκε λίγο, και με την ήρεμη φωνή του, την συνηνημένη — ίσως ά-πό την παλιά ανάμνησι — μάς ειπε :

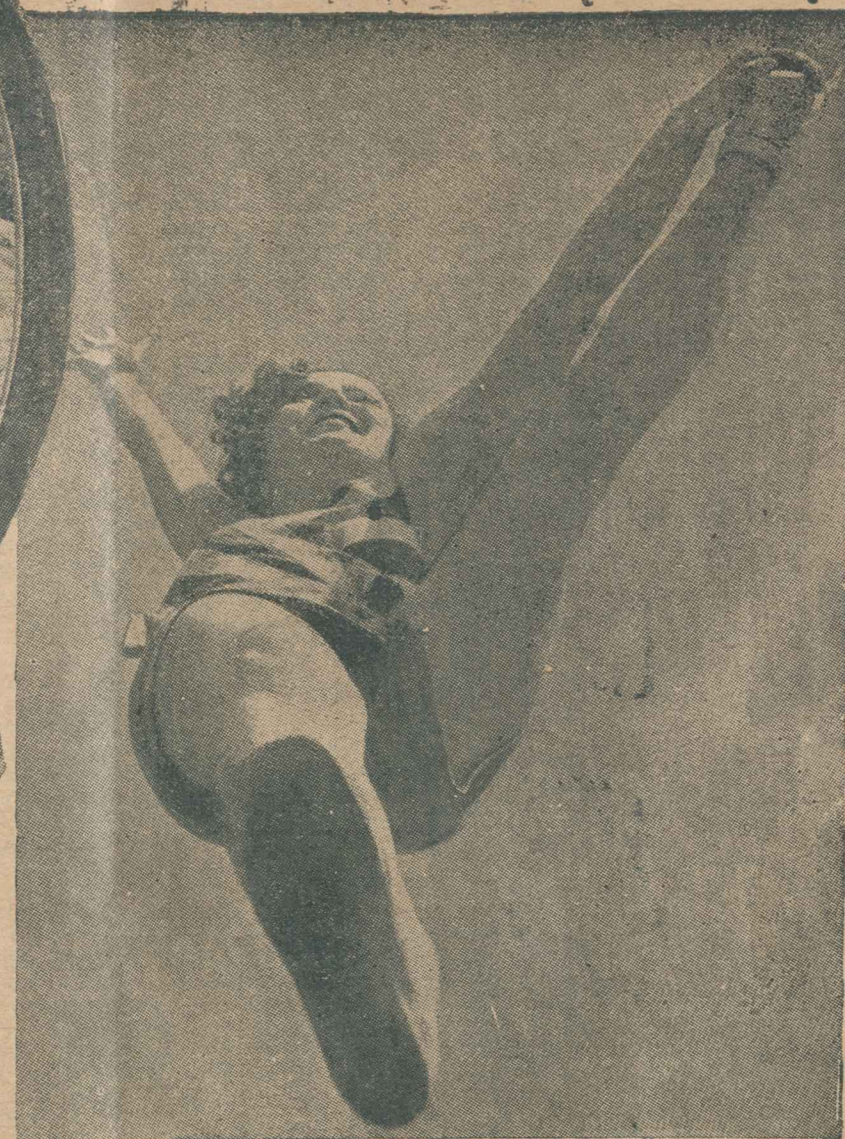
—Παιδί μου, όλες η Πρωτοχρο-νίες, ποιές λίγο ποιές πολύ, κάτι αφήνουν πάντα στο μυαλό μας, για να τις θυμόμαστε... Άπ' ό-λες όμως, μία θυμόμην, περισ-σότερο και συχνότερα : Ήταν η Πρωτοχρονιά τού 1883 !... Ή μου τότε στο Χάιμπεργκ της Γερμανίας, για σπουδές... Για πρώτη φορά τότε βρισκόμουν στο έξωτερικό Πρωτοχρονιά, μακριά από τούς δικούς μου. Από ήμέ-ρες πριν, οι γνωστοί μου και οι συσπουδαστάι μου — οι περισσό-τεροι είνε πεθαμένοι πειά —

μου είχαν έκθειάσει ως θαυμά-σιες τις εορτές, μία τέτοια ή-σαν τότε στο Χάιμπεργκ της Γερμανίας, για σπουδές... Για πρώτη φορά τότε βρισκόμουν στο έξωτερικό Πρωτοχρονιά, μακριά από τούς δικούς μου. Από ήμέ-ρες πριν, οι γνωστοί μου και οι συσπουδαστάι μου — οι περισσό-τεροι είνε πεθαμένοι πειά — μου είχαν έκθειάσει ως θαυμά-σιες τις εορτές, μία τέτοια ή-σαν τότε στο Χάιμπεργκ της Γερμανίας, για σπουδές... Για πρώτη φορά τότε βρισκόμουν στο έξωτερικό Πρωτοχρονιά, μακριά από

Ο,ΤΙ ΒΛΕΠΕΙ

Ο ΦΑΚΟΣ

ΕΙΔΩ ΕΞ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ : Το καλοκαίρι μέσ' στην καρδιά του χειμῶνος : Μιά χαριτωμένη «στάρ» στις ακτές της Φλαρίας, Ρουθ Μέρλεν, ένα καινούργιο άστρο του Γαλλικού κινηματογράφου. — Μιά Γερμανιά της αριστοκρατίας, ασκουμένη, μισόγυμνη, η θεία Γκρέτα Γκάρμπο σε δύο από τους γοητευτικούς ρόλους της. — Ένα νέο άστρο του Χόλλυγουντ : 'Η Ντόροθυ Μόργκαν. — Ένας άστρος της Δανίας, — 'Η χαριτωμένη Γαλλιά Μαρί Ροζέ, η οποία εξελέγη ως ο αντιπροσωπευτικότερος τύπος της Παρισινής καλλονής και χάριτος. — 'Η ΕΞ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ : 'Ο διάδοχος του 'Ιαπωνικού θρόνου μεταβαίνει εις προσκύνημα του μουσείου των νεκρών Μικάν της 'Ιαπωνίας. — 'Η 'Αφρική, όπου πρόκειται να γυριστή μία σχετική ταινία, κρατώντας στα χέρια του νεογνά λεοπαρδάλεως. Πλάι του μία απ' τις καλλονές του τόπου.

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΚΑ ΤΗ ΜΑΝΝΑ ΜΟΥ

ΝΑΙ, ναι, δεν ήτανε διόλου όμορφος ο μικρός 'Αντρέας! Ήταν ξεραγκιανός και μαυριδερός, με δυο λιγνά κανιά και χέρια μακρυά σαν του γορίλλα, ένα μέτωπο πάντα ζαρωμένο απ' την προσπάθεια να καταλάβει τί του λένε, γιατί δεν ήτανε ούτε πολύ έξυπνος, ο καυμένος! Προσέστε τώρα σ' όλ' αυτά ένα πρόσωπο χλωμό, δυο μάτια ποντικίσια και ώμους κοκκαλιάρικους και κακοφτιαγμένους. Δεν τραβούσε τη συμπάθεια των άλλων παιδιών, μά ούτε και γύρευε τις σχέσεις τους. Ήτανε σχεδόν σιωπηλός. Όταν καμμία φορά έπαιζε κι' αυτός μαζί τους, ούτε φώναζε, όπως όλοι, ούτε και μιλούσε.

Ραμμένοι τώχαις το στόμα σου; τούλεγαν μερικοί πειραχτικά. Κι' άλλοι πρόσθεταν:

—Λες και κατάπιε τη γλώσσα του!...
Ούτε στο σπίτι του μιλούσε ο μικρός 'Αντρέας. Τον έπαιρναν για μονόφωνο, γι' αυτό. Ο πατέρας του δεν τον αγαπούσε διόλου, γιατί φανταζότανε πως το παιδί του δεν αγαπούσε κανέναν. Στο σχολείο ο δάσκαλος αγανακούσε από το:

—Είσαι αμίλητος, 'Αντρέα. Δεν φανερώνει καλά χαρακτήρα αυτό, παιδί μου. Μίλα και σύ, κουθέντιαζε, γέλα όπως όλα τα παιδιά, την ώρα που πρέπει θέσια!

Τό χαμώγελο όμως του μικρού 'Αντρέα ήτανε ένας τόσο θλιβερός μορφασμός, που κι' ο δάσκαλος έχανε την ύπομονή του κι' άνασθηκανε τους ώμους του άπογοιτευμένος. Δεν ήξερε λοιπόν ο καλός εκείνος άνθρωπος, πόσο είνε δύσκολο να γελήσει ένα παιδάκι, όταν δεν είνε όμορφο ούτε κι' έξυπνο, κι' όλος ο κόσμος έχει την σκληρότητα να το κοροϊδεύει!

Εκείνοι που τον νόμιζαν κακό τον μικρό 'Αντρέα, δεν θα είχαν ιδι, θέσια, το πιστό θλέμμα του, όταν έπεφτε πάνω στη μητέρα του, όταν τύχαινε να θρεθούν ολόμοναχοι οι δυο τους, και προπάντων το θράδυ, στην κρεββατοκάμαρά, που εκείνη τον σκέπαζε στοργικά στο κρεββατάκι του, για να κοιμηθί ζεστά.

Και κείνη, το ίδιο, ή απλή και ταπεινή γυναίκα δεν μιλούσε σχεδόν διόλου! Τα λόγια της ήταν απότομα και λιγοστά, μετρημένα. Είχε ωστόσο μία γλυκεία, θερμή φλόγα μέσα στα μαύρα της μάτια, όταν ή δυστυχία τους γονάτιζε όλους ολόγυρά της. Φιλούσε το αγοράκι της στο μέτωπο και στα χλωμά του μάγουλα στοργικά κι' εκείνο, με την ψυχρή ήσυχασμένη και γεμάτη κρυφή χαρά κι' ευτυχία, έλεγε μοναχά:

—Μάννα μου!... Μάννα μου!...

Δεν είχε πλουσιότερο λεξιλόγιο για να έκφραση την τρυφερότητα που πλημμύριζε την πονεμένη καρδιά του και παρακολουθούσε με τα μικρά του ματάκια, που καθρέφτιζαν την χαρά, την αγαπημένη σιλουέττα της μαμάς του, καθώς πηγαίνονταν, χωρίς θόρυβο, γρήγορα, μέσα στο δωμάτιο, ταχτοποιώντας και φροντίζοντας για το καθετί. Κι' έπειτα έκλεινε τα μάτια του, για να συγκρατήσει και μέσα στον ύπνο του το μόνο αγαπημένο όραμα της ζωής του.

Όταν το σκληρό φως πλημμύριζε το πρωί το δωμάτιο και χτυπούσε τα θιλάρα του μικρού παιδιού, τούφερνε πάλι τις μαύρες αναμνήσεις της πικρής ζωής του, τα πειράγματα των συμμαθητών του, τους σαρκασμούς και τις παρατηρήσεις του δασκάλου. Ο 'Αντρέας, άναστέναζε τραβώντας για το σχολείο. Και κεί, όταν ή φτωχή καρδούλα του, που κανένας δεν μπορούσε ή δεν θέλανε να καταλάβει τους αδύνατους παλμούς της, του πονούσε πολύ, όταν ένοιωθε την πίκρα να πλημμυρίζη την ψυχή του, μουρμούριζε μοναχά για τον εαυτό του:

—Μάννα μου!... Μάννα μου!...

Όλη του η ζωή ήτανε κλεισμένη μέσα σ' αυτές τις δυο λέξεις, τις τόσο απλές, μα τόσο άπεραντες γι' αυτόν, γιατί περιείχαν στα μάτια του όλη την τρυφερότητα, όλη τη γλυκύτητα κι' όλη τη χαρά του κόσμου.

Μιά μέρα, που ο 'Αντρέας ήτανε στο σχολείο πιο σιωπηλός, πιο κακόκεφος και πιο άμελέτητος απ' το συνηθισμένο του, οι μικροί του τύραννοι ένοιωσαν περισσότερο από κάθε άλλη φορά την ανάγκη να τον πειράξουν, να τον στενοχωρήσουν. Έτα' είνε δυστυχώς τα παιδιά... Άρπαξαν το κασέτο του κι' αφού τώρριξαν αρκετές φορές ο ένας

στον άλλο, στο τέλος το ποδοπατούσαν γελώντας με τους άγριους μορφασμούς του δυστυχισμένου 'Αντρέα.

—Ένα μουλάρι σαν και σένα, δεν έχει ανάγκη από καπέλο! το φώναζε ο μικρότερος από όλους.

—Είστε άκαρδα παιδιά! Είστε άνθρωποι και τιποτένιοι! ξεφώνιζε ο 'Αντρέας μέσ' από τα δάκρυά του.

—Τιποτένιοι, είπες; Στάσου και θα σε μάθουμε να μιλάς!...

Κι' άμέσως έπεσαν δυο-τρεις άπάνω του και τον έδειραν άσπλητα. Καθώς όμως άκουμπούσε στον τοίχο, για να μην πέση κι' έδειχνε σ' όλους το πρόσωπό του άγριεμένο απ' τους μορφασμούς, θρωμισμένο από τα χρώματα και τα δάκρυα, τα παιδιά, σαν να τρόμαξαν, άποτραβήχτηκαν.

—Άντε τώρα, να σε πλύνη ή μητέρα σου! το φώναζε κάποιος απ' αυτά, με όϊκτο μα και με περιφρόνηση.

—Είνε κι' αυτή μία θρωμιάρα σαν και δαύτον! φώναζε ένα άλλο παιδί.

Τότε μαυρίσε το μάτι του 'Αντρέα. Ρίχτηκε ξαφνικά σαν μανιασμένος πάνω στα παιδιά. Ή γραθιές του, τα πόδια του, το κεφάλι του, τα δόντια του, χτυπούσαν, δάγκωναν και έξασιναν. Χτυπούσε αλύπητα, τρελλός από τη λύσσα του.

Όταν, ύστερ' από λίγο, έφτασε μπροστά στο σπίτι του κι' έσπρωξε την πόρτα του μαγαζιού του πατέρα του, ήτανε τόσο άποκαρτωμένος, τόσο τσακισμένος, που μόλις μπορούσε να στένεται. Ο πατέρας του, που έπινε κείνη την ώρα με κάποιον φίλο του, μόλις τον είδε άπόρησε και φώναξε:

—Τί έπαθε και περπατάς έτσι, σαν μεθυσμένη καραβίδα!...

Τότε το παιδί σήκωσε προς τον πατέρα του το πριμένο του πρόσωπο, μαυρισμένο απ' τα χτυπήματα και έξασκμένο απ' τις γραντζουνιές. Κι' εκείνος πρόσεξε τότε, ότι το σακκάκι του μικρού ήτανε σκισμένο σε πολλές μεριές.

—Μωρέ πίσωτρες στο έζλο, θρωμικόυλλο; φώναζε παρατώντας άγριεμένος το ποτήρι του.

—Υπερασπίστηκα τη μάννα μου!... φώναζε ο μικρός.

—Τί έκανε λέει; Υπερασπίστηκες τη μητέρα σου;... Έ, άμε στο διάβολο, σάλιαγα! Τόν παλληκαρά θέλησε να παραστήσει, μωρέ μυζιάρικο;... Δεν σου φτάνει που είσαι ο τελευταίος στην τάξη σου, ο πιο χοντροκέφαλος, ο πιο τεμπέλης;... Θα χουμε τώρα και καυγάδες και χτυπήματα;... Σκόσε, μιλιά, γιατί σ' έσκισα! Στάσου όμως να σου μάθω εγώ να μη ζανσκίζεις άλλη φορά τα ρούχα σου!

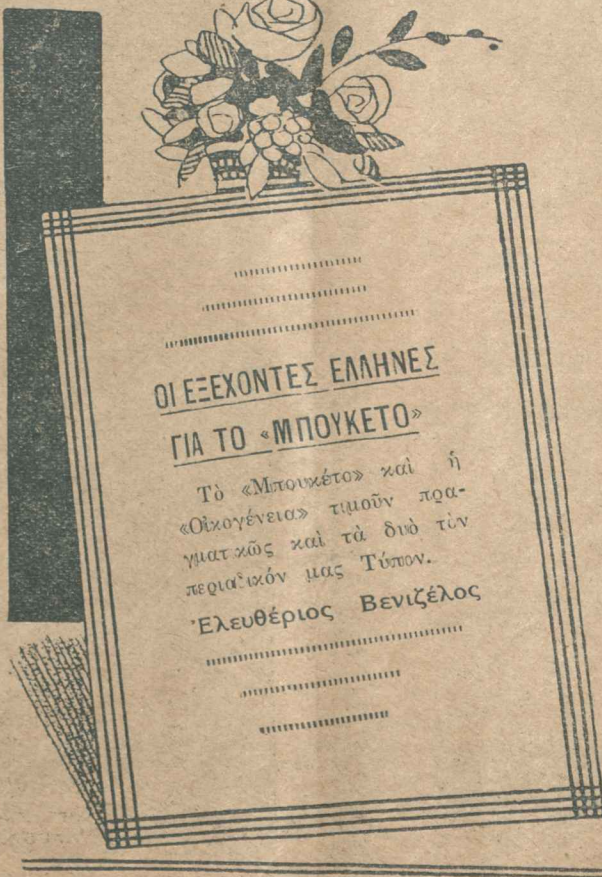
Κι' ο πατέρας του, θλασμηδώντας όλους τους άγίους, έδωσε κι' αυτός ένα γερό έζλο στο σακατεμένο παιδί του. Όχι από κακία! Ήθελε να δώση άνατροφή στο γιού του! Κ' οι τράποι του ήταν έτσι άπότομοι, σαν το πρόσωπό του. Ξύλιζε, όπως τον είχαμε ξυλ'σει κι' αυτόν, στον καιρό του, για να γίνει καλός και χρήσιμος άνθρωπος. Άπλούστατα πράγματα!...

Εκείνο το θράδυ, ή μάννα του 'Αντρέα πήγε πολύ άργά στην κρεββατοκάμαρη. Ο 'Αντρέας κοιμότανε. Μία φωτεινή δέσμη, μέσ' απ' τις κουρτίνες, έπεφτε πάνω στο κρεββατάκι του. Κι' ή μητέρα του είδε στο ταλαίπωρο, έξασκισμένο, χλωμό προσπάκι του γιου της τις μελανιές απ' τα χτυπήματα και μέσα στην άκαθαρσία που σκέπαζε τα μάγουλά του, τα ίχνη των γοντρών δακρύων. Είθε και τις μικρές γραθιές του παιδιού της, σφιγμένες με λύσσα.

—Παιδί μου!... παιδάκι μου!... ψιθύρισε ή φτωχή μητέρα.

Δεν είπτε τίποτ' άλλο. Ίσως να μη μπορούσε να θρή άλλες λέξεις στο σκοτεινό μυαλό της, για να έκφραση την απλή αυτή σκέψη. Ο γιός της την υπερασπίστηκε. Τό είχε μάθει αυτό! Και δοκιμάσε κάποιον καινούργιο χερά, στα κατάβασθα της ψυχής της. Ένα είδος εύννομοσύνης άνεβαίνει και πλημμύριζε την πονεμένη καρδιά της άνακατεμένη με θλίψη και περηφάνεια. Ο 'Αντρέας ήτανε άντρας! Την είχε υπερασπιστή σαν άντρας!...

Σιγά τότε, με προσοχή μη τον άπνιήση, τα χοντρά της, μαρμαριμένα χέλια, φίλησαν τα καταματωμένα χεράκια του παιδιού της. Ο μικρός χαμώγελε μέσα στον γαλήνιο ύπνο του και το στόμα του σάλεψε λιγάκι, για να ψιθυρίση τη μόνη λέξη που μπορούσε να έκφραση όλη την τρυφερότητα του δυστυχισμένου αυτού παιδιού! —Μάννα μου!... Μάννα μου!...

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΑΙΚΑΡ

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ

ΤΑΝ ένα ψυχρό και θροχερό Σαββατό-βραδο του Γενάρη

Στη μικρή εκκλησία του χωριού επικρατούσε σκοτάδι, άραιωμένο κάπως απ' το άμυδρο φως μιάς κανδήλας, ή οποία έκαιγε μπρός στο εικόνισμα της Παναγίας.

Επί δυο ώρες τώρα, κλεισμένος στο έξομολογητήριό του ο άγαθός έφημέριος του χωριού, ο άββάς Ρενώ, άκούγε με κατάνυξι τους συγχωριανούς του και τις συγχωριανές του—έναν-έναν, μιά-μιά χωριστά—να του άνοίγουν τις ψυχές τους. Κι' ο λευκόμαλλος άντιπρόσωπος του 'Υψίστου, άλλοτε γαλήνια άυστηρός κι' άλλοτε χαμογελαστός έπιεικής, σκόρπιζε τις τιμωρίες του στα σθερά παραπτώματα του ποιμνίου του και τις τουθεσίες του στα έλαφρά σφάλματά τους.

Είχε νυχτώσει καλά πεία. Η έξομολογηση είχε τελειώσει. Ψυχή δεν υπήρχε μέσα στη μικρούλα εκκλησία. Κι' έξω μόνον το τσουχτερό νερόχιονο σιγόπεφε κι' άνάγκαζε τους καθυστερημένους χωρικούς να τρέχουν να κλειστούν στα ζεστά τους καλύβια.

Ο άββάς σηκώθηκε κι' αυτός, κουρασμένος απ' την ήλικία κι' απ' τη διωρή διανοητική υπέρταση, για να πάη στο προ-σβυτήριο του. Ζεστό σαγυτή και καλή φωτιά θα τον περιμεναν εκεί κι' ο άγαθός γεροντάκος έτρεψε με προκαταβολική χαρά τα στεγνά του χέρια.

Έξαφνα, και πριν άκόμη θγί απ' το έξομολογητήριό του, θήματα διασταχτικά άκούστηκαν στη νεκρική σιγαλιά της εκκλησίας. Ο άββάς, χωρίς να πολυενοχληθί για την άπροσδύκτη αυτή κι' άργοπορημένη έπίσκεψη, έσυρε λίγο την κουρτίνα. Είθε τότε, στο τρεμάμενο φως της κανδήλας, μία νέα κι' άρκετά κομψή γυναίκα, άγνωστή του, να πλησιάζη δειλά προς το έξομολογητήριο.

—Γιά έξομολόγησι έρχεσαι, αυτό το εύλογημένο πλάσμα! μουρμούρισε άνάμεσα στα δόντια του ο πνευματικός, άρίνοντας πάλι την κουρτίνα να πέση και να τον κρύψει. Έ, δεν πειράζει!... Μπρός στην άνακούφιση μιάς ψυχικής πληγής, άς κρυφώ ή σούπα μου! Μόνον, ποιος έχει ν' άκούη πάλι την κυρά-Αννέτα, να γκρινιάζη και να με μαλώνη!...

Η κυρά-Αννέτα, ήταν ή γρηά κι' άφωσμένη στον κύριο της υπέρτατη στο άββα.

Η νεαρή γυναίκα γονάτιζε τώρα, μπρός στο έξομολογητήριο. Ο άββάς ένοιωσε απ' το θάρρο θογγητό της, ότι γονάτιζε με κόπο και με δυσκολία. Έπειτα, με τρεμουλιαστή φωνή και με παλμούς στην καρδιά της, ψιθύρισε την καθιερωμένη προσευχή:

—Έξομολογούμαι τώ Κυρίω...»

Η προσευχή της τελείωσε. Χαμηλόφωνα κατόπιν, και πνιγώντας τους λυγμούς της, είπτε:

—Πάτερ μου... έρχομαι σέ σάς, ζητώντας παρηγοσία, ζητώντας άνακούφισι... Ή στιγμή αυτές της πάντα πονεμένης ζωής μου, είνε κρίσιμες... άπ'σείες... Πάτερ μου, πρόκειται να κάμω ένα... Έγκλημα... Ναι, έγκλημα!... Μη με ρωτάτε, τί είδους έγκλημα θα κάμω... Μα όφειλω να τό κάμω! Ο άββάς Ρενώ, έθαμβός για την άσυνήθιστη αυτή έξομολόγησι, σιωπούσε. Η νεαρή γυναίκα έξακολουθούσε:

—Δεν έχω όμως κακή ψυχή, πάτερ μου... Άνατράφικα έπίσης με εύλάβια προς τα θεία... Και τώρα έρχομαι στην αιδεσιμότητά σας, να ζητήσω έκ των προτέρων τη συγχώρησι, την άφεσι για τό έγκλημα που θα κάμω!... Ω, θέσια, θα σάς σκανούν παράδοξα τα λόγια μου... Άς μπορούσα όμως, πάτερ μου, να σας διηγηθώ τό πάντα!... Τότε... άσφαλώς τότε θα νοιώθατε τα βάσανά μου και τη θλίψη μου και... θα με λυπόσαστε με την καρδιά σας!...

Ο γηραιός άββάς τρώαζε, τόσο απ' τους σπαραχτικούς λυγμούς της άμαρτωλής εκείνης, όσο κι' απ' την ψυχική άπόγνωσι. Έρχόταν να του πη από πριν ότι θα έγκληματούσε, με την πεποίθησι ότι ο Θεός θα συγχωρούσε έκ των προτέρων το πομελετημένο αυτό έγκλημα της!...

—Κόρη μου, της μουρμούρισε με στενάζωρια κι' όϊκτο μαζί, αυτό που μου ζητείτε είνε αδύνατο!... Τί είδους έγκλημα σκοπεύετε να κάνετε;... Και δεν έρεστε ότι είνε άκόμη πιο θανάτο, μπρός στην Ύπερτάτη Κρίσι του Κυρίου μας, τώρα, που τό προ-

μελετήσατε κιάλας;... Κόρη μου, συνέλθετε... Ζητήστε συγχώρησι απ' το Θεό και μόνο γιατί σκεφθήκατε ένα τέτοιο πράγμα... Ίκετεύετε Τον με συντριβή: «Μή εισενέγκης ήμάς είς πειρασμόν...»

—Όχι, πάτερ μου! ψιθύρισε με θογγητό εκείνη. Είνε άνώφελα αυτά... Έκείνο που άποφάσισα, θα τό κάμω... Είνε υπέρτατη ανάγκη να έγκληματήσω, κι' άς πεθάνω άμέσως έπειτα, άμαρτωλή!... Μόνο, έλεος, πάτερ μου... Συγχωρήστε με, από όϊκτο... από έλεος!...

—Σκεφθήτε ψυχραιμότερα, κόρη μου... Έλάτε αύριο!... Δεν θα μπορέσω ίσως, νάρθω αύριο... Είνε ή τελευταία προσπάθειά μου, αυτή... Λυπηθήτε με, πάτερ μου... Μη με εϊώνωνε, γιατί με διώγει ο Θεός τότε! Που νάρθω παρηγορία και σωτηρία, ή δυστυχισμένη!...

Ο άββάς Ρενώ σιωπούσε... Σκόπευε λοιπόν να έγκληματήση έξάπαντος αυτή ή γυναίκα; Τί έγκλημα θακανε;... Έναντιόν της;... Γιατί αυτή ή συντριβή της;... Γιατί «θα πέθαινε άμέσως έπειτα», απ' το άναπόφευκτο έγκλημά της; Την κύτταζε κρυφά κι' άνάμεσα απ' την κουρτίνα. Την είδε γλωμή, έξαντλημένη, πτώμα σαστό. Ένα άρωμα λεπτό, έθγαινε από τα πλούσια μαλλιά της... Και με δυσκολία κρατούσε τό κορμί της σκυφτό, σαν να έμποδίζόταν από «κάτω»...

Ίατρός των ψυχικών πληγών ο εύλαθής έφημέριος, συγκαίνι μένος θαθεία και ζύνοντας με άμνησινά τά λευκά μαλλιά του, δεν άργησε να άνακαλύψη έπιτέλους το μυστήριό αυτό. Με κατανυκτική φωνή λοιπόν, κομπίζοντας κι' ο ίδιος απ' την ταραχή του, μουρμούρισε:

—Κόρη μου, σου δίνω την άφεσι που μου ζητείς, έκ των προτέρων... Ναι, σου έπιτρέπω να έγκληματήσης!... Άλλά...

—...Άλλά, πάτερ μου; διέκοψε με άνέκφοραστη λαχτάρα εκείνη.

—Άλλά θα μου όρκιστής έπίσημα και μπρός στον εύπλαχνο Κύριό μας, ότι...

—Ότι, πάτερ μου;... Ω, τό όρκίζομαι, ότι και νάνε!

—...Ότι...πριν τό σκοτώσης, θα τό φιλήσης!...

Και μ' ένα κίνημα άπότομο, άνοιξε τό έξομολογητήριο κι' έφυγε, άρίνοντας έκθαμβή και σπαραγμένη τη νεαρή άμρτωλή...

Λίγες ώρες άργότερα, κατά τά μεσάνυχτα, ή δυστυχισμένη Ίουλιέττα Λεμπόν, είχε φέρε στον κόσμο ένα άσθμα πλάσμα, ένα νήπιο παχουλό και χαριτωμένο...

Σφιγώντας το σπασμωδικά στην άγκαλιά της, και καταφιλάοντας το, μουρμούριζε δακρύρεχτη:

—Ω, είνε κοριτσάκι τό άμωρο!... Ή ίδια τραγική τύχη, ή δική μου τύχη, τό πεσιμένει στον κόσμο... Έτα' κι' αυτό θα με γλώσση, στερημένο σαν κι' εμένα... Και θα ζητήση τό ψυχή του σε κανένα άρχοντόσπιτο, όπλη δασκαλίτσα των παιδιών σαν κι' εμένα... Και θα τό πλανήη κι' αυτό κανένας άχρεϊος, γοητευτικός με ψεύτης κι' άχρεϊος νεόρος εύπατρίδης, όπως πλάνεψε κι' εμένα... Και τό άμωρο, για να κρύψη τη ντροπή του

μακρυνό κι' άγνωστο χωρίς, όπως έτρεφα κι' εγώ... Και θα φέρη στον κόσμο μια άσθα, άνευθυνη και φτωχούλα ύπαρξί, καταδικασμένη κι' έκείνη από πριν στην άθλιότητα... Ω, Θεέ μου!... Πώς να ζήσω, τώρα;... Τί ντροπή αλάνια θα σφραγίση τό καθαρά μέτωπο των φτωχών νοιών μου;... Πώς να τους παρομοιάσω τώρα, τον άσθμα με άνομο καρπό της πλάνης μου και της ένοχης έγκαταλείψεώς μου;... Ω, θα τό σκοτώσω και θα σκοταθώ!

Η γρηούλα χωρική ή οποία είχε παρασταθή στον τοκετό της άνωστης στο χωριό κοπέλας αυτής, την κύτταζε με άπορία. Την έβλεπε να σπαρτάη να κλαίη, να μουρμούριζη άπελπιμένα να δέν καταλάβαινε καθόλου το κρυφό της δράση. Πήγε πάλι να της πει τό νήπιό απ' την άγκαλιά.

Μά ή Ίουλιέττα τούριζε με άγρια λαχτάρα. Θυμήθηκε τά λόγια του πνευματικού της και πόνεσε άνέκφορα:

—Πριν τό σκοτώσης, να τό φιλήσης!...

Τό καταφίλησε ξανά, με μανία, με παραφορά... Οί λυγμοί και τά δάκρυα της έπνιγαν...

—Όχι... Όχι, κόρη μου, μικρούλα και γλυκεία μου κόρη, τρώαζε τέλος, θα ζήσης... Δεν έχω τη δύναμι να σε σκοτώσω... Μα, θάχω τη δύναμη να σε θρέψω με τό γάλα μου... να σε άναστήσω... να σε μεγαλώσω, χαρά μου και καμάρι μου!

Και τό φιλούσε... Τό φιλούσε... Και τά φιλήματα αυτά είχαν κάνει τό θαύμα τους!

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΙΜ' ΕΓΩ ΑΡΑΓΕ;...

(Ένα διασκεδαστικό έργο της περίφημης Γερμανίδος ηθοποιού του κινηματογράφου Ντόλλυ Χάας για την πιο παράξενη και πιο μυθιστορηματική περιπέτεια της ζωής της.)

ΝΩΡΙΖΩ μιά πολύ, μιά πολύ περιεργή, ιστορία. Θέλετε να σας την διηγηθώ; Μοιάζει σαν μυθιστόρημα κι' είχα την τύχη να την μάθω από την ίδια τη μητέρα μου. Θά ήθελε πως αυτό θα σας ξαγνήσει λιγάκι, όπως με ξαγνίσε και μένα, μιά τί μπορώ να σας κάνω; Η ιστορία αυτή είνε κάτι πάρα πάνω από αληθινή, γιατί είνε η ιστορία της ζωής μου! Θά σας την διηγηθώ, λοιπόν, όπως την άκουσα από το στόμα της μητέρας μου, τη μέρα που έκλεισα τα είκοσι χρόνια μου.

«Παντρεύτηκα, μου είπε η μητέρα μου, ή κ. Χάας, ύστερ' από ένα τριμυρό εδιόλμο κι' έγινα κατεστάνηκα με τον πατέρα σου στο Βερολίνο. Ο έρωας μας ήταν άπλως, χαρούμενος, εύτυχισμένος. "Υστερ' από δέκα μήνες, αποκτήσαμε ένα παιδί...

—Εμένα!... φώναζε εγώ όλοχαρη, διακόπτοντας τη μητέρα μου.

—Δεν ξέρω... μου απάντησε κείνη διαστακτικά. Περίμενε ν' άκούσης την ιστορία ως το τέλος. Λοιπόν, σου είπα ότι αποκτήσαμε ένα παιδί, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, που ήταν δυστυχώς πάρα πολύ φιλόθενο. Ο γιος κάθε τόσο κοινοίσε σοβαρά το κεφάλι του και μί' έλεγε:

«Θέλει έξοχη... έξοχη! Καθαρό αέρα!... Πρέπει να το στείλεις σε μιά καλή παραμύνη.

«Ο κύριος Χάας, λοιπόν, ο άνδρας μου, βοήσε μιά γεροή και ύγιε-στατη παραμύνη, με τριανταφυλλένια μάγουλα, που ήταν μιά χαρά να την βλέπεις! Καθόταν σε μιά όμορφη άγκυρία, στα περζώρα του Βερολίνου, κοντά στο Στράζεν. Είχε μάλιστα κι' ένα άλλο μωρό, που της είχε εμπιστευθεί μιά ξένη κυρία, ή γυναίκα του πρώτου γραμματέως της Άργεντινής πρεσβείας.

«Εγώ, ύστερ' από τη γέννα μου, υπέφερα πολύ κι' αναγκάστηκα να μείνω άρκετους μήνες στο κρεβάτι. Ο κύριος Χάας ανέλαβε λοιπόν να παραδώσει το κοριτσάκι μας στην παραμύνη, την κυρία Βέρθα. Η πρώτη μέρες της ζωής σου σ' εκείνο το έξοχικό κι' ήλιοφώτιστο σπίτι πέρασαν όμορφα και ήσυχα, μιά άβυσσ, ένα βράδυ, ο κύριος Χάας γύρισε κατάχλωμος στο σπίτι.

«Τι έχεις; τον ρώτησα φοβιμένη.

«Μην ανησυχείς, μου απάντησε. Δεν είνε τίποτα...

«Μά εσύ είσαι κίτρινος σαν το κερί!... ψιθύρισα.

«Ε, ναι, συνέθεη κάτι... Μά δεν είνε και τόσο τρομερό... μου εξήγησε. Νά, άκουσε: Κοντά στο σπίτι της παραμύνης μας είνε, καθώς ξέρεις, μιά νευρολογική κλινική... Σήμερα το πρωί λοιπόν, ένας από τους άρρώστους, ένας μισοτρέλλος πολιτικός, τσάκισε από την κλινική και τούτσισε μέσα στο σπίτι της κυρίας Βέρθας. Η παραμύνη, όπως κάθε ποιά, είχε αφήσει τα παιδιά στην κοίτα τους κι' είνε βγή για να πάει να πάει λαχανικά από το γειτονικό π-ο βόλι. Κι' όταν γύρισε στο σπίτι βρήκε άδειες τις κούνιες των μικρών!...

«Τά παιδιά μου! Κλέβαν τα παιδιά μου!... Άρχισε να φωνάζει ή δύστυχη, και να κλαίει, τραβώντας τα μαλλιά της και κάνοντας σαν τρελή από τη λύπη της. Έπειτα ώρμησε έξω από το σπίτι, έτρεξε στο ποτάμι κι' έπεσε από τη γέφυρα μέσα στο νερό...

«Όταν την έβγαλαν, είχε πνιγί πιά ή κυρία Βέρθα...

«Σ' αυτό όμως το μεταξύ, ο κόμπος είχε μάθει την ιστορία των παιδιών κι' άρχισε να ψάχνει εδώ κι' εκεί, μήπως τ' άβη. Κατά το βράδυ, λοιπόν, οι χωροφύλακες βρήκαν τα δυό μωρά στην όχθη του ποταμού, μέσα σε μιά κούνια από λινάρι, που είχε πλέξει ποδήγειο ο τρελλός, κι' ετοιμαζόταν να τ' αρέσει στο ποτάμι. Τά μωρά της κυρίας Βέρθας κοιμόντουσαν όλογυμνα, το ένα δίπλα στο άλλο. Ήσαν και τ' άδυ κοριτσάκι κι' έμοιαζαν σαν δυό σταγόνες νερού...

Η χαριτωμένη Ντόλλυ Χάας

«Α! Δόξα νύχ η Θεός!... Έκανα εγώ. Πάλι καλά που δεν έπαθα τίποτε τα παιδιά!...

«Ναι, ψιθύρισε ο άνδρας μου. Δεν έπαθαν τίποτα...

«Κι' έσκυψε λυπημένος το κεφάλι. Έπειτα, δειλά, μου εξήγησε:

«Ξέρεις... Από τ' άδυ κοριτσάκια, δεν ξέρει κανείς ποιά είνε το δικό μας!...

«Αυτή ή αποκάλυψη ήταν τόσο άπροσδόκητη, ώστε λιποθύμησα από το ξαγνισμά μου. Μου ήταν αδύνατο να τ' άποτέψω!... Ο κύριος Χάας όμως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Δυό μωρά λίγων ημερών, είνε δυό άμορφα κι' άσχημάτιστα πλάσματάκια...

«Όταν έφτασα στο σπίτι της κυρίας Βέρθας, συνέχισε ο άνδρας μου, οι γονείς του άλλου κοριτσιού βοϊσκόντουσαν κιάλας εκεί πέρα. Μόλις με είδαν, λοιπόν, με πήγανε κοντά στα μωρά που κοιμόντουσαν και με ρώτησαν:

«Ποιά είνε το δικό σας;...

«Εγώ όμως δεν μπόρεσα να τους δώσω καμιά απάντηση. Γύρισα τότε το κεφάλι κι' είδα πως κι' οι γονείς του άλλου μωρού με κίταζαν με άγνοια. Περίμεναν κι' αυτοί να καταλάβουν ποιά ήταν το παιδί τους από την απάντησή μου. Ούτε κι' αυτοί δεν μπορούσαν να ξεπλύνουν ποιά ήταν το δικό τους...

«Τό ίδιο βράδυ, εξακολούθησε ή μητέρα μου, πήγα με τ' άυτόκρητο ως το σπίτι της παραμύνης, μιά κι' εγώ δεν μπόρεσα να καταλάβω όπως ακριβώς κι' ή άλλη μητέρα, ποιά ήταν το παιδί μου. Ο τρελλός είχε πετάξει τα ρούχα τους στο ποτάμι κι' έτσι δεν μπορούσε να τ' άσχωρήσει κανείς!... Τί τραγικό!... Εκείνο το βράδυ ήταν το πιο τραγικό της ζωής μου...

«Έπειτα, πέρασαν τ' ά χρόνια. Τά κοριτσάκια μεγάλωσαν στο σπίτι μ' άλλες παραμύνες. Άρχισαν να μιλούν, να λένε εμπαιμάς, εμπαιμάς, κι' έμεις οι τέσσερες, οι γονείς τους, τ' ά κινάσαμε κάθε τόσο με άγνωστο, δίχως να ξέρουμε ποιά είνε το δικό μας...

«Μά μέρα τέλος ή παραμύνη μ' άσε ότι δεν μπορούσε να κρητίση περισσότερο τ' ά παιδιά. Ήσαν τ' ά μεγάλα...

«Εγώ τότε πήρα εκείνη που ή παραμύνη την φώναζε Ντόλλυ. Μά ήταν άραγε το παιδί μου; Μήπως ήταν το άλλο; Αυτό το μαρτύριο βάσταζε χρόνια...

«Όστε, λοιπόν, δεν είμαι εγώ ή... Ντόλλυ; φώναζε τότε τρομαγμένη της μητέρας μου, και ξέσπασα σε γέλια κλάματα. Δεν είμαι εγώ ή κόρη σου; Είμαι ή... Άλλη;... Ά! Αυτό είνε αδύνατο! Μά εσύ είσαι ή κυρία Χάας, η μητέρα μου... σαν αληθινή μητέρα μου!...

«Η κυρία Χάας σκούπισε τ' ά δακρύα της και με πήρε στην άγκαλιά της.

«Τι άνόητη που είσαι!... μου απάντησε γελώντας. Θά σου έλεγα, λοιπόν, αυτό το μυστικό μου, αν δεν ήμουν βέβαιη ότι εσύ είσαι ή κυρία Χάας μου!...

«Εγώ όμως διάταξα τώρα να την πιστέψω.

«Πώς μπόρεσες να καταλάβεις ότι εγώ είμαι ή Ντόλλυ; ρώτησα.

«Από αυτό έδω! μου είπε ή κυρία Χάας, και μου έδειξε στη μέση του στήθους της ένα κόκκινο σημάδι, σαν μικρό ρόμβο. Αυτό είνε το σημάδι της οικογενείας μου...

«Εγώ πετάχτηκα άμέσως από τη θέση μου, έτρεξα κοντά στον καθέκτη κι' άνοιξα την μπλούζα μου. Είχα τυχώς!... Είχα κι' εγώ το σημάδι της μητέρας μου στη μέση του στήθους. Ήμουν λοιπόν ή κόρη της. Εγώ ήμουν ή Ντόλλυ!...

Μά, έδω που τ' ά λέμε, πολλές φορές συλλογίζομαι μήπως είμαι καμιά μικρούλα άπατεών! Βέβαια, ή μητέρα μου δεν μπορεί να γελείται, γιατί όλες ή γυναίκες της οικογενείας της είχαν κι' αυτές το κόκκινο σημάδι στο στήθος, μάλιστα ξέρει:

«Κι' έτσι, κάθε φορά που περνούω από τ' ά νομό μου ότι εγώ μπορεί τ' ά μιν είμαι ή Ντόλλυ Χάας, αλλά ή άλλη, ή όμορφότερη αδελφή μου, αν τ' ά στενοχωρηθώ πιά, ξεκαρδίζομαι από τ' ά γέλια!...

ΝΤΟΛΛΥ ΧΑΑΣ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΚΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

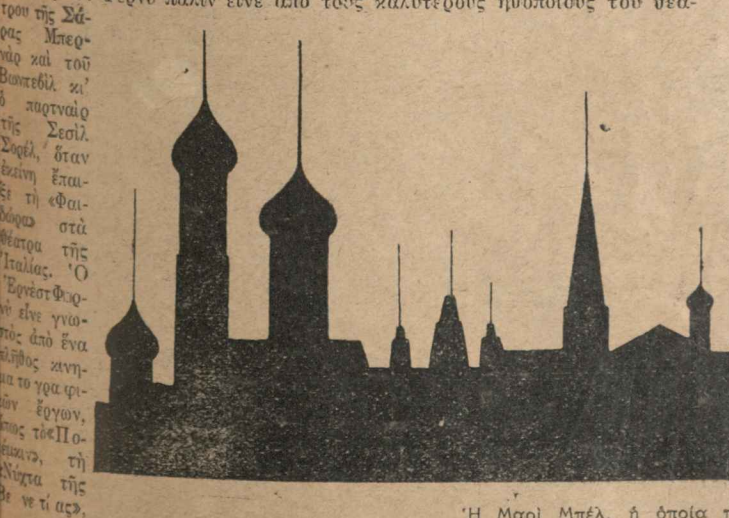
Ο «Παλλάς», ύστερ' από τις τόσες κινηματογραφικές επιτυχίες του, πρόκειται ν' ανεβάσει ένα συνταρακτικό δράμα, λαμβάνοντας από τη ζωή της παλιάς Άγίας Ρωσίας: τ' «Φαιδώρα» του Σαρδού. Αυτό το φιλμ έχει εντυπωσία με τ' άσηχημο μελέτη και προσοχή, ώστε ν' αποδώσει με ιστορική ακρίβεια όλο το περιβάλλον της εποχής στην οποία εκτυλίσσεται. Πρωταγωνιστά του είνε οι καλύτεροι άστέρες της «Παραμύνης» κι' από τους πιο συμπαθείς ήθοποιους στο άθηναϊκό κοινό. Πώς ιδέν ξέρει τ' ά διάσημη «βεντέτα» Μαρι Μπέλ, τον Έρνέστο Φερνάν, τον Άντον Μπός, τον Ζαν Τουλού, την Έντιθ Μέρα, τον Πάολ Άμμό, τον Άλεξάντρο ντε Σαρμαπίν, τον Ζαν ντε Φερνάντ και τον Φρανσουά Καρρόν;... Ολοι τους έχουν θανατήσει σ' ένα σωρό κινηματογραφικές επιτυχίες. Η «Φαιδώρα» λοιπόν θά είνε μιά πραγματική απόλαυση για τους λάτρεις και τις θαυμάστριες της έβδομης τέχνης.

Ο δημιουργός της «Φαιδώρας», ο Βίκτωρ Σαρδού, ήταν ένας από τους καλύτερους θεατρικούς συγγραφείς της Γαλλίας. Γεννήθηκε στο Παρίσι το 1831 και πέθανε στην κοσμοπολί το 1908, αφού έδωσε στο θέατρο πραγματικά άριστουργήματα, όπως την «Κυρία Δεν Μ' άφείλε», την «Ελσώ», την «Τόσκα», τ' ά έργο «Θερμίδος», την «Φαιδώρα» και άλλα. Ο Άσπλιντ Μαρσάν κατόρθωσε να δώσει στο σενάριο της «Φαιδώρας» όλη τ' ά χάρη κι' όλους τους πνευματικούς διαλόγους του Γάλλου συγγραφέως. Άλλωστε ο Μαρσάν είνε γνωστός κι' από άλλες παρόμοιες δημιουργίες του, όπως τ' ά «Μιά Όρα Κοντά σου», τ' ά «Άντα με Αύτη τ' ά Νύχτα», τ' ά οποία έγραψε με τ' ά συνεργασία ενός άλλου έξισου καλού σεναρίστα, του Πάολ Άρμόν. Σ' αυτά τ' ά φιλμ, ως γνωστό, πρωταγωνίστησε ο Μορίς Σεβαλλί. Η «Φαιδώρα» αποτελεί ένα καινούργιο θρίαμβο του ταλέντου του.

Συνοψίζοντας αυτό το νέο φιλμ της «Παραμύνης» είνε ο Λουί Κανέ, ένας από τους πιο παλιούς και τους πιο καλούς σκηνοθέτες της Εβδομης. Ο Λουί Κανέ άρχισε την καριέρα του από την εποχή του θανάτου του κινηματογράφου. Κατόπιν πήγε στο Χόλλυγουντ, όπου διακρίθηκε μεταξύ των καλύτερων σκηνοθετών και τέλος το 1932 ξαναγύρισε στη Γαλλία, για να συνεχίσει τ' ά γύρισμα των φιλμ του. Ο σκηνοθέτης της «Φαιδώρας» έχει «γύρισει» άνω και κάτω όλο το ισπανικό έργο, καθώς και το περίφημο «Τοπίο».

Η Μαρι Μπέλ στο ρόλο της πριγκίπισσας Φαιδώρας είνε άφαστη. Η διάσημη ήθοποιός της «Κομεντί Φρανσέζ» άρχισε να παίζει δώ και λίγα χρόνια στο βασικό κινηματογράφο. Πρωταγωνίστησε τότε στην «Κυρία Ρεκαμιά», στο «Φινγκέρ», στο «Βάλε του Χωρισμού» και σ' άλλα έργα. Όταν άρραβώθηκε ο έμψυχος, ή Μαρι Μπέλ βρέθηκε στο σταθμό της και μπόρεσε να παίζει μ' όλη την ικανότητα του μεγάλου ταλέντου της. Στους Έλληνες θαυμαστές της έχουν μ' όλη την αληθινή τα τ' ά φιλμ της «Η Νύχτα είνε άσκη μας» και ή «Γρελλή Περιπέτεια», καθώς και τ' ά φιλμ «Ο Άνθρωπος που Σκότωσε». Ο ρόλος της «Φαιδώρας» είνε τόσο δύσκολος και τόσο δυνατός, ώστε μόνον ή Μαρι Μπέλ κατόρθωσε να τον υποδυθεί, όπως ή μεγάλη τραγουδίστρια Σάρα Μαρσάν κι' όπως άρκετές είνε φανταστική τ' ά Φαιδώρα ο έλληνοποιημένος Σαρδού.

Ο Έρνέστο Φερνάν είναι από τους καλύτερους ήθοποιους του θεάτρου της Σαβόνας. Ο Λουί Κανέ άρχισε να παίζει δώ και λίγα χρόνια στο βασικό κινηματογράφο. Πρωταγωνίστησε τότε στην «Κυρία Ρεκαμιά», στο «Φινγκέρ», στο «Βάλε του Χωρισμού» και σ' άλλα έργα.

Η Μαρι Μπέλ, ή οποία πρωταγωνιστεί στη «Φαιδώρα»

την «Πυροδόσποινα του Δυβάνου», και από το περίφημο έργο «Η Πλωτή Νήσος» δεν Άπαντά.

Ο Άντον Μπός επίσης, ο γνωστός ήθοποιός κι' άστέρας της δόξης, έχει παίξει σε πολλά φιλμ της «Παραμύνης» και τελευταίως στο «Χρυσό» της Ούτρα, με την Μπουγιάντε Χέλι και τον Πιέρ Μπλανσάρ.

Άλλά και ο Πάολ Άμμό έχει να επιδείξει ένα σωρό καλλιτεχνικούς θριάμβους και δημιουργίες. Μετά τ' ά τέλος των σπουδών του στο Κονσερβατόριο, όπου ήταν μαθητής του διασημού τραγουδιστή Σουλβίν, έγινε ένας άριστος ήθοποιός. Στο θέατρο της Μαντλάν δημιούργησε τ' ά «Μποντιγουάιν», μιά από τις καλύτερες επιτυχίες του. Στη «Φαιδώρα» υποδύεται τ' ά ρόλο ενός άστυνόμου. Έχει παίξει τέλος στο κινηματογράφο έργα «Ονειρος», «Βεντέτα», «Τ' ά Άστρο της Βαλέντίας», ο «Κλέφτης», «Ο Άνθρωπος Δίχως Όνομα» και σε πολλά άλλα.

Ο Φρανσουά Καρρόν έπαιξε από καιρό στις μεγάλες σκηνές των Βουζυλλών. Στο Παρίσι καταχειροκροτείται τώρα στο «Τεάτρο ντε Ά' Άβενι». Η κυριότερη επιτυχία του στην δόνη είνε τ' ά «Μιά Γυναίκα στο Βολάν», τ' ά «Άστρο 382», «Μιά Όρα Άγωνίας». Στη «Φαιδώρα» υποδύεται τ' ά ρόλο του άκολούθου της Γαλλικής πρεσβείας. Είνε ο και έσοχη ενγνή κι' άριστοτέλης ήθοποιός του σημερινού θεάτρου.

Άλλά κι' ο νεαρός άστέρας της «Παραμύνης» Άλεξάντρο ντε Σαρμαπίν, στο ρόλο του μικρού Μίττα, είνε χαριτωμένος. Παίζει στο «Τεάτρο» σαν μεγάλος και δεν τρομοκρατείται από τ' ά φως των προβολέων, τις φωνές του σκηνοθέτου και την κίνηση τ' ά στούντιο. Οι γονείς του, που πάντα τον συνοδεύουν, τον θαυμάζουν και τον θεωρούν μιά... μεγάλο ήθοποιό.

Η Έντιθ Μέρα επίσης άρχισε την καριέρα της από τ' ά Παρισινά μωδάς-χάλι, για να καταλήξει στον κινηματογράφο και να κάνει την τύχη της. Η Έντιθ Μέρα όμως παίζει σήμερα και στο θέατρο.

Η υπόθεση της «Φαιδώρας» εκτυλίσσεται στην Πετρούπολη το 1911, μέσα στη λαμπρότητα της Τσαρικής Αύλης, και τελειώνει στο Παρίσι. Είνε ένα από τ' ά γαρία δράματα της Σλαβικής ψυχής, γεμάτο έρωτα, μίσος και εκδίκηση, που θά συγκινήσει άσφαλώς τους Άθηναίους.

Ο Φρανσουά Τόν άναστάτωσε πάλι την πόλη του κινηματογράφου με τις εξομολογήσεις, που έκανε στον δημοσιογράφο Τζορτζ Ρήγκερ. Άπ' αυτές φαίνεται ότι ο μεγάλος γόνος κήρυξε εξομολογικό πόλεμο στις... θαυμαστίες του.

Τις βαρέθηκε, είπε στον Ρήγκερ. Όλες τους δεν έχουν καμιά φιλοδοξία, κανένα όνειρο. Ταπεινώνονται σαν σκλάβες κι' αυτό δεν άρθεί ούτε στον χειρότερο άνδρα. Ο έρωας δεν γεννιέται μ' αυτή την παθολογική άρρώστια. Έχει πείσματα, θύμους, προσπάθειες, για να κατακτήσει την καρδιά μιάς γυναίκας. Όταν λοιπόν αυτή ή καρδιά σου προσφέρεται μόνη της, χωρίς καμιά αντίσταση, απάει σαν ένα άνδαλο φαί. Δεν έχει κανένα ενδιαφέρον. Αν έχω καμιά, δεν θά δεχόμουν ποτέ από τον έρωτα που μου προσφέρουν ή Άμερικανίδες. Θα δημιουργούσα εγώ τις έρωτικές περιπέτειές μου. Έτσι θά έχω και την ικανότητα ότι μ' αγαπούν, όχι γιατί είμαι ένας διάσημος άστέρας, αλλά γιατί κι' ως άνθρωπος μπορώ να κατακτήω μιά γυναίκα...

Ξέρете τώρα ποιά ήταν τ' ά αποτέλεσμα αυτών των εξομολογήσεών του; Όλες ή θαυμαστίες του έσπευσαν να τ' ά γράφουν ότι τόν... μισούν κι' ότι τον περιμένουν να τ' ά κάνει να τόν αγαπήσουν.

Η νέα «απατηλή» του Ραμόν Νοβάρο, ή χαριτωμένη Άγγλίδα ήθοποιός «Βελντίν Κάις», άρχισε να παίζει δώ και λίγα χρόνια στο βασικό κινηματογράφο. Πρωταγωνίστησε τότε στην «Κυρία Ρεκαμιά», στο «Φινγκέρ», στο «Βάλε του Χωρισμού» και σ' άλλα έργα.

Η νέα «απατηλή» του Ραμόν Νοβάρο, ή χαριτωμένη Άγγλίδα ήθοποιός «Βελντίν Κάις», άρχισε να παίζει δώ και λίγα χρόνια στο βασικό κινηματογράφο. Πρωταγωνίστησε τότε στην «Κυρία Ρεκαμιά», στο «Φινγκέρ», στο «Βάλε του Χωρισμού» και σ' άλλα έργα.

ἐ'Οδόντα ἀντὶ ὁδόντος, ὁφθαλμὸν ἀντὶ

...Ἐπὶ δέκα χρόνια τώρα, λήσταρχε, τρομοκρατεῖς μὲ τὰ αἰ-

μοσταγή κατορθώματά σου τους Ερυθροδέρμους και κυνηγούς, γαμβουζίνους και ταξιδιώτες, χωρίς τίποτε να σάβει, τίποτε

νά λυπάσαι και μπρός σέ τίποτε νά υποχωρής... Θείσι κι' ανθρώ-
πινοι νόμοι, αίσθήματα γενναίου ψυχα, φιλία κι' εὐσπλαχνία κι'

δ.τι ὤμοροφo ἀκόμη συγκρατεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ σίγουρο ἀλλοφρονήσῃ· ὅλα γὰρ ἐξοὺν προδοπατηθῇ ἱερόσυλα ἀπ' τῆ συμ-

μορία σου κι' από σένα!... Λήσταιρχε: Ἡ ὥρα τοῦ ἐξιλασμοῦ
καὶ τῆς σκληρῆς τιμωρίας σου ἔφτασε ἀργὰ ἴσως, μὰ ἔφτασε

«Ὁ Δούακτέννο λονόναζε κρυφά, τώρα. Ἡ γαλήνια ψυχρότης

τῶν τρομερῶν ἐκείνων λόγων καθὼς καὶ τὰ πεντακόσια σχεδὸν
πρόσωπα τῶν ἀπειλητικῶν δαιμόνων ποὺ τὸν κύκλωναν, εἶχαν

προκαλέσει στο κορμί του ρίγη έντονωτάτου φόβου. Ωστόσο, παρ' όλη τὴν νεκρική γλωμίδα του προσπάθησε νὰ νικήσῃ τὴν

παρ' ὅλη τὴν νεκρικήν χάριτά σου, προσέκρινε νὰ νικήσῃ τὴν
ταραχή του καὶ τραύλισε ἀθέβαια:

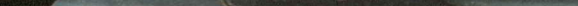
—Γιατί αυτές ή άκαρπες άπειλές;... Τολμήστε ν' άγγίξετε
καί μιá τρίχα τοῦ κεφαλιοῦ μου άκόμη καί τότε θά πεισθῇτε

για την οίκτρή σας πλάνη!... Ξεχνάτε πώς ο στρατηγός θρί-
σκεται στην απόλυτη διάθεσή μου;

— Ἀπατάσαι, Οὐρακτέχνοι! φώναξε τότε θρονιερὰ κάποιοις, σκί-

ζώντας με όρμη τις τάξεις των ενόπλων κυνηγών. Ο στρατηγός
είνε ελεύθερος πειά!

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η ΚΟΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ ΣΙΝΓΚ - ΣΙΝΓΚ

Το συνταραχτικό «κόλπο» του δημοσιογράφου Τζέις Σάρτον. Ο λωποδύτης του κολιέ της «μίσσης» Μάτζυ Ντάρκλ. Η πνευματική αβυσσός του. Μία έρευνα στις φυλακές του Σινγκ-Σινγκ. Η δυο κατηγορίες των εγκληματιών: οι φτωχοί κι οι πλούσιοι. Οι τραγικοί εκπαιδευτές των κατέρων. Ζωντανό στον Τάφο!.. Η απαγόρευση των αποκαλύψεων του Αμερικανού ρεπόρτερ, κλπ.

ΛΟΕ φορά που γίνεται στη Νέα Υόρκη ή εκτέλεσις ενός καταδικασμένου, οι διάφοροι φιλόσοφοι βρίσκουν την αικαρία να καταφεύγουν έναντι των δικαιοσύνης. Ένα σωρό άρθρα δημοσιεύονται σ' όλες τις εφημερίδες, στα όποια προσπαθούν ν' αποδείξουν ότι η 'Ηνωμένη Πολιτεία εξακολουθούν να εφαρμόζουν τα τρομακτικά μαρτύρια της 'Ιερής 'Εξετάσεως στους εγκληματίες. Η υποδειγματική φυλάκις της 'Αμερικής, τα θέατρα και τα δημόσια θεάματα τους είνε μονάχα για να κλείνουν τα μάτια των 'Αμερικανών και να εξαπατούν τους περιέργους επισκέπτες τους. Η 'Αμερική, γράφουν, εξακολουθεί να βασανίζει τους καταδικασμένους.

Και νά τώρα που αυτή τη γνώμη τους έχομε να υποστηρίξει ο δημοσιογράφος Τζέις Σάρτον, ο «άνθρωπος με τη διπλή ύπαρξη». Αυτός ο 'Αμερικανός ρεπόρτερ έμεινε ένα χρόνο ως υπόδικος στις φυλακές του Σινγκ-Σινγκ και τέλος απέδειξε την αβυσσότητά του κι' απέφυγε ελεύθερος. Μα το παράδοξο είνε ότι ο ίδιος ομολόγησε στο δικαστήριο ότι είχε σκηνοθετήσει αυτή την υπόθεση, γιά να κατορθώσει να μάθει τα μυστικά των κατέρων. Και τὸ πέτυχε με την ύποληψη και τη χαλιναγωγή θύλησ του. Σήμερα ο Τζέις Σάρτον είνε ο πιο δημοφιλής άνθρωπος στις 'Ηνωμένες Πολιτείες κι' όλοι οι 'Αμερικανοί διαγνώζουν την παραδοξή ιστορία του, που δέν είνε τίποτ' άλλο από ένα περήφανο δημοσιογραφικό «κόλπο». Είνε τόσο πρωτότυπη ή ιστορία αὐτή, ὅστε αὐτὴν τὸν κόπο νά σὰς τὴν ἀναφέρουμε.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1933, ἡ «μίσση» Μάτζυ Ντάρκλ, ἡ γυναῖκα τοῦ ἐκατομμυριούχου Τζὼν Ντάρκλ, κατήγγειλε στὴν ἀστυνομία τὴν ἑνας μυστηριώδης ἄνθρωπος τῆς εἶχε κλέψει ἕνα μαργαριταρένιο κολλιέ ἀξίας ἑκατὸ χιλιάδων δολαρίων. Τὰ λαγωνικά τῆς Γενικής Ἀσφαλείας ἀναστατώθηκαν, ἐρευνήσαν προσεκτικά καὶ τέλος κατώρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν ὅτι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἐπισκέφθη τὴν ἡμέρα τῆς κλοπῆς τὸ μέγαρο τοῦ Ντάρκλ ἦταν ὁ δημοσιογράφος Τζέις Σάρτον. Στὴν ἀρχὴ φρεσκά δέν θέλησαν νά φανταστούν ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ λωποδύτης. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐκμιστωμένης ποὺ εἶχε κάνει σ' ἕνα φίλο του, τὸν Ἐντμουντ Βέρναλ, δέν ἄργησαν νά βεβαιωθοῦν γιὰ τὴν ἐνοχὴ του καὶ νὰ τὸν συλλάβουν. Οἱ συνδεδεμένοι του, ἀναστατωμένοι ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψη, ἔσπευσαν νὰ τὸν περιφρονήσουν καὶ νὰ τὸν διαγράψουν ἀπὸ τὸ σωματεῖο τους. Πρῶτὴ φορά στὰ χρονικά τοῦ Νέου Κόσμου παρουσιαζόταν δημοσιογράφος λωποδύτης! Ἦταν ἕνα τρομακτικό σκάνδαλο, ποὺ ὅσο κι' ἂν προσπαθῶναι νὰ τ' ἀποκηρύξουν, μαθεύτηκε σ' ὅλη τὴν Ἀμερική. Ὁ Τζέις Σάρτον δέν ὑπέφερε ἀμφιβολία ὅτι ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ διπλὴ ὑπόστασι, ὅπως δὴλωσαν ἄλλοι στὴν οἰκονομική ψυχολογία τῆς Νέας Υόρκης. Ἔτσι ὁ Τζέις Σάρτον κλείστηκε στὴ φυλάκις. Ἡ δίωξη τὸν ὅμως καὶ τόσο ἀντάμειξε καὶ ὁ παράξενος λωποδύτης ἔμεινε ἕνα σωστὸ χρόνο στὰ κάτεργα. Τέλος, τὸν περασμένο μῆνα, ἐκδικάστηκε ἡ ὑπόθεσίς του. Κατὰ τὴ διάρκεια ὅμως τῆς διαδικασίας ἀπεκαλύφθηκαν πολλὰ παράδοξα πράγματα. Ἡ «μίσση» Μάτζυ Ντάρκλ δέν δίστασε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶχε καταγγείλει τὸν Σάρτον κατὰ παράκλησιν τοῦ κι' ὅτι ποτὲ δέν τῆς εἶχε κλέψει τὸ βαρύτιμο κολλιέ.

Ἦταν, δὴλωσε στοὺς ἐνόρκους, ὁ πιο καλὸς φίλος μου, γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκα νὰ τὸν ἀκούσω καὶ νὰ τὸν βοηθήσω νὰ πετύχῃ στὸ σκοπὸ του. Εἶμαι πρόθυμη νὰ ὑποστῶ τὴν συνέπειαν γιὰ τὴν ψευτικὴ κατηγορία μου.

Ἔτσι ὁ Σάρτον ἀθωώθηκε καὶ φρεσκά, ἀχι μόνον δέν ἔζησε νὰ καταδικασθῇ ἡ «μίσση» Ντάρκλ, μα' τῆς προσέφερε καὶ μιὰ πολὺ δημοφιλὴ ἀνθοδόση. Οἱ Ἀμερικανοί, ποὺ τρελλαινούνται γιὰ τὴν παράξεναν ὑπόθεσιν, περιμέναν μὲ μεγάλον ἐνδιαφέρον τὴν ἐξέλιξιν αὐτῆς τῆς ιστορίας. Καὶ πράγματι, ὅσοι ἀπὸ λίγες μέρες, τὸ πρῶτο ἄρθρο τοῦ τοῦ δημοσιογράφου ἔκαναν τὴν ἐμφάνισιν του στὴ στήλιν δὴλον τὸν ἐφημερίδων τῆς Νέας Υόρκης. Ὁ Τζέις Σάρτον, μὲ ἀξιοθαύμαστη τέχνη, περιγράφει τὴν περιπέτειαν καὶ τὰ βάσανα ποὺ τράβηξε στὴ φυλάκις τοῦ Σινγκ-Σινγκ. Ἰδοὺ μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπ' αὐτὸ τὸ πολυπρόσωπο ἄρθρο:

«Μὲ συνέλαβαν στὴν 20 Ὀκτωβρίου τοῦ 1933 γιὰ μιὰ ὑπόθεσιν κλοπῆς. Ἔτσι ἔξεπασι κι' ἐγὼ στὴ συνείδησιν τοῦ κόσμου. Ἦμουν πρῶτος ἕνας κοινὸς λωποδύτης, ἀξίος

περιφρονήσεως ἀπ' ὅλους. Εἶχα παύσει νὰ εἶμαι ἄνθρωπος. Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μὲ συνέλαβαν φαίνεται ὅτι μὲ θεωροῦσαν ὑπερβολικὰ ἐπικίνδυνον, γιὰ τὴν ἑκείσιν στὰ κελλιά τῆς κατηγορίας. Τί εἶν' αὐτὸς ὁ τρίτος βαθμὸς; Τὰ βασανιστήρια! Ἐκεῖ ποὺ οἱ καταδίκαι γιὰ νὰ ὁμολογήσουν τὰ ἐγκλήματα τους βασανίζονται ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς. Τέσσερες μέρες δέν μ' ἄφησαν νὰ κλείσω μάτι. Μοῦ ἔκαναν ἐμφαντικὲς ἐπισκέψεις στὴν τρεῖς ἡ ὥρα τῆς νύχτας καὶ τὰ ἐξμερῶματα, γιὰ νὰ μ' ὁδηγήσουν στὸ κελλί τῶν βασάνων. Ἀρχίζαν τότε νὰ μοῦ ματώνουν τὰ νύχια τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χερσιῶν μου, νὰ μοῦ χτυποῦν τὴν κλειδώσει καὶ νὰ μοῦ βάζουν καὶ αὐτὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀμσχαλῆς. Αὐτὸ τὸ μαρτύριο ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ τὴν δύναμειν μου καὶ κάθε τόσο λιποθυμοῦσα. Γιὰ νὰ μὲ κάνουν νὰ συνέλθω μοῦ ἔριχναν στὸ γυμνὸ σῶμα μου κουβάδες μὲ παγωμένο νερὸ καὶ τέλος, σωστὸ πῶμα, μὲ μετέφεραν στὸ κελλί μου, γιὰ νὰ μ' ἀφήσουν νὰ ἡσυχάσω. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο ὁμως τὰ μαρτύρια μου ξανάρχιζαν καὶ δέν σταμάτησαν παρὰ μόνον ὅταν μὲ πήραν γιὰ νὰ μὲ κλείσουν στὴ φυλάκις τοῦ Σινγκ-Σινγκ. Εὐτυχῶς εἶχα τὸ θάρρος νὰ μὴν ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ νὰ τοὺς ὁμολογήσω ὅλη τὴν ἀλήθειαν. Εἶχαν λοιπὸν τὴν βεβαιότητα ἐνῶ ἡμουν ὁ λωποδύτης ποὺ εἶχε κλέψει τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ τῆς «μίσσης» Ντάρκλ. Μὰ δέν μποροῦσαν νὰ μ' ἀποσπᾶσαν μιὰ λέξι τί τὸ εἶχα κάνει. Ἀπογορευμένοι λοιπὸν μ' ἔστειλαν ὑπόδικον στὴν φυλάκις, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ περιποίησις τῶν δεσμοφυλάκων θὰ μ' ἀνάγκαιεν νὰ λύσω τὴ γλώσσα μου. Ἦμουν πρῶτος ὁ ἀριθμὸς 359, κι' ἔτσι μὲ φώναζαν στὰ κάτεργα. Τὸ νέο κελλί μου ἦταν στὸν τρίτον κύκλον τῶν φυλακῶν, δέκα μέτρα κάτω ἀπὸ τὴ γῆ. Ἦταν ἕνα σχετικῶς εὐρύχωρο δωμάτιο, μὲ ἡλεκτρικὴ καὶ μ' ἕνα κρεβάτι ἐκστρατειᾶς, μὲ καθαρὰ σεντόνια. Αὐτὴ ἡ πολυτέλεια ὡστόσο δέν μὲ ξεγέλασε. Καὶ μιὰ νύχτα κατάρωσα νὰ διαφύγω τὴν προσοχὴ τῶν δεσμοφυλάκων καὶ νὰ χαθῶ μέσα στοὺς στενοὺς καὶ σκοτεινοὺς διαδρόμους. Εἶχα περπατήσει πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα, κατεβαίνοντας διαρκῶς καὶ πρὸ βαθεῖα στὴ γῆ, ὅταν ξαφνικὰ τὸ αἷμα πάγωσε στὴν φλέβην μου. Εἶδα ὅτι βρισκόμουν σ' ἕναν ὑγρὸ διάδρομο, ποὺ εἶχε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κελλιά μὲ χοντρές καγκελωτὲς πόρτες. Ἐκεῖ μέσα ἦσαν κλεισμένοι οἱ βαρυποινίτες κι' οἱ ἐπικίνδυνοι κακοποιοί. Ἦσαν τσακισμένοι ἀπὸ τὰ μαρτύρια καὶ οἱ περισσότεροι εἶχαν τυφλωθῇ ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Ὁ καθένας τοὺς ἦταν δεμένος μὲ μιὰ βαρεῖα ἀλυσίδα ἀπὸ τὸν ἀσπράγγιλο, ἡ ὁποία κατέληγε σὲ μιὰ χοντρή κι' ἀσκήκη σιδερένια σφαίρα. Τὰ κελλιά τους ἦσαν τόσο μικρά, ὥστε δέν μποροῦσαν νὰ ξαπλωθοῦν καὶ ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ στέκωνται διαρκῶς ὀρθοὶ καὶ νὰ κοιμούνται στηριγμένοι στὸν τοῖχο. Μόλις ἀκούσαν τὰ βήματα μου, ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν πένθιμα καὶ νὰ μὲ καταριούνται, νομίζοντας ὅτι εἶμαι κανένας δεσμοφύλακας. Αὐτὸς ὁμως ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν, κίνησε τὴν προσοχὴ τῶν φυλάκων, οἱ ὅποιοι ἔτρεξαν νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Κρίστηκα ὅσο μποροῦσα καλύτερα μέσα στὸ σκοτάδι, στὴ γωνία τοῦ διαδρόμου, καὶ τότε εἶδα τὸ ἐξῆς ἀνατριχιαστικὸ θέαμα: Οἱ δεσμοφύλακες, γιὰ νὰ τοὺς ἡσυχάσουν, ἄρχισαν νὰ τοὺς λογγίζουν μὲ κάτι μακρὰ διχαλωτὰ σίδερα, ὅπως φοβίζον οἱ θηριοδαμασταὶ τὰ θηρία. Τὰ οὐρλιάσματα τῶν καταδικῶν πολλαπλασιάζοντο ἀπὸ τὴν ἡχὴ τοῦ διαδρόμου, δυνάμωσαν καὶ μοῦ ἔσκισαν τ' αὐτιά. Τρομοκρατημένος γύρισα ὅσο μποροῦσα πρὸ γρήγορα στὸ κελλί μου καὶ πέρασα τὴν ὑπόλοιπὴ νύχτα κλαίγοντας νευρικά ἀπ' τὴν ἀπελπισίαν μου. Δέν θέλω ἡσυχάζω ποτὲ αὐτὸ τὸ τραγικὸ θέαμα τῶν βαρυποινιτῶν καταδικῶν τοῦ Σινγκ-Σινγκ.

Κάθε Κυριακὴ στὴ φυλακὴ εἶχαν γενικὴ καθαρσιότητα. Ἐπρόκειτο νὰ μὲ ἔρθουν διάφοροι ἐπισκέπτες. Ὅλη ἡ ἡμέρα ἔφθονε τὸν καταδικῶν ντυνόνταν τότε

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οἱ Γάλλοι καὶ τὰ ἑλληνικὰ ἐπώνυμα. Πῶς ἔλυσαν τὸ ζήτημα. Τὸ ψαλίδισμα τοῦ ἐνόματος τοῦ Παπαμιχαλοπούλου. Πῶς ἀνεῖχθη ὁ Βερναρδάκης. Μικρὸς τὸ δέμας, ἀλλὰ πολυδιαθέσιμος καὶ τετραπέρατος. Ὁ καλλιτέχνης κ. Θωμάς πούλες γιὰ τὴν προλήψει. Ἡ ἡρωικὴ δρᾶσις ἐνὸς δημοσιογράφου. Ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ζητάει... ξυρισμένους μαγείρους! Μουστακὸς γιὰ. Ὅπου οἱ μαγείροι ἐξεγείρονται, κλπ.

Μία μέρα, ἐνῶ καθόταν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸν Δεσποτικὸ καὶ διάβαζε ἕνα βιβλίο, εἶχε νὰ ἔρχεται γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Δεσπότη ἕνας σοφὸς ἄρχων, ὁ Γρηγόριος Καλαγάνης. Ἄκου οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τὴν Μιτὴ Βερναρδάκη νὰ μελετᾷ ἕνα ὁγκώδες βιβλίο, στὰ ἑπόμενα καὶ τὸν ρώτησε τί διαβάει.

—Μιὰ φυλλάδα, εἶπε ὁ Βερναρδάκης.
—Τί φυλλάδα εἶνε αὕτη;
—Ὁ Λουκιανός.
—Ὁ Καλαγάνης ξαφνιάστηκε. Ἔσκυψε, πήρε τὸ βιβλίο ἀπὸ τὸ μικρὸ καὶ εἶδε μὲ ἐκπλήξι τὸν ὅτι ἦταν πράγματι ὁ Λουκιανός, καὶ μάλιστα στὸ πρωτότυπο.

—Καὶ τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ τὸ βιβλίο; ρώτησε τὸν Βερναρδάκη.
—Καὶ καταλαβαίνω, Δεσποτά.
—Ὁ Καλαγάνης ἀνοίξε σὲ διάφορες σελίδες τὸ βιβλίο, ἔβλεπε ἕνα μέρος δύσκολο καὶ τὸ ἔδωσε τοῦ Βερναρδάκη νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσῃ. Ὁ Βερναρδάκης τὸ διάβαζε χωρὶς νὰ συνιτῇ καὶ τὸ ἐξήγησε χωρὶς νὰ κινή λάθος. Ὁ Καλαγάνης ἐθαύμασε. Τοῦ ἔδειξε καὶ ἄλλο, καὶ ἄλλο μέρος, νὰ διαβάσῃ, καὶ στὸ τέλος τὸν ρώτησε γιὰ τὸν Λουκιανὸ καὶ γιὰ διάφορα σχετικὰ ζητήματα καὶ ὁ Βερ-

νὰ καθαρά ρούχα κι' ἀφήνονταν εὐλεύθερη στὸν ὥμοφο κῆπο τῆς φυλακῆς. Ὅλοι τοὺς ἦσαν δασκαλεμένοι νὰ λένε ὅτι ἦσαν εὐχαιριστήμενοι ἀπὸ τὴν ζωὴ τους. Ἡ παραμικρὴ διαμαρτυρία ἐπιμαρτυροῦσε μὲ μιὰς ἐξομολογήσεως φυλάκις στὰ τρομακτικὰ κελλιά τῶν βαρυποινιτῶν. Κανείς λοιπὸν δέν τολμοῦσε νὰ πῇ στοὺς ἐπισκέπτες τὴν ἀλήθειαν...

Στὴν φυλάκις τοῦ Σινγκ-Σινγκ δέν ἄργησαν νὰ καταλάβω ὅτι ὑπάρχουν δυὸ εἰδῶν καταδίκαι. Οἱ προνομιοῦχοι κι' οἱ ἄνθρωποι ποὺ πληρώνουν μὲ τὴ ζωὴ τους τὴν ἀτυχία καὶ μὴν ἔχουν λεφτά. Οἱ πρῶτοι ἀπολαμβάνουν κάθε ἐλευθερία, ἔτσι κι' ἂν εἶνε οἱ πιο διάσημοι γκάγκστερ. Ἐχουν ὅλες τὴς ἀναπαύσεις: Μένουν σὲ καθαρά κι' ἡλεκτροφωτιστὰ κελλιά σὰν τὸ δικό μου, ἔχουν ἀκουστικά γιὰ νὰ παρακολουθοῦν τὰ ραδιόφωνα κι' εἶνε ταχτικὴ θαμνὸς τοῦ θεάτρου σχετικὴ ἐλευθερία τους τὴν πληρώνουν μὲ ἀρκετὲς χιλιάδες ἀποφύλακες. Οἱ ἄλλοι, ποὺ δέν ἔχουν νὰ ἐξαγοράσουν τοὺς δεσμοφύλακες, εἶνε τὰ θύματα τοὺς καὶ κυττάζουν νὰ τοὺς ξεπερνέωσιν μιὰ ὥρ' ἀρχιτερά. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε δέν τοὺς ζωντανούς ποτὲ νὰ δοῦν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τοὺς ἔχουν θάψει κελλιά γεμάτα ὑγρότητα. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινὴ κατάστασις τῶν φυλακῶν τοῦ Σινγκ-Σινγκ. Στὸν ἕνα χρόνο ποὺ ἔμεινα κλεισμένος ἐκεῖ μέσα, εἶδα φριχτὰ κι' ἀνατριχιαστικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ σὰς διηγηθῶ σὲ σειρά ἀρθρῶν. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, δέν μετενόησα ποὺ θυσίασα ἕνα χρόνο ἐλευθερίας, γιὰ νὰ γνωρίσω τὴν ἀληθινὴν ζωὴ τῶν Ἀμερικανῶν καταδικῶν.

Καὶ πράγματι, ἡ ἀπαλήθρεια τοῦ δημοσιογράφου Τζέις Σάρτον ἦταν τόσο συνταραχτικὴ, ὅστε ἀναγκάστηκε ἡ δικαιοσύνη ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν δημοσίευσίν του, γιὰτὶ εἶχε ἀναστατώσῃ ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική.

ναρδάκης ἀπαντοῦσε μὲ εὐσταχία καὶ εὐκολία μεγάλη.

—Καὶ τί κάνεις ἐδῶ; τὸν ρώτησε στὸ τέλος ὁ Καλαγάνης.
—Εἶμαι τοῦ Δεσπότη ὑποταχτικῶς, ἀπάντησε ὁ Βερναρδάκης. Κατάληκτος ἀπὸ τὴν εὐνομήθεια καὶ πολυμάθεια τοῦ μικροῦ, ὁ Καλαγάνης εἶπε στὸ Δεσπότη, ὅταν μῆλκε μέσα:
—Ἐδῶ, Δεσπότη μου, ἔχῃς ἕνα θησαυρὸν ποὺ χάνεται ἀδίκως.

—Ποῖον;
—Τὸν Βερναρδάκη.
Καὶ τοῦ διαγγέθηκε τί συνέβη πρὸ ὀλίγου.
—Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Δεσπότης. Τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶνε φαινόμενο. Γι' αὐτὸ τὸ ἔχω ἐδῶ, γιὰ νὰ τὸ ὑποστηρίξω.

—Αὐτὸς ὁ μικρὸς δέν ποτε νὰ γάθεται ἐδῶ, εἶπε ὁ Καλαγάνης. Πρῶτος νὰ ὑποστηρίξῃ νὰ πᾶν στὴν Ἀθήνα. Αὐτὸς εἶνε προωρισμένος νὰ πᾶν πρῶτος. Καὶ πρέπει αὐτὸς νὰ τὸν στείλωμε στὴν πρωτεύουσιν. Πρῶτος ἐγὼ δίδω τὴν συνδρομὴν μου.

Καὶ ἔβαλε ἀπὸ τὸν τραπέζιν τοῦ Δεσπότη δυὸ μπιρῆτια.
—Ἔβαλε ἄλλα τόσα καὶ ὁ Δεσπότης, συνδράμαν καὶ μερικοὶ ἄλλοι κληρονομοὶ καὶ ἔτσι σὲ ἡλικία 15 χρόνων ὁ Βερναρδάκης ἔφυγε, στὴν 1847, γιὰ τὴν Ἀθήνα, ὅπου τὸν περιμένε ἡ δόξα καὶ τὸ μέλλον τὸ λαμπρὸν, ποὺ δόξαζε καὶ αὐτὸν καὶ φώτισε καὶ τὴν Ἑλλάδα...

Μία μέρα, σὲ κάποιο φιλολογικὸ κῆλο, γινόταν κουβέντα γιὰ τὴν προλήψει καὶ τὴν δισηδαιμονίαν καὶ καθέναν ἔλεγε τὴν γνώμην του.
—Ὁ γνωστὸς γλύπτης κ. Θωμάς Θωμάπουλος εἶπε τότε γιὰ τὴν τυχὴν τὸ ἔξῃς:

—Ἄν ὑπάρχει τύχη ἡ δὴ, πολὺ καλὰ τὸ λέει αὐτὸ ἕνα γνομικὸ τοῦ λαοῦ. Καὶ τὸ γνομικὸ αὐτὸ τὸ διετήρησα καὶ τὸ ἔχω ὡς σῶμα σὲ ὅλη τὴν ζωὴν μου...

—Ποῦ εἶνε τὸ γνομικὸ αὐτό; τὸν ρώτησαν οἱ ἄλλοι.
—Τό:
—Ὅ,τι παθαίνει τὸ κορμὶ
τὸ φταίνει τὸ κεφάλιν...

Ἀπάντησε ὁ κ. Θωμάπουλος, καὶ εἶχε ἀσφαλὲς μεγάλον δίκην.

Ποῖος δέν γνωρίζει τὸν κ. Ζούλα τὸν ἀκάματο καὶ εὐδαρὸν ἐκδοτὴ τοῦ «Παραρτήματος»;
Τὸ «Παραρτήμα» τοῦ κ. Ζούλα ἐκδίδεται ὅπως... τὸ θέλει ὁ ἐκδοτὴς του... Εἶνε ἄλλοτε καθημερινόν, ἄλλοτε μηνιαίον καὶ ἄλλοτε... ἐτήσιον...

Ὁ κ. Ζούλας τὴν δημοσιογραφικὴν τὴν σημαίνει ὑπόστασιν τὴν ὁρεῖται σ' ἕνα ἀντικείμενον, ὁ ὁποῖος τὸν κατέλαβε πρὸ ἀποκτῶν ἔσθιν. Ὁ κ. Ζούλας τότε ἦταν τραπέζιτικος ὑπάλληλος, ἀπὸ τοὺς καλούς. Ἀγαθὸς ὅμως καὶ Ἀσθὶν, ἡσυχῇ καὶ ὀρεῖται, τὴν ὁποῖαν ἀγαποῦσε καὶ ἕως ἀξιομαρτυροῦσε. Τὸ πάθος δὲ καὶ τὸν ἑαυτὸν ἀνταρσάζον ἦταν τόσο μεγάλο, ποὺ ὅσους συνιτῇ... ἐξομολογῶντο, ἡ ἡσυχία ἔτρεχε ὁ ἕνας νὰ συνιτῇ τὸν ἄλλον, διὰ γὰρ... δαροῦν... Τούτῳ εἶχε ὡς συνέπειαν νὰ χάσῃ ὁ κ. Ζούλας τὴν θέσιν του καὶ νὰ ἐκδοθῇ στὴν δημοσιογραφίαν. Κι' ἀπὸ τότε βγάλε τὸ «Παραρτήμα». Τὸ «Παραρτήμα» αὐτὸ στὴς ἀρμυρὰς τοῦ ἐνδοκίμου πολέμου ἐτάραξε ἕνα βράδι τὰς Ἀθήνας, μὲ μιὰ φανταστικὴ εἰδήσιν ποὺ ἐκφυλοφύλασε, ὅτι «ἔξορα» ὁ ἐνδοκίμος πόλεμος...

Τούτῳ ἔγινε αἰτία νὰ συλληφθῇ ὁ κ. Ζούλας τὴν βράδι ἐκείνη καὶ νὰ ὁδηγηθῇ στὸ πρῶμα. Σὲ λίγες μέρες ὅμως ὁ πόλεμος ἐξερράγη ἀπ' αὐτὸν. Καὶ τότε ὁ κ. Ζούλας ἐθάρρυνε καὶ πάλιν τὸ «Παραρτήμα», γράφων ἐπάνω ἑλάνω, μὲ μεγάλα γράμματα:
«Ὡς ἡμεῖς πρῶτοι ἀνεγράψαμεν, ὁ ἐνδοκίμος πόλεμος ἤρχισεν ἀπὸ... χθές»!

Πρὸ τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου, ὁ πρίγκηψ Νικόλαος εἶδε μεγάλη ἀποκρίσιν γιὰ νὰ βοηθῇ τὸν μέγαρόν του διὰ τὴν Ἑλλάδα μαγείρους... ξυρισμένους! Ἀλλὰ, ὅσο καὶ ἂν ἐλπίσῃ, καλεῖται Ἑλλήν μαγείρους δέν νὰ ῥέθῃ... ξυρισμένους, καὶ ἂν μοναχὰ αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς ἀποδοθῇ, καλεῖται δέν ἐδέχσθαι νὰ ἐλθῇ στὴν μοναστήριον. Τότε ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ἐσκέφθη νὰ λησθῇ ὡς ἔξῃς τὸ ζήτημα: Νὰ εὖρη μαγείρους... σπαγῇ! Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ὁπότε, γιὰτὶ οὕτως καὶ σπανὸς μαγείρους ὑπῆρχε τότε στὴν Ἀθήνα. Τότε ὁ πρίγκηψ Νικόλαος ἐξεφράσθη δημοσίᾳ διὰ τὴν ἀρχαίαν μυσταγοροῦσαν καὶ τὴν μὴ ἀμύδιον μυσταγοροῦσαν τὴν μαγείαν τῆς Ἑλλάδος. Τούτῳ ἔγινε ἀποκρίσιν νὰ γραφῶν ἄρθρα ἐπὶ ἀρθρῶν στὴς εφημερίδες καὶ χρονογραφίαι ἐπὶ χρονογραφήματα. Ὁ Σύλλογος ὅμως τῶν Ἑλλήνων μαγείρων, μόλις ἔμαθε τὰς ἀνωτέρω φράσεις τοῦ πρίγκηπου, προέβη καὶ ἀπὸ τὸν σέ... ἡρώδης: «Ἀφοῦ, εἶπε, εἶνε ἀγρίον πρᾶγμα ἡ ἐμφάνισιν ἀνθρώπων μὲ μουστάκια, καὶ ἰδίως μαγείρων, τότε γιὰτί δέν... κόβει καὶ ὁ πρίγκηψ τὰ ἰδικὰ του;» Κι' ἔτσι τὸ ζήτημα ἔμεινε ἄλυτον καὶ ὁ πρίγκηψ χωρὶς μαγείρους ξυρισμένους...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στην εποχή του παντοδυνάμου καρδινάλιου Ρισελιέ. Ο Ρισελιέ άγαπά τη βασίλισσα της Γαλλίας και κάνει την απερισκεψία να της στείλει ένα ερωτικό γράμμα με τον κατ'εξοχή του, τον καουκίνο καλόγερο Κορινιάν... Τον ίδιο καιρό φτάνουν στο Παρίσι δυο ακόμη ήρωες της ιστορίας αυτής: Η Άννα, ντε Λεσπάρ, η πανέμορφη και άτρόμητη που ποθεί να εκδικηθεί τον Ρισελιέ γιατί δολοφόνησε τη μητέρα της, κι ο βαρώνος ντε Σαμπριάκ, τρομερός εξομολόγος, ποδοχρεύεται να αναλάβει υπηρεσία στον Ρισελιέ. Τρία όμως ακόμη πρόσωπα λαβαίνουν αυτονόητο ενεργό μέρος στην ιστορία αυτή. Ο καθηγητής της εξομολόγησης, νεαρός χρόνος ενεργό μέρος στην ιστορία αυτή. Ο καθηγητής της εξομολόγησης, νεαρός χρόνος ενεργό μέρος στην ιστορία αυτή. Ο καθηγητής της εξομολόγησης, νεαρός χρόνος ενεργό μέρος στην ιστορία αυτή.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Λοιπόν!... διακόπτετε όρμητικά ο εξομολόγος.
—Λοιπόν; άπαντά ο Μπλου, αυτή η κόρη, η όμορφη, με τό ευγενικό πνεύμα και με τη θαυμαστή θέληση, αυτή η κόρη, αγαπητή μου, συνοδεύεται στη ζωή της από ένα φάντασμα, το οποίο λέγεται «Δυστυχία»!

Ο Μονταριόλ κι' ο Τραγκαθέλ ανατριχιάζουν.
Ο κόμης ντε Μπλου, με την ίδια ασυγκίνητη φωνή πάντα, ψυχραίνεται, προσθέτει:

—Ναι... Αυτή η κόρη τρέχει προς την καταστροφή της... Επομένως θα σε παρσύρη κι' εμένα, φίλε μου Τραγκαθέλ, και θα είνε κρίμα!

Ο Μονταριόλ βλαστημάει πνιχτά. Ο Τραγκαθέλ νιώθει μία θανάσιμη αγωνία να του σφίγγει τον λαιμό. Τινάζεται όμως, και χλωμός από συγκίνηση άπαντάει:

—Έστω, κόμη!... Την προκαλώ τη μοίρα... Και θα δῆτε ότι δεν σκοτώνομαι τόσο εύκολα!... Είμαι διδάσκαλος της δολομαχίας, διάδολε!... Κι' έχω σκληρό τομάρι!... Δεν είν' έτσι, Μονταριόλ!

Κι' ο Μονταριόλ μουγκρίζει:
—Και βέβαια, έχουμε σκληρό τομάρι... Όποιος θέλει, ας κοπιάσει!

Είνε νύχτα. Τα κωδωνοστάσια των διαφόρων εκκλησιών του Παρισιού σημαίνουν δέκα ή ώρα, υπερδεύοντας έτσι τις βαρείες ή τις ραγιαμένες φωνές των. Παντού είνε χυμένο βαθύ σκοτάδι. Ποδ και ποδ μονάχα, στα άραα εικονισμάτια των σαυροδρομιών, ξεχωρίζουν μερικά καντηλάκια, που τρεμοσβήνουν.

Παντού κοιμούνται.
Μονάχα η νυχτερινές περιπολίες στους δρόμους άγρυπνοιν. Επίσης άγρυπνοιν και τρία σπίτια, στα οποία ξετυλιγούνται παράδοξες σκηνές, όπως θα δούμε πιο κάτω...

Τα τρία αυτά σπίτια είνε, το πρώτο: Το καρδινάλιου Ρισελιέ, εκεί στη «Βασιλική Πλατεία». Το δεύτερο: Της Άννας ντε Λεσπάρ, στην όδo Κουρτώ. Και το τρίτο: Η «Ακαδημία της Όπλομαχίας», στην όδo των Καλών «Παιδιών», όπου βρίσκονται ο Τραγκαθέλ, ο Μονταριόλ, κι' ο υπέροχος φίλος του Τραγκαθέλ κόμης ντε Μπλου.

Στη «Βασιλική Πλατεία», σ' ένα άπεραντο σπουδατήριο με κόκκινους τοίχους γεμάτους από εἶψη, πιστόλια, τουφέκια... χωρίς ούτε έναν Έσταυρωμένο, ούτε ένα εικόνα... Είνε τό προσευχητήριο του καρδινάλιου!

Από κεί μέσα στέλνονται ή τόσες διαταγές του, ή όποιες σκοτώνουν, τά διατάγματα του πᾶ ἐπισημα, που προκαλούν αιματοκυλίες, ή απειλές του, ή όποες ταραζουν την Εὐρώπη... Απὸ κεί μέσα, τέλος, βγήκαν κι' οι κατ'εξοχή, οι προωρισμένοι ν' ανακαλύψουν την Άννα ντε Λεσπάρ.

Αφού εξαπέλυσε τούς κατασκόπους του ο Ρισελιέ, σύγουρος ότι την επομένη θα του συνελάμβαναν τη νέα, έγκατε-

Ο Τραγκαθέλ

λείφθηκε πάλι στην αλαζονεία του και στον έρωτά του. Η λετή της πρώιας ήταν γι' αυτόν ένας διπλός θρίαμβος. Τον νωσε τον βασιλέα! Κι' η βασίλισσα Άννα ή Αυστριακή του χαμογέλασε για πρώτη φορά!

Ο Ρισελιέ, λοιπόν, κάθεται μπροστά σ' ένα τραπέζι—και τη νυχτερινή αυτή ώρα—και διαβάει για εἰσδομή ή δόση για μία έπιστολή, την οποία μόλις είχε γράψει. Λίγο πιο κάτω και σε μία πολυθρόνα, κάθεται ένας γέρος με ράσο καπουκίνου, ο όποιος ρίχνει φλογερές ματιές στην έπιστολή αυτή, να θέλε από μακριά να εἰσπνίσει τό μυστήριό της.

Αυτός ο άνθρωπος είνε ο πάτερ·Ιωσήφ.

Επί τρεις ώρες τώρα, ο Ρισελιέ κι' ο πάτερ·Ιωσήφ κάθονται αντικριστά, δίχως ν' αλλάζουν λέξι. Αυτές τις τρεις ώρες εἰς εἰς καρδινάλιος για να γράψει αυτή την έπιστολή, που μόλις αποτελείται από όχτω γραμμές βλες-βλες, ενώ άλλος και κάθε πρωί μάλιστα—για δυο ώρες είνε ικανός να υποπείσει στους γραμματείς του δολόκληρο ταχυδρομείο έπιστολών.

Επιτέλους, τελείωσε ο Ρισελιέ. Σηκώνει τό κεφάλι του. Είνε χλωμός, ταραγμένος, νευρικός.

—Παιδί μου, τοῦ λέει τότε ο πάτερ·Ιωσήφ, πρέπει να έγινε τασαθήτε τό γρηγορότερο, στο καινούργιο μέγαρό σας. Αὐτό τό έδω τό σπίτι είνε ανάξιο για σας, στο μέλλον!

Ο Ρισελιέ σηκώνεται. Παρ' όλη τη χλωμάδα του, ξεφύγει αδάμαστης θελήσεως σκληραίνει τά χαρακτηριστικά του προσώπου του. Λέει:

—Ισως να μην κατοικήσω ποτέ μου στο καινούργιο μέγαρό μου.

—Γιατί; ρωτάει ο πάτερ·Ιωσήφ, σκιρτώντας.

—Γιατί θα όνομασθῇ ίσως «Βασιλική Άνάκτορος»!... Αλλά Ρουαγιάλ!...

Οι δυο άνθρωποι αλληλοκυττάζονται στα μάτια. Ο πάτερ·Ιωσήφ μοιάζει με δάσκαλο έτοιμον να θυμώσει, ο Ρισελιέ με πειθιτή που έτοιμάζεται να έπαναστατήσει: Διδάσκαλος και πειθιτής, μοιάζουν με θηριοδαμαστή και θηρίο!

Η στιγμή είνε τρομερή. Ο Ρισελιέ λέει χαμηλόφωνα στο καπουκίνο:

—Διαβάστε!

Ο καπουκίνος άρπάζει τό γράμμα απ' τό τραπέζι, τό διαβάει στη στιγμή, και χλωμαίνει, και τά μάτια του κλείνουν. Όταν σε λίγο τά ανοίγει πάλι, πετούν άγριες στίβες. Καταρρέει όμως να πνίξη τη συγκίνησή του και λέει υπόκωφα:

—Αν αυτό τό γράμμα πέση από το ρα του θασαίλεως, θα έπακοιούσε τότε ή τρομαγτική πώσις σου... ή έξορία σου... Ισως ή φυλακή...

...κι' ίσως ή κρεμάλα! διακόπτει ο Ρισελιέ μ' άγριο μεγαλείο.

Κ' ύστερα από λιγότερη ώρα προσθέτει:

—Όλα για όλα... Βάζω τό κεφάλι μου στην τύχη... Αν κερδίω, θα έγινε βασιλεὺς μεγαλειότερος απ' όλους τους βασιλείς της Χριστιανοσύνης... Ναί, Σε μένα τον Ρισελιέ, χρειάζεται η βασίλισσα για έρωμένη... Σας, κι' αν πῆτε, δεν θα σας άκούσω!

Αυτό τό γράμμα δεν θα φύγει, πρέπει να φύγει από δώ·μέσα! Βροντάει φωνάει επίμονα ο καπουκίνος.

—Μέσα σε μία ώρα, ο άδερφός μου, ριιάν θα τό πάη στο Λούβρο! Επει-

τραχειά ο καρδινάλιος.

Κυττάζονται ξανά...

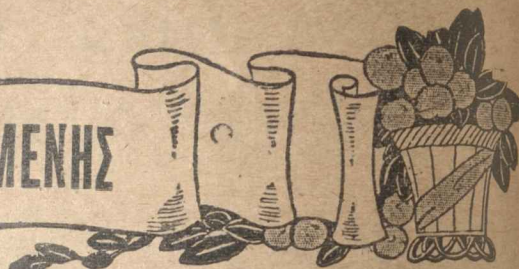
Γεννηθήτω τό θέλημά σου!

μουρίζει ο πάτερ·Ιωσήφ, σκιρτώντας.

με άπελπισία τά γέλια του στον άδερφό του.

Την ίδια ώρα, στην όδo Κουρτώ, στο σπίτι της Άννας ντε Λεσπάρ, νεαρή κόρη κάθεται μόνη της σε αἰθουσα λαμπροφωτισμένη και με λές πόρτες. Είνε άρχη, με ήρωα

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

αποφασιστική, και σκέπτεται. Είνε ντυμένη έτσι, ώστε να είνε ελεύθερη στις κινήσεις της. Στη ζώνη της έρίσκεται ένα κοντό-φαρδύ στιλέτο.

Σε μία στιγμή, ή τέσσερες άπ' τις πόρτες του δωματίου άνοίγουν. Απ' την καθεμιά μπαίνει και προχωρεί από ένας νεαρός και κομψός ευπατρίδης. Είνε κ' οι τέσσερες ντυμένοι με ταξιδιωτική ένδυσαία, κρατούν στα χέρια τους τό καπέλλο τους, στο δε πλεύρο τους κρέμεται μακριά και στερεό σπαθί.

Είνε λεθέντες κι' οι τέσσερες. Στά έκφραστικά κι' όρατα πρόσωπά τους λάμπει ο ίδιος ένθουσιασμός, ή ίδια άφοσίωσις, κι' ο ίδιος έρωσ για τη νέα. Βλέποντας ξαφνικά ο ένας τον άλλον στην αἰθουσα αυτή, αναγνωρίζονται μεταξύ τους και σκιρτούν από έκπληξη.

Γιά μερικά δευτερόλεπτα ή Άννας, τούς κυττάζει με χαριτωμένη περιέργεια, με συμπάθεια, με άγωνία. Κι' έπειτα ρωτάει με τρεμουλιαστή φωνή:

—Ο κύριος ντε Φοντράγι;

—Εγώ! άπαντάει ο ένας, με βαθεία υπόκλισις.

—Ο κύριος ντε Σεθέρ;

—Εγώ! λέει ο δεύτερος με την ίδια υπόκλισις.

—Ο κύριος ντε Λιβερνάν;

—Εγώ! λέει ο τρίτος, με υπόκλισις κι' αυτός.

—Ο κύριος ντε Μπουσιέρ;

—Εγώ! κάνει κι' ο τέταρτος, με υπόκλισις επίσης.

Είνε τέσσερες υπόκλισεις, που έκφράζουν λατρεία. Είνε τέσσερες φωνές, άρρενωπές και γλυκές, σταθερές και γεμάτες σεβασμό. Η Άννα συγκίνησις κυριαρχεί σε όλους.

Ένας άπαρηγόρητος θεατής θα άρκεζόταν, ότι οι τέσσερες αυτοί νέοι λατρεύουν τη δεσποινίδα ντε Λεσπάρ. Κι' αυτή, πλανώντας τό μελαγχολικό βλέμμα της στα νεανικά εκείνα κεφάλια, ψιθυρίζει:

—Κύριοι, δεν γνωρίζω κανέναν από σας. Γνωρίζω όμως καλά ότι εἰστε όλοι σας ευγενικοί... Μπορώ λοιπόν να τό πω μπροστά σας, μπροστά σε όλους σας, ελεύθερα: Ότι έλασα, κύριοι, τις έπιστολές σας, μέσα στις όποιες ο καθένας σας μου προσφέρει τό δυνάμει του και τη ζωή του!

Ο Φοντράγι, ο Σεθέρ, ο Λιβερνάν, κι' ο Μπουσιέρ σκιρτούν... Ανατριχιάζουν. Είνε πολλοί φίλοι όλοι των, άναμεταξύ των, και λατρεύονται, αλληλοεκτιμούνται βαθιά...

Και να τώρα, που βρίσκονται αντί-ζηλοι!

Η Άννας εξακολουθεί, κι' ή φωνή της δυναμώνει, γεμάτη από έντιμη ειλκρινεία:

—Κύριοι, σᾶς παρακολουθώ και σᾶς σπουδάζω όλους, έδώ και τρεις μήνες τώρα, πριν γνωριστούμε και προσωπικά... Επίσης σπουδάσα κι' άλλους ευπατρίδης απ' τό Άνζέ, οι όποιοι μ' είχαν κι' έκεν' ν' ήρῆσει σε γάμο...

Ειδικά έσας τούς τέσσερες, γιατί αγνότητα την πεποιθήσι ότι όλοι σας εἰστε άξιοι να σᾶς εμπιστευθώ τις έλπίδες μου, τις θλίψεις μου, τη ζωή μου, την τιμή μου... Και σᾶς έγραψα, δεν θέλησα να συναντηθῆτε, πριν με δῆτε και με άκούσετε.

Σᾶς όρια συνέντευξις, κι' ήρθατε κι' οι τέσσερες Κύριοι, σᾶς εύχαριστώ απ' τό βάθος της ψυχῆς μου...

Και οι τέσσερες συγχρόνως προχωρούν ένα βῆμα προς τό μέρος της, και τά χείλη τους είνε έτοιμα να διαβεβαιώσουν την άρρασίαν τους... μα έκείνη με μία χειρονομία τούς συγκρατεί. Τό καθαρό της μέτωπο σκεπνιάζει, τά όμορφα μάτια της φλογεβολούν. Η φωνή της αλλάζει τόνο...

—Εἰσατε όλοι στο Άνζέ πρό εικοσι ήμερῶν, και έξερете ότι ή μητέρα μου πέθανε... Δεν έξερете όμως, από τί πέθανε τόσο άπρόσδοκτα και μέσα σε τόσο λίγες ώρες. Κύριοι, ή μητέρα μου πέθανε δολοφονημένη, δηλητηριασμένη!

Τέσσερες κραυγές θρικής και οίκτου άκούγονται. Κι' άκούβει ή άγωνιώδης έρώτησις:

—Από ποιόν;... Ποιος είνε ο δολοφόνος της;

—Ο πανερώτατος Αρμάνδος·Ιωάννης Ντυπλεσσύ, καρδινάλιος ντε Ρισελιέ! άπαντά με σκληρή φωνή ή νέα.

Πείσμη σιγαλιά άπλώνεται στην αἰθουσα. Στόν άέρα πλανιέται τό τρόμος.

—Κύριοι, εξακολουθεί ή Άννας, ή μητέρα μου πέθανε, για τί έπερίεργον ένα έργο, τό όποιο θα μάθετε σε λίγο... Τό έργο αυτό άρχίζομαι ότι θα τό συνεχίσω εγώ... Μπορεί να με σκοτώσουν κι' έμένα, και μαζί μου να παρασώρ στο θάνατο όλους τυχόν θα ήθελαν να με άκολουθήσουν... Άν λοιπόν ή καρ-

Ο κόμης ντε Μπλου

διά σας τρέμει, άποσυρθητε... Άν φοβάστε τό λεπιδι του μαχαίριού, φύγετε... Άν έχετε όμως ψυχή άτρόμητη, καμωμένη για τον έρωτα, ο όποιος παλεύει και κατακτάει, ή νικείται χωρίς να παραπονεθῇ, ώ!... τότε... Ίδου τό χέρι μου, κύριοι!...

Τεντώνει τό δεξιόν της χέρι με άγέρωχη μεγαλοπρέπεια, και συνεχίζει:

—Τό χέρι αυτό θα άνήκη σε κείνον απ' τούς τέσσερές σας, ο όποιος θα βγή ζωντανός απ' τη θανάσιμη πάλη μας, κι' ο όποιος θα με βοηθήσει στο έργο μου, θα έκδικήσι τη μητέρα μου, και θα δαμάσει τόν... Ρισελιέ! Η πεθαμμένη τον καταράστηκε. Θα τον έκδικηθώ!...

Ο ίδιος κλονισμός κάνει και τούς τέσσερες νέους ν' άναπηδήσουν, ή ίδια φλόγα τούς ένθουσιάζει, ή ίδια πίστις κι' άφοσίωσις τούς ρίχνει γονατιστούς στο πάτωμα, και τέσσερες τρεμουλιαστές κραυγές άντηχούν:

—Για σᾶς δεσποσύνη, τά σπαθιά μας... Για σᾶς ή ζωή μας... Εἰσατε ο άρχηγός μας... Διατάξτε τον πόλεμο!

Δάκρυα τρεμοσβήνουν στα μάτια της Άννας. Μία πνοή ήρωισμού την κάνει έξαλλη. Μία τραγική δόξα φαίνεται να στεφανώνει με άγλη, την άστραφτερή καλλονή της. Η δυνατή φωνή της άντηχει:

—Λοιπόν, διατάσσω τον πόλεμο!... Η πρόκλησις έγινε... Απόψε, και τη στιγμή αυτή, άρχίζει ή δράσι μας στη «Βασιλική Πλατεία»... Εἰσατε οι Ιππότες μου... Κι' αφού μου άφιερώνετε τις ζωές σας, έμπρός, έμπρός Μπουσιέρ!... Σεθέρ!... Εμπρός, Φοντράγι!...

Τινάζονται όρθιοι κι' οι τέσσερες, έξαλλοι, με τά χέρια τους στις λαβές των σπαθιών τους.

—Εμπρός, στη «Βασιλική Πλατεία»!...

Όδηγημένοι απ' την Άννα ντε Λεσπάρ οι τέσσερες νεαροί εὐπατρίδαι, ξεκίνησαν με γοργό βῆμα για τη «Βασιλική Πλατεία». Οι κρόταφοί τους γτυπούσαν, και τό αίμα τους έθραζε. Ενοιώθαν βέβαια καλά, ότι άρχιζαν να μπλέκουν μέσα σε μία τρομερή περιπέτεια. Κανένας των όμωσ δεν λογάριαζε, αν θάχαναν τυχόν και τό κεφάλι τους σ' αυτή.

Όταν έφτασαν στη «Βασιλική Πλατεία», σταμάτησαν μπρός σ' ένα απ' τά τριανταπέντε όμοιομορφα περίπτερα, τά όποια πλαίσιωναν γύρω-γύρω την πλατεία. Στό σπίτι—περίπτερο αυτό, καθόταν ο Ρισελιέ από τρία χρόνια τώρα.

Στάθηκαν. Η Άννας έξήγησε στους νέους, με γαλήνη, όλα τά σχετικά με την έντολή που θάστελνε ο Ρισελιέ στη βασίλισσα, και την όποια θα κόμισε κατά τά μεσάνυχτα ο Κορινιάν στα άνάκτορα του Λούβρου. Τούς έξηγόυσε επίσης, πόσο τρομερή ήταν ή άφοσίωσις της του Ρισελιέ, ο όποιος διακινδύνευε με τό διάθεμά του αυτό να χάσει την παντοδυναμία του και τη ζωή του.

—Ω, κατέληξε ή νέα, άς έχωμε στα χέρια μας αυτή την έπιστολή, κι' ο άγώνας μας τελειώνει αμέσως!...

—Θα την έχετε! έπαν κι' οι τέσσε-

ρες με άσάλευτη πεποίθησις.

Τό όρολόγι του Αγίου Παύλου σήμανε έντεκάμισι.

—Νά τους! Εσφόνισε έξαφνα ή Άννας.

—Είνε καμιά δεκαπενταριά! παρατήρησε κάποιος απ' τούς τέσσερες συντρόφους της.

—Τόσο τό καλύτερο! έπαν οι άλλοι. Θα γίνη πανηγύρι στο!

Πόσο άυπομονούσαν να χύσουν τό αίμα τους γι' αυτή!...

Απ' την ομάδα έκείνη ποῦχε φανῇ, ξεχώριζαν πρώτοι-πρώτοι, ο Κορινιάν κι' ο Ρασκάς. Πίσω τούς άκολουθούσαν καμιά δεκαριά παλληκαράδες, σιωπηλοί, εὐλύγιστοι, γοργοί. Ο Ρασκάς όποπτεύονταν ότι κάποια έξαιρετικής σπουδαιοῦτος μυστική άποστολή θα είχε ο Κορινιάν, κι' έσκαζε μέσα του απ' τη ζήλεια.

Ο Κορινιάν άνοιγε τά τεράστια πόδια του με γρηγοράδα. Ο Ρασκάς τον άκολουθούσε λαχανιάζοντας. Πίσω του έρχόντουσαν οι ένοπλοι συνοδοί τους... Κι' δολόκληρη αυτή την ομάδα, την παρακολουθούσαν κρυφά κι' από μακριά ή Άννας κι' οι πιστοί της φίλοι.

—Αδελφέ Κορινιάν, Ικέτευσε σε μία στιγμή ο Ρασκάς, αφήσε με να σε άκολουθήσω ως τό τέλος... Θα σε υπερασπισθώ καλά, αν σου έπιτεθῇ κανένας... Εξέρει πόσο σ' αγαπώ, καλέ μου αδελφέ, και θα πέθαινα απ' τη θλίψη μου αν σου συνέβαινε

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΑΝ ΤΑ ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ...

Θεέ μου! Όλα τά εγχε! Ξωμορφιά, χάρι, κομψότητα! Κι' όμως... Τρεις βδομάδες τώρα, η Ντροουίλλα ήταν δυστυχής. Βασανιζόταν από την ημέρα, που η όμορφη και προκλητική του Κάρτερ Φρήμαν.

Τό κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε κι' η Ντροουίλλα, μόλις αναγνώρισε τη φωνή του Κάρτερ, έσπευσε να καθίσει μπροστά στο γραφείο της. Πήρε μερικά γράμματα και προσποιήθηκε πως τα διαβάζει. Δεν ήθελε ν' αντίληφθῇ ὁ νέος, ὅτι συμβουλεύει ποτέ νά μή προσδίδοι τις σκέψεις της. Άλλά τώρα θά είχε τή δύναμι νά κρύβῃ τήν ταραχή της;

Η νέα γύρισε και κύτταξε τόν Κάρτερ, καθώς μπήκε στο δωμάτιο. Τί χαριτωμένος πού ήταν και πόσο άπλως και γλυκομιλητός! Τί αγαθό κι' ειλικρινές, τό βλέμμα τών γαλαζών ματιών του! Πόσο άρχοντικό τό παράστημά του κι' ευγενής ἡ φυσιογνωμία του!...

Τό χέρι της Ντροουίλλας έτρεμε ελαφρά, καθώς ὁ νέος τό πήρε μέσα στο δικό του και παραξενεμένος τή ρώτησε με καλωσύνη:

—Τί έχεις, Ντρούς; Φαίνεται κουρασμένη. Πρέπει νά ξεκουραστῇς. Θάρω πώς από τότε πού πέθανε ὁ πατέρας σου, δέν έκανε χρήση τῆς άδείας σου στίς διακοπές, δέν εἶν' έτσι;

—Ούτε τότε, ούτε πρὶν! Μήπως ξέρω τί θά πῇ ἀπάντησιν;... Θέλησε νά πῇ ἡ νέα, μὴ δέν τό εἶπε, κι' ἀπλῶς ἀπάντησε: «Νό! Έμένα δέν μ' εὐχαριστοῦν ἡ διακοπές! Ἡ εργασία δέν με κουράζει, ἀπεναντίας μ' εὐχαριστεῖ καί μ' ἀρέσει!...»

—Τώρα μόλις ἀντιλαμβάνομαι, εἶπε ὁ νέος, πώς εἶσαι ένας ἐγώστης! Βλέπεις, ἐπειδή συνήθισα νά σέ βλέπω χρόνια τώρα νά διευθύνῃς τή γραφεῖά μας, ἡ παρουσία σου μοῦ φαίνεται ὡς κόπι φυσικό, σάν νά ὑπῆρχε ἐξ ἀρχῆς ἐδῶ μέσα. Οὐτε σκέφθηκα ποτέ νά ρωτήσω πειά εἶνε ἡ οἰκονομία σου, ἀπό πού ἔρχεσαι!...

Ἡ Ντροουίλλα κύτταξε τό νέο και θυμόταν τὰ περασμένα χρόνια, ὅταν ἔκείνος ήταν ένας ζωντανός κι' εὐθυσ φοιτητής στο Πανεπιστήμιον τοῦ Κάμπριτζ. Πόσες φορές εἶχε δακτυλογραφίσει ἡ ἴδια τὰ αὐτογράφα γράμματα πού τῷ ἔγραψε ὁ πατέρας του! Ὁ γέρο Τζῶν Φρήμαν δέν εἶνε μυστικά ἀπό τή νέα, τήν ὁποία προσέβλεπε ἀπό δακτυλογράφο, σέ ἰδιαίτερη κι' ἐμπιστή γραμματέα του. Καί ὅταν πέθανε ὁ προϊστάμενός της, κανείς δέν παροξενώθηκε, πού, παρ' ὅλη τή νεαρή ἡλικία της, διόρισε με τή διαθήκη του τή Ντροουίλλα Οὐάρντ, γενική διευθύντρια τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς ὁποίας αὐτοδικαίως ὁ γιός του Κάρτερ Φρήμαν γινόταν ἰδιοκτήτης.

—Μόνη σου εἶπες πως ἀγαπᾷς...τόν Τόνι!...

«Έξ χρονία είχαν περάσει ἀπό τότε. Ὁ Κάρτερ ταξίδευε με τήν ἀδελφή του, ὅταν ἔλαβε τήν εἰδησι τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα του. Κι' ὅταν ἐπέστρεψε στο Λονδίνον, βρέθηκε ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς γιά τό βαρὺ ἔργο πού εἶχε μπροστά του. Ἡ Ντροουίλλα ὑπῆρξε γι' αὐτόν πολύτιμος σύμβουλος καί βοηθός. Μαί είχαν ὑπερικήσει δυσκολίες κι' ἐμπόδια. Κι' εἶται ἡ δουλειά εἶχε γίνῃ τώρα ὁμαλή καί σίγουρη...»

Τὸν τελευταῖο χρόνο, ὁ Κάρτερ εἶχε ἀρχίσει νά ἐνδιαφέρεται κάπως περισσότερο γιά τή Ντροουίλλα. Συχνά, τὰ θρόνα τῆς ἔπερνε γιά νά δειπνήσουν ἔξω μαζί, κατόπιν πῆγαναν στή βόλτα ἢ σέ κανένα ντάινινγκ. «Έτσι σιγά-σιγά ἡ νέα ἀρχισε νά ὀνειροπολῇ ἕνα στενότερο καί θουφερότερο σύνδεσμο μαζί του. Καί νά πού μονομιάς μιά ἄδυσος τούς χώρισε...»

Στὴν ἀρχή, ἡ Ντροουίλλα δέν ἔδωσε μεγάλη σημασία σὲ ἕχθρα πού τῆς εἶδεινε ἡ ἀδελφή τοῦ Κάρτερ, ἡ Μόλλυ. ὅτι ἔπειδή ὁ πατέρας τῆς διὰ τῆς διαθήκης του τήν εἶχε ἀφήσει νά διευθύνῃ τὸν «Γραφεῖον Φρήμαν». Ἀλλά ἕνα βράδι ἡ Μόλλυ ἔβγαλε νά ἰδῇ σὲ θέατρο τὸν Κάρτερ μαζί με τὴν Ντροουίλλα, κι' ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα ἔγραψε στὴ φίλη της, τὴν Τζῶν, καί τῇ προσκάλεσε νά μείνῃ γιά λίγο καιρὸ κατὰ τῆς.

Ἀπὸ τότε ἀρχισε τὸ μαρτύριο τῆς Ντροουίλλας. Ὁ Κάρτερ παραμελοῦσε τὴν δουλειά του. Ἦταν ὑποχρεωμένος νά ἀνοδεύῃ παντοῦ τὴ Μόλλυ καί τὴ Τζῶν.

Ἦταν ὁλοφάνεροι πὺς ἡ Μόλλυ εἶχε ὅ,τι μπορούσε γιά νά δημιουργήσῃ μετὰ τῆς φίλης της καί τοῦ ἀδελφοῦ της νά στενὸ δεσμό, ὁ ὁποῖος μοιραῶς κατέληγε σέ γάμο. Ἐκτός ἀπὸ τὴν κλητική ὁμορφιά της, ἡ Τζῶν ἦταν ἐμπειρική, εὐχάριστη στὴ συναναστροφή, καί πῖ πλέον πολὺ πλούσια. Καί μετὰ τὴν Ντροουίλλα συλλογιζόταν πὺς κείνη δέν εἶχε ἀνάλογα ἄπλα γιά τὴν ἑαυτὴ αὐτῇ πάλι. Ἦταν καί θά ἔμενε ὑταπεινὴ ὑπάλληλος...

—Τί νά σοῦ πῶ, Ντροουίλλα, ἔπειθ' αὐτὸς ὁ Κάρτερ, κοντὰ σου ὡθώ μιά σιγουριά, ἕνα θάρρος. Ἡ δουλειὰ σου ἀναστροφὴς καί διασκεδαστική, στίς ὁποῖες ἡ Μόλλυ ἐπιμένει νά συνοδεύω, μοῦ φαίνεται σάν τὰ παρὰ χινήματα, πού σέ θαμπώνουν γιά μιά στιγμή με τὴ λάμψη τους καί σὲ τέλος ἀπομένει τίποτε!... Εἶσαι φρόνη, λογική, Ντρούς, καί δέν πιστεύω νά παρεξηγήσης. Ἄν ἀναβάλου μετὰ τὸν ὀρανεθό μου. Μά, ὅλως πού ἡ Μόλλυ με εἰδοποίησε πὺς ἔχουμε προσκληθῇ σέ γεῦμα, τὴν ὁποία δέν μὲ ρῶ ν' ἀποφύγω... Τῆς δῆλωσα ὅτι πὺς ἄλλη φορά δέν θά παροδεύω μὲ μὴ γὰρ τὰ ραντεβό μου μαζί σου. Μόλις ἔφυγε ὁ νέος, ἡ Ντροουίλλα ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

Μόλις ἔφυγε ὁ νέος, ἡ Ντροουίλλα ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί. ἔγραψε καί κάθισε ὑποοστὰ σὲ τζακί.

με συγκίνητους τοὺς διαφόρους νέους.

Τὴ νύχτα ἐκείνη, μετὰ τὴν πρώτη κοσμικὴ ἐμφάνισί της, ἡ Ντροουίλλα ἔλαμψε με τὴν καρδιά της, μόλις βρέθηκε στὴ μορφή της κάμαρής της. Προσπάθησε γιά πρώτη φορά τὴν οὐλομένη της, τὴ μητέρα της καί τ' ἀδελφία της, πού, χάρις σ' αὐτήν, ζούσαν σήμερον ἀνεξάρτητοι σὲ ἐξοχικὸ σπίτι καί τους, Σκέφθηκε νά φύγῃ, νά πῇ κοντὰ τους. Κατόπιν ὅμως ἀντελή-βαν ὅτι ἡ ἀναχώρησίς της θά ἔμοιαζε με φυγή. Ὅχι! Αὐτὸ δέν ἔβλεπε ἀνάξιο τοῦ χαρακτήρος της! Ἀργότερα ἴσως!.. Κι' ἡ Ντροουίλλα ἀντ' αὐτοῦ, παρήγγειλε νέες τουαλέτες καί διέ-κρινε τίς προσκλήσεις τῆς Μόλλυ Φρήμαν.

—Μέλεπες πρῶτα τὸ ἔσχατος! συνήθιζε νά τῆς λῇ ὁ γέρο Φρήμαν. Μὴ κάνεις τίποτε, ἂν δέν βεβαιωθῇς πρῶτα πού στέ-νεις καί σέ τί ἔσχατος πατοῦν οἱ ἄλλοι!

Κι' ἡ Ντροουίλλα, ἀκολουθώντας τὴ συμβουλὴ αὐτή, ἔπαψε νά προσπαθῇ νά φαίνεται εὐχάριστος κι' ὁμιλητικὴ! Περιωρί-στηκε νά παρατηρῇ τοὺς ἄλλους. Μὲ τὸ νέο αὐτὸ φέρομὸ της δόθηκε πολλὰ, κι' οἱ νέοι γνώριμοί της στὴν ἀρχὴ τὴν περι-οποιῶσαν με περιέργεια, κατόπιν με ἐκπληξί καί τέλος ἀρχι-σαν νά ἐνδιαφερόνται γι' αὐτήν...

Περαιτέρω ἀπ' ὅλους ἐνδιαφερόταν ὁ Τόμμου Οὐάρντ. Αὐ-τὸς δέν ἦταν μωρημένος νά τοῦ ἀντιτέκονται ἡ γυναικίς, γιά τὴν ὁποία τὰ πλοῦτά του κ' ἡ κοινωνικὴ θέσις του ἦταν ὅ,τι ἀ-παιτούσε ἡ φιλοδοξία τους. Γι' αὐτὸ πείσθηκε μισοστά στὴν ἀ-παρτία τῆς Ντροουίλλας καί ζήτησε νά μάθῃ περισσότερα γι' αὐτήν. Κι' ἕνα θράβυ, πού θροισκόταν πάλι δίπλα της σὲ τραπέ-ζι, τὴν προσκάλεσε νά πῇ μαζί του τὴν ἐπομένη σὲ θέατρο.

Ἡ νέα δέχτηκε μ' εὐχαρίστησι, κι' ἐπειδὴ ὁ Τόμμου μίλησε κατὰς ἐναντί, ὅλοι οἱ συνδαιτημένες ἄκουσαν τὴν πρόσκλησί-σιν.

Τὸ ἄλλο βράδυ πράγματι, ἡ Ντροουίλλα πῆγε με τὸν Τόμμου Οὐάρντ σὲ θέατρο.

Ἀπὸ τότε, συχνὰ ὁ Κάρτερ ἡ κάποιος ἄλ-λος τῆς παύσας τους, πῶποτε νά συναντή-σουν τὴ Ντροουίλλα με τὸν Τόμμου Οὐάρντ. Ἡ νέα ἔξακολουθοῦσε νά πηγαίνει τακτικά στὸ Γραφεῖο, μὰ σιγά-σιγά παροδεῖ τὴν ἐνοσίχθων στὸν Κάρτερ. Εἶχε ἀ-ποφασίσαι ν' ἀποσυρ-θῇ καί νά ξαναγοιτῇ τὴν οἰκονομίαν της. Τέλος μιά μέρα ὁ νέος τὸ κατέλαβε αὐτὸ καί τῇ εἶπε με παράπονο:

—Μὲ τὰ σωστά σου σκέπτεσαι νά με ἐγκαταλείψης. Ντρούς; Ναι, Κάρτερ, κουραστική! Δέν μπορῶ νά ἐργάζομαι παν-τοῦτα! Ἐγὼ κι' ἐγὼ δικαιώματα...

—Θέλεις νά πῇ, Ντρούς, πὺς κουράστηκες νά συνεργάζεσαι μαζί μου; Ἡ μήπως... πές μου τὴν ἀλήθεια, Ντρούς, ἀγαπάς κάποιον, δέν εἶν' έτσι;

—Ἀλήθιν' ἡ ἀλήθεια, Κάρτερ! Ναι! Ἀγαπῶ... κάποιον!...

—Τότε, δέν μπορῶ νά ἐπιμείνω περισσότερο. Ὅπωςδήποτε, ἔλα νά μείνῃς κοντὰ μου ὅσο μπορεῖς περισσότερο.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ὁ Κάρτερ δέν τῆς μιλοῦσε, παρὰ γιά δουλειά. Τῆς φερόταν μ' εὐγένεια καί με κάποιαν ψυχρότητα. Ὁ νέος ἐργαζόταν ἐντατικά, εἶχε ἀναλάβῃ τὴ διεύθυνσιν τοῦ Γραφείου κι' ἦταν φανερό πὺς ἡ παρουσία τῆς Ντροουίλλας δέν τοῦ ἦταν πειά ἀπαραίτητη. Κι' ἡ νέα τώρα μετάνοιγε πι-νὰ γατὶ, παίζοντας τὸ τελευταῖο της αὐτοῦ, εἶχε χάσει τὸ παγκύβη. Ὡστόσο, θυμόταν τὰ λόγια τοῦ γέρο Φρήμαν: «Ὁ-τὸν κερδίσεις, κερδίσεις, μὰ ὅταν χάσης, πρέπει νά ξαναρχίσῃς ἀπὸ τὴν ἀρχή!» Σ' αὐτὴ τὴν περίστασι ὅμως δέν ἦταν δυνατὸν νά ξαναρχίσῃ!

Εἶχε εἰσαίει ἡ τελευταία μέρα τῆς παραμονῆς της σὲ τὸ Γρα-φεῖο Φρήμαν. Οἱ ὑπάλληλοι εἶχαν φύγει πειά ὁ Κάρτερ εἶχε ἐλπίσει πὺς ἐπειδὴ εἶχε συνέντευξί με τοὺς δικηγόρους τῶν Φρήμαν, δέν θά πῆγανε τὸ ἀπόγευμα σὲ Γραφεῖο.

Μὲ πρὶν κινήσει ἡ Ντροουίλλα τακτοποίησε γιά τελευταία φορά τὸ γραφεῖο της. Πόιός ἔφερε, σκεπτόταν μελαγχολικά, πὺς ἔπαινε τὴ θέσις της!... Μονομιάς ὅλος ὁ συγκεντρωμέ-νος πόνος τῆς καρδιάς της ἐξέσπασε! «Έγχει τὸ κεφάλι της ἀ-πὸ τὸ γραφεῖο καί ἔκλαιε με λυγμούς. Ὅτε ἡ ἴδια δέν ἦ-ερε πὺς ἔμενε ἐταί. Κι' οὐτε ἄκουσε τὴν πόρτα πού ἀ-νοίχθηκε. Ἡ ἀγαπημένη φωνὴ τοῦ Κάρτερ τὴν ἔκανε νά κερδήσῃ τὸ κεφάλι της.

—Νόμίζω πὺς ἔχουσ, Ντρούς, εἶπε ὁ νέος, κι' ἔβλεπα νά ἰδῶ ἀκόμα μιά φορά τὸ γραφεῖο σου προσοτ καθίσει ἄλλος στὴ θέση σου! Δέν ἔβλεπα νά σοῦ πῶ πόσο μ' ἀγαπᾷς ἡ ἀναχώρησίς σου, γιά νά μὴ θολώ-σῃ τὴν εὐτυχία σου...

—Μὲ νόμιζες λοιπὸν εὐτυχισμένη, Κάο-...

Ἡ Ντροουίλλα ἔκλαιε με λυγμούς. Ὅτε ἡ ἴδια δέν ἦ-ερε πὺς ἔμενε ἐταί. Κι' οὐτε ἄκουσε τὴν πόρτα πού ἀ-νοίχθηκε. Ἡ ἀγαπημένη φωνὴ τοῦ Κάρτερ τὴν ἔκανε νά κερδήσῃ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ντροουίλλα ἔκλαιε με λυγμούς. Ὅτε ἡ ἴδια δέν ἦ-ερε πὺς ἔμενε ἐταί. Κι' οὐτε ἄκουσε τὴν πόρτα πού ἀ-νοίχθηκε. Ἡ ἀγαπημένη φωνὴ τοῦ Κάρτερ τὴν ἔκανε νά κερδήσῃ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ντροουίλλα ἔκλαιε με λυγμούς. Ὅτε ἡ ἴδια δέν ἦ-ερε πὺς ἔμενε ἐταί. Κι' οὐτε ἄκουσε τὴν πόρτα πού ἀ-νοίχθηκε. Ἡ ἀγαπημένη φωνὴ τοῦ Κάρτερ τὴν ἔκανε νά κερδήσῃ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Ντροουίλλα ἔκλαιε με λυγμούς. Ὅτε ἡ ἴδια δέν ἦ-ερε πὺς ἔμενε ἐταί. Κι' οὐτε ἄκουσε τὴν πόρτα πού ἀ-νοίχθηκε. Ἡ ἀγαπημένη φωνὴ τοῦ Κάρτερ τὴν ἔκανε

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Σε μία μέρα ή δύο... απάντησε ο Πεϋρόλ. Να είσθε δε βέβαιος ότι ο πρίγκιψ Γκονζάγκας θα σας είνε ειλικρινώς ευγνώμων για ό,τι κάνετε γι' αυτόν...

—Δεν το κάνω γι' αυτόν κι' έχω μάθει πριν από πολύ καιρό να μη βασίζομαι στην ευγνωμοσύνη των ανθρώπων! Αποκρίθη ο ντόν Πέντρο.

Ο Πεϋρόλ υποκλίθηκε κι' έφυγε σκανδαλισμένος εξαιρετικά μ' αυτό το μυστηριώδη γέρο, για την ταυτότητα του οποίου δεν μπορούσε να μάθει τίποτε, ούτε στο γειτονικό πανδοχείο.

Είδαμε πώς ο Γκονζάγκας είχε αναγγείλει στην ντόνα Κρούζ, ότι η κατοικία της Αύγης και της δικής του θα ήταν στο εξής, υπό την επιτήρησι του Πεϋρόλ, σ' αυτό τον έτοιμό-ροπο πύργο.

Η άλλη βία είναι ότι ο πρίγκιψ είχε ερεθιστή υπερβολικά, μαθαίνοντας ότι ο ιδιοκτήτης του πύργου είχε αρνηθή να του τον πύργο. Κι' αυτό, γιατί έπρεπε έτσι να μπάση στο παιχνίδι του ένα νέο πρόσωπο, που δεν το ήξερε καθόλου και που μπορούσε να ήταν επικίνδυνο, αφού έκρυβε τόνο του.

—Μου φαίνεται τιμωρός άνθρωπος, του είχε πη ο Πεϋρόλ.
—Εκτός αν είναι ένας πονηρός κανάγιας! φώναξε ο Γκονζάγκας. Έξέ άλλου, πώς θα μπορέσης εσύ να ταιριάξεις μ' ένα τιμωρό άνθρωπο; Θέο ανεινόςσους καλύτερα μαζί του, αν σου έ-μιαζε...

Ο Γκονζάγκας δεν είχε καθόλου κέφι εκείνη την ημέρα και, κατά τη συνήθειά του, έσπευσε στον έπιστάτη του.

Ο τελευταίος ωστόσο του απάντησε πονηρά:

—Αν δεν συνεννοούμεθα, ξέρω έναν τρόπο να κανονίσω τα πράγματά... Να μείνω μόνος μου...

Ο Γκονζάγκας ήταν άνθρωπος που καταλάβαινε εύκολα τα ύποπτα. Δεν είχε καιρό άλλωστε να ζητήσει άλλο καταφύγιο και τίποτε δεν του αποδείκνυε ότι θα μπορούσε να βρη καταφύγιο πιο σίγουρο απ' αυτό. Ποιος θα μπορούσε ποτέ να σκεφθή ν' αναζητήσει την Αύγη ντε Νεβέρ στον πύργο του Πένια;

Γι' αυτό είπε στον Πεϋρόλ, πριν τον αφήσει:

—Τα μάτια σου στην Αύγη και δυσπίστει στο γέρο ιδιοκτήτη του πύργου...

—Μείνετε ήσυχοι, ξεχωλάστε. Σε λίγο ο τόπος θα ξεκαθαρίσει και θα μείνω εγώ ο μόνος κύριος του πύργου.

Μ' αυτό ήθελε να πη ότι λίγες ήταν ακόμα ή μέρες του γέρο Ισπανού.

Την επομένη έφτασε στο πανδοχείο, όπου κοιτόταν ή Αύγη, ένας γιατρός από τη Σαραγκόσσα, ένας τσαρλατάνος μάλλον, παρά γιατρός, ο οποίος διέταξε να της κάνουν αφαίμαξη και να της δώσουν καθαρτικά. Μά στην κατάσταση που βρισκόταν ή Αύγη, ή έντολές του γιατρού αν έπραγματοποιούντο, θα την σκότωναν. Γι' αυτό, ή ντόνα Κρούζ, αντιτάχθηκε με όλες τις δυνάμεις σ' αυτό κι' ο Πεϋρόλ κατάλαβε πώς είχε δίκιο.

—Μπορούμε να μεταφέρουμε την άρρωστη ως εκεί; ρώτησε δείχνοντας με το δαχτυλό τον πύργο.

—Πιστεύω... Μά πρέπει πρώτα να γίνει ή αφαίμαξη...

—Πήγαινε στο διάβολο, κατεργάρι! φώναξε ο Πεϋρόλ μανιασμένος... Μόνο στους γαϊδάρους αν δεν κάνουν αφαίμαξεις, στους ανθρώπους αν δεν κάνουν καθαρτικά...

Ο τσαρλατάνος, μάζεψε τα συνέδρα του, και τα χρημάτα που του μετράσαν, και πηγαίνοντας στο παντοπωλείο του, μετράσε πάλι το καλύτερο το όρο της Σαραγκόσσας, το καλύτερο το όρο της Σαραγκόσσας.

Την άλλη μέρα το πρωί ή Αύγη ντε Νεβέρ, εξαπλωμένη σ' ένα φορέο που το κρατούσαν στα χέρια τους δέκα ευρωστοί άνδρες, έβλεπε στην πόλη του πύργου του Πένια.

Ο ντόν Πέντρο, περίμενε με το καπέλλο στο χέρι. Όταν την είδε τόσο ωραία και τόσο χλωμή, ένιωσε να γεννιέται μέσα του μια βαθειά στοργή γι' αυτό το λεπτό πλάσμα, που έχοταν να ζητήσει την ύγεια του στον πύργο του.

Θυμήθηκε τις παλιές ημέρες που φιλοξενούσε πολυάριθμους ξένους στα παλάτια του και ξέχασε πώς είχε γίνει τώρα σχεδόν ένας άγριος. Άγνωστος ποιά ήταν αυτή ή κόρη, από που έρχοταν και όμως ένιωθε κιάλας μέσα του ότι την αγαπούσε σαν παιδί του...

—Έπειτ' από μία ώρα, ή Αύγη κοιμόταν βαθειά σ' ένα απ-ραντο δωμάτιο του πρώτου πατώματος του πύργου. Πλάι στα προσκέφαλό της άγρυπνούσε ή ντόνα Κρούζ.

Την ίδια ώρα, ο Πεϋρόλ, μέσα στο δωμάτιο που του είχαν παραχωρήσει, έτριβε ευχαριστημένος τα χέρια του και μουλούγισε:

—Μερικοί μήνες αναπαύσεως σ' αυτό το καταφύγιο, θα μου κάνουν μεγάλω καλό, ύστερ' από τόσες περιπέτειες. Η δουλειά μου εδώ θα είν' εύκολη κι' ό,τι κι' αν συμβή θα βρίσκω α-σφαλισμένους από τις τρικυμίες και το σπαθί του Λαγκαρντέρ.

—Έπειτα έκανε την τουαλέτα του και πήγε να βρη τον πα-γοδεσπότη. 'Από καιρό τώρα, ο έπιστάτης του Γκονζάγκας δεν ήταν τόσο ευθύμιος κι' ή ρυτίδα που χώριζε στα δυο συνήθειά του μέτωπό του—ένδειξις φροντίδων και φόβου—είχε σχεδόν εξαφανιστή ολότελα.

Βρήκε τον ντόν Πέντρο σ' έναν ξέσπαστο του πύργου να μοι-ζή ψίχουλα σέ μερικά πουλάκια, που έφτασαν σχεδόν ως τα χέρια του κι' ή σκηνή αυτή, παρ' έλη τη διαστροφή της ψυχής του, του έκανε κάποια έντύπωση...

—Πρέπει -- συλλογίστηκε -- ή συνειδησίς αυτού του ανθρώπου να είνε πολύ γαλήνια... Πρέπει συνεπώς να έπαγρυπνώ σ' αυτή και να τον εμπόδισω με κάθε τρόπο να χώση τη μύτη του στα δουλειές μου...

—Ακούγοντας τον ήχο των βημάτων του, ο ντόν Πέντρο γύ-σε το κεφάλι του.

—Κύριε, είπε ο Πεϋρόλ, χαϊρετώντας τον, καταγίνεστε από τη στιγμή με κάτι που φανερώνει την καλωσύνη της καρδιάς σας. Αυτό μ' ενθαρρύνει να σας υποβάλω μια αίτηση...

—Ευχαριστήστε να εξηγηθήτε, κύριε.

Ο ντόν Πέντρο την ημέρα εκείνη, όσο ποτέ άλλοτε, ένιωθε την καρδιά του γεμάτη καλωσύνη και γλυκύτητα κι' ήταν ευχ-ριστήμένος από τον εαυτό του, που είχε κάνει μια καλή πρά-ξη, δεχόμενος στο σπίτι του, ένα δυστυχισμένο πληγωμένο π-λιό σαν την Αύγη.

—Η φτωχή μικρούλα! σκεφτόταν. Μουλά με περιστέρι, που του έσπασαν τα φτερά... Μά ποιός άθλιος το έκανε αυτό...

Κύτταζε τον Πεϋρόλ, του οποίου ή ύποπ-τική και ύπουλη έκφρασις του είχε κάνει ή τύπωση.

—Ίσως αυτός εδώ!... Ίσως ο Γκονζάγκας!

—Εχω αναλάβει κάθε φροντίδα, αρχίσε να λή χαμογελώντας ο Πεϋρόλ, για ό,τι άρρω-στης δυο νέες που είχαν την καλωσύνη να χ-τήτε να φιλοξενηστέ εδώ... Μά βλέπω π-λας ότι δεν θα μπορέσω να κάνω τίποτε γ-ρις τη βοήθειά σας... Έσείς λοιπόν που εί-τε τροφή στα μικρά πουλιά, δεν θα με π-φορηστέ που μπορώ να βρω μια γυναί-κα να μαγειρεύει και να μας επιδοσεί να νομίζω τις πεινάς;

—Να πόσο καιρό τη χρειάζεστε!

—Για πόσο καιρό τη χρειάζεστε!

—Για πόσο καιρό τη χρειάζεστε!

—Για πόσο καιρό τη χρειάζεστε!

—Για πόσο καιρό τη χρειάζεστε!

—Για πόσο καιρό τη χρειάζεστε!

—Για πόσο καιρό τη χρειάζεστε!

—Για πόσο καιρό τη χρειάζεστε!

πώς να συναντήσω τους έχθρους σου;

—Ίσως!... Δεν ξέρω ποιά είσαι κι' ωστόσο έχεις προσκολλη-θή στη βήματά μου...

Η Μαρικίτα χαμήλωσε το ωραίο μελαχρινό κεφάλι της και δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της.

—Ωστόσο, είμαι άφρασημένη σε σένα μέχρι θανάτου, ψιθύρι-σε, και ή αμφιβολία σου μου σπαράζει την καρδιά. "Αν θέλεις να με υποχρεώσεις να σου πω που πάω, θα υπακούσω...

Ο Λαγκαρντέρ σγκώθηκε, την κύτταζε μιά στιγμή, συγκινη-μένος από τα δάκρυά της και είπε:

—Όχι! Είμαι σκληρός, φτωχό μου παιδί... Υπόφερα όμως τόσο, ώστε πρέπει να με συχαρέσης... Μη μου λές τίποτε, δεν θέλω να μάθω...

—Αμέσως το πρόσωπο της νέας κόρης φωτίστηκε.

—Γίαν να βρω τον πατέρα μου, του απάντησε. Αυτό το κάνω μια φορά κάθε δεκαπέντε μέρες τουλάχιστον, έστω κι' αν βρί-σκομαι στην άλλη άκρη της Ίσπανίας, έστω κι' αν ξέρω πώς με περιμένει ο θάνατος στο δρόμο... "Όταν εκπληρώσω αυτό το καθήκον μου, θα ξαναγυρίσω να σου προσφέρω την αφοσίωσί μου...

Τώρα που ο Λαγκαρντέρ δεν της ζητούσε πια τίποτε, ήθελε να του πη ή δλα. Της σφράγισε το στόμα με το χέρι του και τη φίλησε στο μέτωπο.

—Πήγαινε, γενναία καρδιά! της είπε. Αυτό που κάνεις είνε καλό κι' ο Θεός ως σε προστατεύει στο δρόμο σου... "Αν δεν συμβή τίποτε έκτακτο, θα σε περιμένω μ' έπειτ' από δυο μέρες στους πρόποδες της Τόρρε Νουόβα της Σαραγκόσσας.

—Θά είν' εκεί, απάντησε ή Μαρικίτα. Μη φύγης από την πόλη αυτή πριν με ξαναδής, εκτός αν παρουσιασθή ανώτερα βία... Κάτι μου λέει ότι θα σου φέρω ευχάριστα νέα.

Κι' έριξε στο Λαγκαρντέρ ένα τελευταίο βλέμμα γε-μάτο μελαγχολία, τρυφερότητα κι' ύποταξη κι' απομα-κρύνθηκε...

Το ίδιο βράδυ, την ώρα που ή σκιάς τυλίγαν τον πύ-ργο του Πένια, ή Μαρικίτα έφτασε μπροστά σ' αυτόν. "Η μικρή "Ατσιγιάνα ήταν πολύ κουρασμένη, μά δεν έννοι-ωθε την κόυρασί της μπρός στη χαρά της, που θα ξανά-βλεπε τον πατέρα της.

Μά εξαφνα στάθηκε. Εξαφνιασμένη, βλέποντας τέσσερα-πέντε παράθυρα του πύργου φωτισμένα.

Τί εσήμαινε αυτό; Μία μεγάλη ανησυχία την κυρίε-υσε για τον πατέρα της κι' αποφασιστικά άρχισε ν' ανε-βαίνει την ατελείωτη σκάλα που οδηγούσε στην είσοδο του πύργου.

Διέσχισε κατόπιν την πόρτα απ' την οποία έμπαινε συ-νιήτως κι' έπειτα από λίγες στιγμές έφτασε λαχανιασμέ-νη σε μία μεγάλη σάλα, όπου βρήκε τον πατέρα της να διαβάξή ήσυχα ήσυχα.

—Έπεσε στην αγκαλιά του, αγκιστρώνοντας με τα χέρια και λίγο έλειψε να λιποθυμήσει. Τα στοργικά φιλήματα του την έμψυχσαν.

—Καλώς ώρισε, αγαπημένο μου παιδί! της είπε.

Η Μαρικίτα όμως, άκούγοντας βήματα πάνω απ' το κεφάλι της, ανασήρθηκε και ρώτησε:

—Τί είν' αυτό;... Μήπως σ' απειλεί κανένας κινδύ-νος... Είδα φώτα στα παραθύρα...

—"Ηούχασε, κόρη μου, της απάντησε ο ντόν Πέντρο. Θά μάθης τί συμβαίνει αύριο και θα δης πώς δεν πάω-χει λόγος να φοβόσαι... Τώρα θα πεινάς και θα διψάς και θα έχεις ανάγκη αναπαύσεως.

—Δεν πεινάω κι' ούτε έχω ανάγκη από ξεκούραση... Μίλα, πατέρα, μίλα, σέ ικετεύω!... Τί συμβαίνει εδώ;

—Τίποτε δυσάρεστο ούτε για σένα ούτε για μένα, Νουίτ-ζω πώς έκανα μια καλή πράξη... Θά μ' επιδοκιμάσης κι' εσύ, χω-ρίς άλλα, όταν θα μάθης περί τίνος πρόκειται... Θά μείνης μά-λιστα μαζί μου για λίγος καιρό.

—"Αδύνατον!... Αύριο πεινάω πρέπει να φύγω...

—Αύριο!... Μά σε χρειάζομαι κοντά μου οχτώ μέρες τουλάχιστον.

—Καμιά ανθρώπινη δύναμις δεν θα μπορούσε να με κρατή-ση, απάντησε ή Μαρικίτα, ή οποία σηκώθηκε όρθη.

—Όστε κι' αν σε διατάσσει...

Η νέα έσκυψε το κεφάλι της για μιά στιγμή, μά παρέμεινε πολύ ψυχρή.

Ο γέρος δεν ήμισε καθόλου κι' είπε με φωνή πολύ γλυ-κεία:

—Κι' αν σε παρακαλούσα...

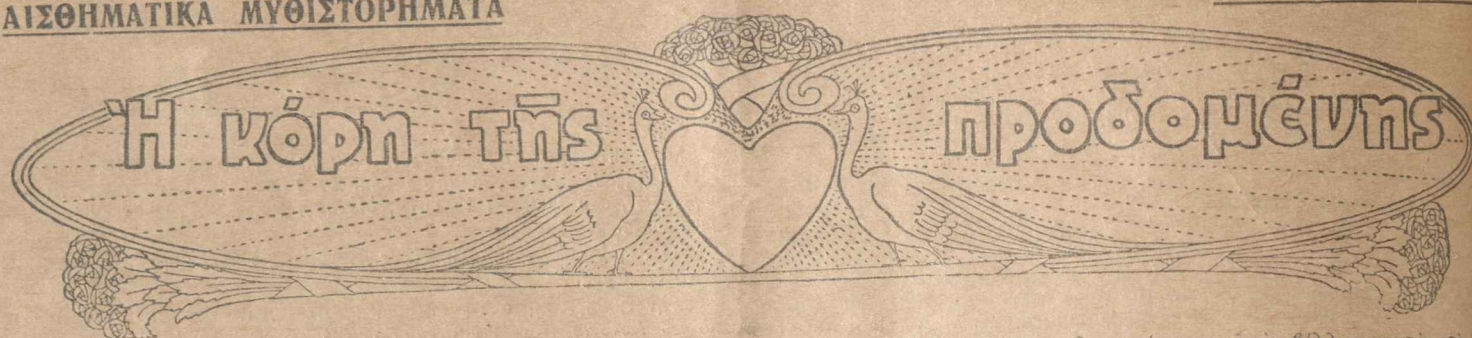
—Πατέρα! Πατέρα! φώναξε ή Μαρικίτα. Μη μου το ζητάς αυτό!... Είν' αδύνατον!...

—Και ποιος λοιπόν σε περιμένει, για να τον προτιμάς από τον πατέρα σου; ρώτησε ο γέρος εξαφνιασμένος.

(Ακολουθεί)

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΙΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Όχι, Τζιλ, όχι... του άπαντρες η Τύρα. Ξεσπώντας σε δάκρυα.

— Άλλοτε, αυτά τα δάκρυα θα νεύριζαν το Τζιλ και θα τον έκαναν να πάει να κλειστή στο γραφείο του ή να βγεί έξω. Σήμερα όμως καθίσε κοντά στην Τύρα και το μπράτσο του τύλιξε απαλά τους ώμους της, που τό τραντάξαν οι λυγμοί.

— Γιατί κλαίς; τη ρώτησε.

— Γιατί... γιατί πρέπει να με μοιείς, αφού εγώ σε χώρισα χωρίς λόγο από την Κλάρα.

Το πρόσωπο του Τζιλ μαζεύτηκε ελαφρά, καθώς της άπαντοσε:

— Όχι, Τύρα, υπάρχει ένας άλλος λόγος που συνετέλεσε ώστε μια δολοκλήρη άδυσος να χάσει τώρα ανάμεσα από μένα κι' απ' αυτή... είπε ο Τζιλ με φωνή ελαφρά αλλοιωμένη.

Εκείνη τον κοίταξε, ρωτώντας τον δειλά με τα θαλωμένα μάτια της ποιος ήταν αυτός ο λόγος. Μά η απάντησή δεν ήρθε. Τό θλιμμένο και σοφό βλέμμα του Τζιλ ράνηκε να χάνεται για μερικές στιγμές σε μακρή μυστηριώδη. Έπειτα χαμήλωσε προς το δακρυομένο πρόσωπο της γυναίκας του.

— Πάψε να κλαίς, της είπε με γλυκύτητα. Σε έκανα να υποφέρεις, μά σου δίνω το λόγο μου ως Χριστιανός και τίμιος άνθρωπος, ότι δεν έχω πια άλλη επιθυμία παρά να σου χαρίσω λίγη ευτυχία...

— Σε πιστεύω, Τζιλ μου! ψιθύρισε η Τύρα σκύβοντας λίγο το κεφάλι της για να άκουμπήσει το μέτωπό της στο χέρι του συζύγου της.

XVII

Από εκείνη την ημέρα, καμιά φιλονεικία, ούτε η παραμικρότερη ακόμα, δεν έγινε μεταξύ των δυο συζύγων. Ο Τζιλ δειχνόταν διαρκώς και πιο στοργικός προς τη σύζυγό του και η νέα γυναίκα φαινόταν πως είχε εγκαταλείψει πια αυτή τη ζήλεια, η οποία τόσο τον έρεθιζε.

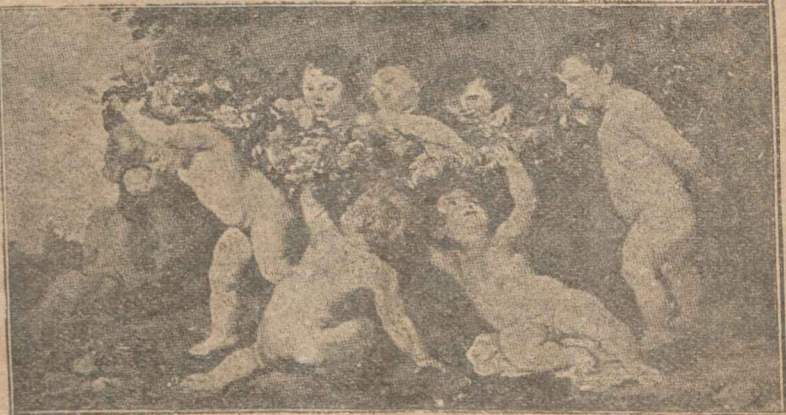
Έξυπνη και πολύ μορφωμένη καθώς ήταν, είχε αρχίσει να παρακολουθεί πάλι τη φιλολογική και καλλιτεχνική κίνηση, την οποία είχε παραμελήσει κατά τα χρόνια αυτά, που έβγαλε μέσα στον σπαρταγμό του χωρισμού. Έτσι ο σύζυγός της μπορούσε να ανοίγει μαζί της ευχάριστες και ώριμες συζητήσεις. Συγχρόνως, κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες για να καταπνήξει το φυσικό ένθουσιασμό του χαρακτήρος της, που ήξερε πως δεν άρεσε καθόλου στο Τζιλ.

Εκτός αυτών είχε άφροισθη πολύ σοβαρά στη μελέτη της καθολικής εκκλησίας, υπό την καθοδήγησή του Τζιλ και με τις συμβουλές του άθθα Μπλανσέ. Στην αρχή, το έκανε αυτό, όπως το είχε καταλάβει ο Τζιλ, μόνο με την επιθυμία ν' άρει από τον σύζυγό της. Μά τώρα, ένα αίσθημα πιο βαθύ κι' ελκρινές την έμψυχωνε κι' ο Τζιλ, που τό άντελήφθη αυτό, τη βοηθούσε μ' όλες του τις δυνάμεις.

Ωστόσο, από την ημέρα που διάβασε τις επιστολές της Κλάρας και που έπαυσε να σκεφτεί την σχετική εξήγησή με το σύζυγό της, η ύψει της, η οποία θελιωνόταν ως τότε, άρχισε να χειροτερεύει σιγά-σιγά. Ο γιατρός μάλιστα δεν έκρυψε από το Τζιλ, ότι το μοιραίο δεν θ' άργούσε να επέλθει.

Ο Τζιλ, μόλις το άκουσε αυτό, ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά του. "Ενοιώθε σ' αλήθεια τον έαυτό του να συνδέεται άδυνα και πιο πολύ με την Τύρα, όσο έβλεπε τις προσπάθειες της για να διορθώσει τις ατέλειες του χαρακτήρος της και προπάντων από τότε που έγινε ο δεσμός της στη θρησκεία. Έπειτα, η τόσο πιστή αγάπη της τον συγκινούσε βαθιά και τον έκανε να μετανοή για την ψυχρότητα και την περιφρόνησή που της είχε δείξει άλλοτε...

Όταν ήρθαν η πρώτης ξεσπασμού του Ιουνίου, ο Τζιλ, και

τά συμβούλην των ιατρών, νοίκιασε μια θύλα κοντά στο δάσος του Φονταίνεμπλώ κι' εγκατέστησε εκεί τη γυναίκα του. Μα αυτό το ταξίδι, τό τόσο σύντομο ωστόσο, και αυτή η άλλη κούραση πολύ την Τύρα. Δεν παραπονιόταν ωστόσο και θεωρούσε τον έαυτό της πολύ ευτυχισμένο ανάμεσα στο σύζυγό της και το παιδί της, μέσα σ' αυτή την κοκέτικη έπαυλη, που την περιτοίχιζε ένας κήπος γεμάτος λουλούδια. Για τόν Τζιλ η γη την Κάγια, τα φτωχά σπέρματα της χείλη εύρισκαν πατισε να χαμόγελο ή μια λέξη τρυφερότητας.

Μά όταν ήτανε μόνη, φλογερά δάκρυα κυλούσαν στο μαρμαρένο πρόσωπό της και τα λιπόσαρκα χέρια της άγκιστραν το φιλιτισμένο Έσταυρωμένο που ο Τζιλ της είχε χαρίσει τον περασμένο χειμώνα, γυρίζοντας από ένα σύντομο ταξίδι στη Ρώμη.

Ενα απόγευμα, ο άθθα Μπλανσέ πήγε να τη δει. Φεύγοντας από τη θύλα, συνάντησε τον Τζιλ, ο οποίος επέστρεφε από τη Παρίσι, όπου είχε κάποια εργασία εκείνη την ημέρα.

— Πώς τη βρίσκετε, κύριε άθθα; ρώτησε ο Τζιλ, ύστερ' από μια εγκάρδια χειραψία.

Ο ιερέας κούνησε το κεφάλι του.

— Πολύ άδυνατισμένη! απάντησε. Νομίζω μάλιστα, ότι έφτασε τώρα είναι καθ' όλα προετοιμασμένη, θα ήταν φρόνιμο να κλείτε το ταχύτερο την πρώτη της μετάληψη, φτωχέ μου φίλε...

Μια θασειά θλίψις απλώθηκε στη φυσιογνωμία του Τζιλ.

— Όποτε θέλετε, κύριε άθθα... είπε. Φτωχή μου Τύρα. Δεν μπορώ να φανταστώ, ότι δεν θα την έχω πια κοντά μου να τη περιποιούμαι και να την χαϊδεύω...

Ο ιερέας του έριξε ένα βλέμμα ζωηρής συμπάθειας. Από τις εξομολογήσεις του Τζιλ ήξερε από ποιους σπαρταγμούς, από ποιές άγριες εξεγέρσεις, από ποιούς άγώνες έναντιον μιας άσπρη μνήσεως πολύ προσφιούς, είχε περάσει αυτή η ψυχή πριν φτάσει στο σημείο να προφέρει ειλικρινώς αυτά τα λόγια.

Αφού άποχαιρέτησε τον ιερέα, ο Τζιλ διευθύνθηκε προς το σαλόνι που έβλεπε στην ταράτσα, όπου συνήθως θριασκόνταν έρωτική ή άρρωστη. Η Τύρα χαμογέλασε θλιπτόντας τον και άπλωσε το χέρι της, τό οποίο εκείνος πήρε και φίλησε.

— Τι μου φέρνεις εκεί; ρώτησε δείχνοντας ένα πακέτο που ο Τζιλ κρατούσε στα χέρια του.

Μερικά καινούργια βιβλία για τα οποία γίνεται πολύς λόγος και τα οποία θα σου διαβάσω αυτές τις μέρες... Βλέπεις ότι σε σκέπτομαι πάντα, αγαπητή Τύρα...

— Ω! ναί! Είσα πολύ καλός! του απάντησε με τόνο τρυφερό. Αυτό έλεγα και πρό δλί'γου στον άθθα Μπλανσέ... Θα τον συνάντησες χωρίς άλλο έξω...

— Ναί... Και ξέρεις τί μου είπε; "Οτι μπορείς να κάνεις με απ' αυτές τις ημέρες την πρώτη σου μετάληψη."

— Θα είμαι πολύ ευτυχής... Ήταν καιρός πράγματι...

— Ένα ανατριχίλασμα πέρασε απ' το χλωμό της πρόσωπο κι' άπλώθηκε ως το χέρι που ο Τζιλ τό κρατούσε ανάμεσα στα δάκρυα του.

Δεν τολμούσε να της πει τε, καταλαβαίνοντας τί έσημάναν αυτά τα λόγια της και έρωτας πως ήταν περιττό να επιδιώξη να την ξεγελάσει περισσότερο με μια ελπίδα έλξης.

— Μπορείς να καθίσεις μαζί μου εδώ; τον ρώτησε με φωνή που έτρεμε λίγο. Θέλω να σου μιλήσω... Δεν ξέρει κανείς τι μπορεί να συμβεί... Μπορεί να πεθάνω ξαφανά...

— Τι λες αυτό, αγαπητή μου; της είπε με τόνο επιτιμητικό. Νω συγχρόνως καθόταν κοντά της. Τίποτε δεν δικαιολογεί τέτοιο πράγμα.

(Ακολουθεί)

(Ακολουθεί)

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Κε ΦΡΑΙΖΕΡ, έτών 50.

Κε ΦΡΑΙΖΕΡ, άνεμής της, έ-

τών 27.

Κε ΜΠΟΛΤΟΝ, πολυκατομιμυριού-

πύ, έτών 24.

(Η Κε Φραϊζερ κενάει στο σαλόνι της. Ο Ντκ Μπλάνσέ έσπερσε το πλάι της. Έχει ξεπλύνει τα πόδια του με παρ' του τζακιού με μακαρίστρα και σαπουνί.)

Κε ΦΡΑΙΖΕΡ. — Λοιπόν, αγαπητή μου άνεμης, εξακολουθεις να βλέπεις τον κόσμο ρόδινο, ανάμεσα από τις καπνούς του ταγάρου σου;

ΝΤΙΚ (με ξεγνοιασιά). — Ρο-

διότατον, θεία μου !...

Κε ΦΡΑΙΖΕΡ. — Φαντάζομαι, ωστόσο, ότι ύστερα απ' αυτά που

θα σου πω, θα άρχισης να τον βλέπεις κάπως πιο σκούφο !...

ΝΤΙΚ (απαθότατος). — Με τρομάζετε φοιχτά, θεία μου !...

Κε ΦΡΑΙΖΕΡ (πεισιμυμένη). — Λοιπόν, ναί, άνωαινε... Ξέρε το,

από αύθιμερα και πέρα ούτε τα χέρη σου θα σου πληρώνω πειά,

ή αν σ' αν θέο σου θα μεσολαβώ εύνοιά, κι' ούτε θα σε βοηθήσω

παι σ' αν μίλλον... Η τελευταία εκδοούενσις που μπορώ άκόμη να σου

φωτίσω, είνε μονάχα η έξέσις...

ΝΤΙΚ (απαθότατος). — Πιιά, θεία μου ;

Κε ΦΡΑΙΖΕΡ (άποφασιστικά). — Να δεχθής τό συνοικέσιο που

σου προτινουν... Να παντρευθής την δεσποινίδα Φέγγχους !...

ΝΤΙΚ (άνευθότατος τρομαγμένος). — Τι σάς έκανα, καλή μου

θεία, να ζητάτε να με...άπαυγόνισετε ;

Κε ΦΡΑΙΖΕΡ. — Ά, μά δεν υποτρέφεσαι πια... Οι συχωρεμένοι οι

γόνες σου σου άρπασαν τόση περιουσία, την οποία άντι να εκμεταλλευ-

θής και να την μεγαλώσεις, την σατάλως; δεξιά κι' άρστερά, με

τις άνωαινές της εγγένισης ζωής σου... Πρέπει λοιπόν να παν-

τρευθής, επείλους !...

ΝΤΙΚ (εθελούος). — Θεός σωχρέσ' τους, τους καλούς μου γονείς,

κι' απότι πώς έκείνα που μου άρπασαν, θα τό περφορονούσε κι' ένας

πατριμένος έμποράος άκόμη... Ένώ εγώ, σάν μοναχοπαιδί τους αγα-

πητά, τό δέχτηκα—φυσικά—με ιερή συγκίνηση...

Κε ΦΡΑΙΖΕΡ (ειρωνικά). — ...Και τό σατάλως με πιο ιερή

συγκίνηση άκόμη !... Έλα, έλα... Να σου λείπουν αυτά... Ένα κι' ένα

κάνουν δύο : Η θα παντρευθής τη δεσποινίδα Φέγγχους, ή κι' εγώ

κι' ο άδελφός μου θα πάψουνε πια να ενδιαφερόμιασε γιά σένα !...

ΝΤΙΚ—Μά, θεία μου, ποτέ μου δεν έτρεφα ξεχωριστή συμπάθεια

παι γίαν...

Κε ΦΡΑΙΖΕΡ (αυθιγιά). — Στο έξής θα τρέφης !...

ΝΤΙΚ. — Κι' οτε ελάτρεσαι ποτέ μου καμιά δ αποινίδα...

Κε ΦΡΑΙΖΕΡ.—Στό έξής θα λατρεύς τη δεσποινίδα Φέγγχους !...

ΝΤΙΚ (τραγικά). — ...Μά ούτε την ξέρω καν και στην όψη της

άσκη !...

Κε ΦΡΑΙΖΕΡ. — ...Στό έξής θα την ξέρης !... Άπόψε κιόλας θα

τη γνωρίσεις, γιατί θα τη φιλοξενήσουμε κάμποσες ήμέρες, όσο να τό

παραβεί και ν' άγαπηθής τελλιά άνομεταξύ σας !...

ΝΤΙΚ. — Καλέ με τί άπάθεια τό λέτε,

θεία μου !... Ν' άγαπηθώμε κιόλας τελλιά,

κι' αυτές άρες, δυό άνθρωποι που χδές άκό-

μα ούτε άπομνημόνιασε ο ένας την ύπαρξή

του άλλου !...

Κε ΦΡΑΙΖΕΡ. — Ξέρεις, Ντκ, ότι με πα-

ράλως με τις αντίλογίες σου ; Λοιπόν,

απόψε πια γιά κάνα-δυό άρες, και πριν

συμπαθείς θα γυρίσω... Έσύ, έντομεταξύ,

παρακαλώ το σμάιν σου, γιατί τό βράδι θα

διασκεύουμε μαζί με τη δεσποινίδα Φέγγχους,

και έμψήξω απ' τη Γλασκώδη με τό τραίνο κα-

τά τις έπαι... Άρεθούας, λοιπόν, Ντκ, και

πριν έρωμα, παλί μου... Φρόντισε να

πάρεις άναγε χαριτωμένος, γόνς κι' έλαστι-

νός... Πρώτα περ' προικας εκατομιμυριών.

— Έχου να σου πω : "Αν έντομεταξύ

από τό μεστικό γραφείο ή καινούργια

διαπλάσιση της κόρης μου, ή δεσποινίς

έλθουν, κράτησέ την... Να περμένη λίγο

κι' έρωμα !...

ΝΤΙΚ (με άνία). — Καλά, θεία μου !...

Κε ΦΡΑΙΖΕΡ. — Βηματίζεις νευρικά και καννίζει

από το πλάι σου λογιάω... λογιάω... βλασπύ,

από τον σπαργισμό των πολυέρονων δεσποινί-

τις προαπέναντί, και σ' ά τελευταία διαβολοστέλ-

νός... τό σμάιν του και τη θεία του. Ξα-

νός... έσπρος !... και σ' αν κατάβλη της πο-

ρικής και μεθελκτική άπολυτομένη δεσποινίς,

ΝΤΙΚ.—Μίπως είστε ή δεσποινίς Μπλάν-

σέ, ή καινούργια δασκάλίσσα ;

Κε ΜΠΟΛΤΟΝ (δισταχτικά). — Μάλι-

κα, κύριε... Είμαι ή δεσποινίς... ή δεσποινίς

Μπλάνσέ...

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΜΑΒΕΝΤΟΝΣ

πότε θα σάς έχουμε στο σπίτι ;

Δίς ΜΠΟΛΤΟΝ. — Άγνοώ... Δεν κανονίσαμε άκόμη τίποτε, με

την κυρία βία σας !...

ΝΤΙΚ. — Κοίμα !... Έλπίσω όμως να 'ρθής σε τελική συμφωνία

και να μείνεις στο σπίτι...

Δίς ΜΠΟΛΤΟΝ. — Άσπε θα χαρήτε κι' εσείς γι' αυτό ;

ΝΤΙΚ (συγχισμένος). — Όχι... Δηλαδή, παρντόν, ναί... ναί... Πο-

λύ θα χαρώ, προς χάριν της εξαδελφούας μου, ή όποια θα είνε εύτυ-

χης νάχη μά τόσο χαριτωμένη και σοφή δασκάλίσσα, σάν κι' εσάς,

δεσποινίς !...

Δίς ΜΠΟΛΤΟΝ. — "Ω, δέ !... Τί χαλάς από φλογοφρονήσεις, κύριε

Ντκ !... Τόσο λοιπόν αγαπάτε την εξαδελφούλα σας ;

ΝΤΙΚ. — Τρελαίνομαι !... (Μέσα του) : Και σου είνε μά άνωτό-

φορη μονάστα πρώτης δυνάμεις !... (Φωναχτά) : Κι' όχι μόνον ή

εξαδελφούλα μου, αλλά κι' όλα τα παιδιά μου άρέσουν γενναίως...

(Μέσα του) : Τί ένοχλητικά ζωάρια !... Θα τάραχνα σε μά στέφρα

με νερό, αν τό ελχα όλα μαζί του χεριού μου !... (Φωναχτά) : Γιατί

δεν άμτιβάλλω ότι κι' εσείς θα τό συμπαθήτε, έφόσον άφιερώσατε τη

ζωή σας σ' αυτά !... Κι' όμως, εγώ είνε τόσο ύψηλό κι' ευγενικό τό

επάγγελμά σας, άρκεώς αυτά που ευεργετούνται απ' εύθειας από σάς,

δεν είνε σε θέσι — έξ αίτίας της μακρής ηλικίας των — να εκτιμή-

σουν τις προσπάθειές σας !...

Δίς ΜΠΟΛΤΟΝ (με εγκάρτερησι δθην). — Τι να γίνη ;... Αυτά

ώστόσο είνε ή μοίρα μου κι' ή...άδυναμία μου συγχρόνως... Τά λα-

τρεύω τά παλάτια !...

ΝΤΙΚ. — "Ω, κι' εγώ τό λατρεύω, δεσποινίς... Και θα τό αγαπού-

σα περισσότερο, αν... αν... ήσαν και δικά μου !...

Δίς ΜΠΟΛΤΟΝ (με πλάνο και τσαχπίνου χαμόγελο). — Εύκολο

να τό άποχτήσετε !...

ΝΤΙΚ (κατασυγχισμένος). — Ούτε λόγος να γίνηται... Μά πώς ;

Έδώ χρειάζεται...συνεργασία γιά την άπόχτησή τους, και μάλιστα κα-

τόπιν γάμου...

Δίς ΜΠΟΛΤΟΝ. — Και φυσικά... Κατόπιν γάμου, βέβαια, εύλογη-

μένου από την εκκλησία... Γιατί δεν δοκιμάζετε κι' αυτές τις ύψητες

κι' άγνές χαρές του συζύγου και του πατέρα ;... Δεν βροδεύατε την

άκατάστατη νεανική ζωή σας ;

ΝΤΙΚ (με ελκρινή απείποιά). — Αν

πράγματα μ' έμπιστεύουν σ' αυτό... Πρώτα

είμαι φτωχός...

Δίς ΜΠΟΛΤΟΝ. — Εργασθήτε, τότε.

Δεν χρειάζονται πολλά πράγματα και χαί-

ματα, γιά να ευτυχίσουν αληθινά ένα νεαρό

ζευγάρι, τό οποίο λατρεύεται κι' εκτιμάται

από όλα !...

ΝΤΙΚ. — Κι' ύστερα... ύστερα...

Δίς ΜΠΟΛΤΟΝ (λοζοντιζόμενος με

άποια κόχα). — Κι' ύστερα ;...

ΝΤΙΚ (τρανκίζοντας). — "Υστερα, που

νάδω μά τόσο χρηστετική συντάρα... της

ζωής μου... και μητέρα των...μελλοντών

παιδιών μου... που να με δεχτή γιά σύζυγο

της ;... Τά πενηντά οικονομικά μου μέσα

δεν μου αφήνουν ελεύθ περιθώριο να μάζω

γιά να την βρω !...

Δίς ΜΠΟΛΤΟΝ (άπελέςτατα). — Ζη-

τήστε την και σε κατόπιν κοινωνικά σκα-

λοτάτια... Άρκε να είνε νεοκαυρούλα και

να συγγεντόνη τό προσόντα της άμοο-

ρίας που ζητάτε...

ΝΤΙΚ (οίχνονας τον κύβω). — Έσείς

είστε νεοκαυρούλα, δεσποινίς ;...

Δίς ΜΠΟΛΤΟΝ (εξαοδισμένη στα γέ-

ΤΟΥ ΤΖΩΡΤΖ ΓΚΡΕΥ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

ΓΙΑΛΩΝΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η τραγική συμφορά ποθε συμψη τον είχε τσακίσει. Τα μάτια του ήταν κόκκινα. Είχε κλάψει...
 "Ολ' αυτά μ' έκαναν να λυπηθώ άπειρα.
 "Ενας στεναγμός φούσκωσε το στήθος μου.
 "Ο 'Αρτέμις στεκόταν πλάι μου, χωρίς να μιλήσει. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα άπάνω μου, γεμάτα πόνο, γεμάτα λύπη. Περιμένα ίσως να το μιλήσω έναν πρωτό.
 Φοβόταν μήπως δεν το δώσω απάντησι, αν μου μιλούσε. "Η-θέλα να πω κάτι κι όμως δεν είχα τη δύναμη...
 "Ο 'Αρτέμις κήθησε σε μια καρέκλα, έσκυψε κι ακούμπησε το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του.
 Τι συλλογιζόταν;
 "Εκλαιγε μήπως;
 Ναι, δεν είχα άδικο. Χοντρά δάκρυα κυλούσαν απ' τα μάτια του.
 "Εκλεισα τα βλέφαρά μου συγκινημένη.
 "Παιδί μου!... Φτωχό μου παιδί!... τον άκουσα να ψιθυρίζει. Θά προτιμούσα να θυσιάσω τη ζωή μου και την εύχρηστού μου πρόσχαριν σου. Γιατί να μη μου άνοιξης την καρδιά σου;
 Μιλούσε ελκρινώς αυτός ο άνθρωπος; Ναι, αυτή τη στιγμή δεν έλεγε ψέμματα, δεν προσποιόταν, όπως άλλοτε. Τα λόγια του ήταν ελκρινή. Συγκινήθηκα και του άπλωσα το χέρι μου... Τό πήρε μέσα στα δικά του με λαχτάρα και τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν ποτάμι πειά από τα μάτια του.
 "Εύχαριστώ! μου ψιθύρισε.
 "Η φωνή του έτρεπε.
 "Εσκυψε έπειτα, μου φίλησε το χέρι και μου είπε, με θαθεία συγκινημένη φωνή:

—Είμαι πολύ δυστυχισμένος, Φλώρα... "Εμεινα μόνος στον κόσμο. Ο Θεός με τιμώρησε σκληρά. Κι όμως δεν ήμουν άξιος τόσης σκληρότητας. Δεν φανταζόμουν ποτέ, ναί ποτέ, τι έπρόκειτο να κάμη ο Λεάνδρος. "Αν το ήξερα, όρκίζομαι στην τιμή μου, όρκίζομαι στην ψυχή του που βρίσκεται αυτή τη στιγμή στους ούρανους, ότι θα προλάβαινα το κακό. Θα θυσιαζόμουν εγώ προς χάριν του. Δυστυχώς δεν θέλησε να μου έμυστηρευθή - τις λύπες του. Και το κακό συνέβη. Τώρα πειά δεν έχω κανένα στον κόσμο να με παρηγορή. Τώρα πειά είμαι μόνος κι' έρημος. Θά φύγω, Φλώρα... Θ' άποτραβήξω κάπου...
 "Από ακούγουσ συγκινημένη.
 "Η φωνή του ήταν ελκρινής.

Τα μάτια μου είχαν θουρ-κώσει.

—Μήπως σε κουράζω; με ρώτησε.

—Όχι, ψιθύρισα. "Αλλά γιατί έρεθίζετε τον πόνο σας;

—Ναι, Φλώρα, ο πόνος μου εινε μεγάλος. "Υπόφερω φρικτά. Μά πρέπει να σου μιλήσω, να σου άνοιξω την καρδιά μου. Αυτό μ' άνακουφίζει, μ' άνακουφίζει πολύ. Θέλετε να συνεχίσω;

—Αφού το θέλετε, ναί.

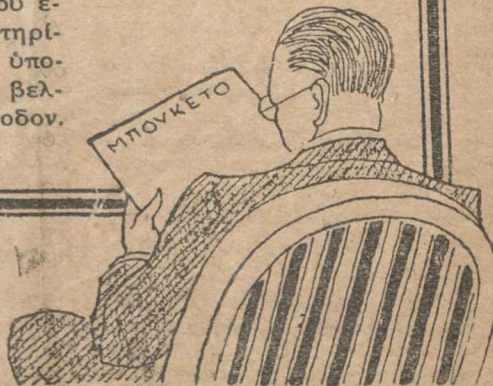
—Εύχαριστώ, Φλώρα! Δέν θα σε κουράσω πολύ άλλοστε. "Όπως σου είπα δεν με κρατάει πειά τίποτε στον κόσμο αυτό. "Έχω ανάγκη ησυχίας και γαλήνης. Θά φύγω.. θά φύγω για το "Άγιος "Ορος...

Τόν κύτταξα ξαφνιασμένη.

—Ναι, μου είπε με θαθεία, ραγιασμένη φωνή. Αυτή εινε η άποφασί μου. "Εκεί πάνω θά έρω τη γαλήνη που ζητώ. Θά

ΤΟ „ΜΠΟΥΚΕΤΟ “ΚΑΙ Η „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ“

εύχαριστούν θερμώς τους άγαπητούς άναγνώστας και τας άναγνώστριάς των δια τας έγκαρδίας ευχάς, τας όποιας τους άπηύθυνον, έπ' ευκαιρία του έορτασμού της 12ετηρίδος του ένός και της 10ετηρίδος του έτέρου, ύποσχόμενα διαρκή βελτίωσιν και πρόδοον.

προσευχηθώ στο Θεό, θά του ζητήσω να με συγχωρήσει για τα κρίματά μου και θά με συγχωρήσει, γιατί ο Θεός εινε μεγάλος καρδός.

Σώπασε για μια στιγμή και κατόπιν συνέχισε:
 —Πριν φύγω θά κανόνισω τις δουλειές μου. "Απόχτησα μεγάλη περιουσία. Θέλω λοιπόν να δεχτής την περιουσία μου αυτή, γιατί σου ανήκει, Φλώρα...

Τα λόγια του αυτά με έκαναν άνω-κάτω. "Ανασήκωσα το κεφάλι μου και τον κύτταξα κατάματα.

—Γιατί τ'ά λέτε αια; τον ρώτησα.

—Γιατί αυτή εινε η άποφασί μου, Φλώρα.

—Σας παραφέρνει ή λύπη σας.

—"Όχι, όχι. Σκέφθηκα πολύ πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Θά να χαθώ απ' τον κόσμο. Θέλω να ήσυχάσω... "Η ψυχή μου εινε ανάγκη γαλήνης.

—Θά σκεφθήτε ψυχραιμότερα αύριο.

—Γιατί μ' άποτρέπεις, Φλώρα; "Αφησε να γίνη το θέλημα του Θεού...

Μου είπε τα λόγια αυτά, κυττάζοντάς με στα μάτια. Γιατί έγραγε;

Τι περιμένα από μένα;

—"Ελπιζε σε τίποτε;

Κι' έγώ, έγώ τι έπρεπε να του πω, τι έπρεπε να του άπο-τήσω;

Καταλάβαινα καλά ότι ή στιγμή ήταν κρίσιμη! "Από έξηρτάτο το πάλιν. Μπορούσα να του πω: «Μείνε!» Και να μείνω. Μπορούσα να τον κρατήσω στην "Αθήνα, να τον κάνω έμψυχμένο, να του χαρίσω εκείνο που είχε ποθήσει: Τον έρωτα.

Κι' όμως δεν είχα τη δύναμη να μιλήσω, να του πω τη λέξη αυτή. Μήπως δεν μάς χώριζε, περισσότερο τώρα το αίμα του Λεάνδρου; Μήπως ο Λεάνδρος δεν είχε αυτοκτονήσει έξ' άσας του πατέρα του; Αυτό ήταν ολοφάνερο. Μ' άγαπούσε και τον πατέρα του; Αυτό ήταν ολοφάνερο. Μ' άγαπούσε και τον πατέρα του, για να μη προκαλέση σκάνδαλο...

Φτωχέ Λεάνδρε!...

Ο "Αρτέμις περίμενε στο μεταξύ αυτό την άποκρίσί μου. Θεέ μου, πόσο βαρεία ήταν ή καρδιά μου!...

—"Επ' τέλους ψιθύρισα.

—"Ας μη μιλάμε πειά αυτά τα πράγματα. Σας ευχαριστώ για την ελκρινή σας και για τη γενναία σας. Δεν εινε όμως ούτε...

—"Ας μη μιλάμε πειά αυτά τα πράγματα. Σας ευχαριστώ για την ελκρινή σας και για τη γενναία σας. Δεν εινε όμως ούτε...

—"Ας μη μιλάμε πειά αυτά τα πράγματα. Σας ευχαριστώ για την ελκρινή σας και για τη γενναία σας. Δεν εινε όμως ούτε...

—"Ας μη μιλάμε πειά αυτά τα πράγματα. Σας ευχαριστώ για την ελκρινή σας και για τη γενναία σας. Δεν εινε όμως ούτε...

—"Ας μη μιλάμε πειά αυτά τα πράγματα. Σας ευχαριστώ για την ελκρινή σας και για τη γενναία σας. Δεν εινε όμως ούτε...

—"Ας μη μιλάμε πειά αυτά τα πράγματα. Σας ευχαριστώ για την ελκρινή σας και για τη γενναία σας. Δεν εινε όμως ούτε...

—"Ας μη μιλάμε πειά αυτά τα πράγματα. Σας ευχαριστώ για την ελκρινή σας και για τη γενναία σας. Δεν εινε όμως ούτε...

—"Ας μη μιλάμε πειά αυτά τα πράγματα. Σας ευχαριστώ για την ελκρινή σας και για τη γενναία σας. Δεν εινε όμως ούτε...

—"Ας μη μιλάμε πειά αυτά τα πράγματα. Σας ευχαριστώ για την ελκρινή σας και για τη γενναία σας. Δεν εινε όμως ούτε...

—"Ας μη μιλάμε πειά αυτά τα πράγματα. Σας ευχαριστώ για την ελκρινή σας και για τη γενναία σας. Δεν εινε όμως ούτε...

—"Ας μη μιλάμε πειά αυτά τα πράγματα. Σας ευχαριστώ για την ελκρινή σας και για τη γενναία σας. Δεν εινε όμως ούτε...

—"Ας μη μιλάμε πειά αυτά τα πράγματα. Σας ευχαριστώ για την ελκρινή σας και για τη γενναία σας. Δεν εινε όμως ούτε...

—"Ας μη μιλάμε πειά αυτά τα πράγματα. Σας ευχαριστώ για την ελκρινή σας και για τη γενναία σας. Δεν εινε όμως ούτε...

(Ακολου-)

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 105)

Η καρδιά του άνοιξε... Θέλω τη γυναίκα μου θελητική σαν...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

—Θέ μου, πόσο...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...
 "Είπα, απαντώντας μου, ότι εινε...

ΠΩΣ ΜΑΝΤΕΥΕΤΑΙ Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 65)

Οι "Αλφόνσοι έχουν το πιο άδύνατο άστρο το σύμπαντος. Δεν έχουν ποτέ δική τους γνώμη, παρασύρονται από τους άλλους και πολύ σπάνια διαπρέπουν στη ζωή. Εινε τ'αλώ-νιμα θύματα!

"Εκείνες που εινε κατάλληλοι για σύζυγοι εινε ή Εύθυμίες.

"Όσες γυναίκες έχουν αυτό τ' όνομα, εινε υπερβολικά τυχερές και κινούν όλην την συμπάθεια. Εινε καλές, δεν έχουν ιδιοτρο-πίες, συνήθως εινε αρκετά άμορφες και το μόνο ελάττωμά τους εινε ότι εύκολα παρασύρονται σε μια περιπέτεια. "Ο άνδρας δ-μώς που θά παντρευθή μια Εύθυμια αν εινε λίγο έξυπνος, μπο-ρεί να την κάνει άφρασιωμένη σύζυγο με την αγάπη του και τις περιποιήσεις του. Εινε από τις λίγες γυναίκες που άναγνωρίζουν τις θυσίες του άνδρος και τις προσπάθειές του να δημιουργήση μια άνετη κι εύτυχισμένη ζωή στους δικούς του.

"Ο δόκτωρ "Αλφορέλ κατόπιν εξέγησε στ' άκροατήριό του, που είχε μείνει κατάκληκτο από αυτές τις άποκαλύψεις του, ότι ποτέ τα όνόματα των ανθρώπων δεν δίνονται τυχαία. "Η άόρατη δύναμη που κανονίζει όλο τον κόσμο και ρυθμίζει τις πράξεις του, δίνει στον καθένα μας τ' όνομά του και το χαράζει το δρόμο που πρόκειται ν' ακολουθήση. Πολλοί θέβαια από τους ένητους δεν βρίσκουν εύκολα αυτό το δρόμο τους. Πάντοτε δ-μώς όλοι κατασταλάζουν σ' αυτόν και ποτέ δεν κάνουν κάτι μο-νωχοί τους. "Όλες τις πράξεις τους τις κανονίζει ή τύχη, ή άό-ρατη δύναμη του άγνωστου κόσμου, που οι άνθρωποι τον ανα-καλύπτουν μόνο μετά το θάνατό τους. Γι' αυτό άλλωστε οι λαοί της "Ανατολής, που εινε οι μόνοι οι όποιοι από πολλές χυλιετη-ρίδες άσχυλονται με τα μυστικά των άστρων, πιστεύουν τυφλά στην τύχη και την άφινουν να οδηγήση τη ζωή τους με κατα-πληκτική έμπιστοσύνη.

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΟΜΨΟΝΤΥΜΕΝΟΙ

Χωρίς νά μείνετε

ΑΠΕΝΤΑΡΟΙ

**ΡΑΦΘΗΤΕ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ**

Από τὰ καλλίτερα
Ἀγγλικά καὶ Ἑλληνικά
ὑφάσματα, μέ τε-
λείαν ἐφαρμογὴν

ΕΙΣ ΤΗΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ

ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

Αθήναι: Στοὰ Ἀρσάκειου 12
Πειραιεύς: Φίλωνος 46 - 48.
Θεσσαλονίκη: Βενιζέλου 22
Πάτραι: Μαιζώνος 109
Βόλος: Ἑρμοῦ 111.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ
Γ. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ
ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ - ΠΟΡΤ - ΦΕ' Γ' - ΖΩΝΑΙ ΒΑΛΙΣΤΑΙ

Εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

**ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ**
Υπό τὴν Διευθύνειν
Α. ΚΑΡΕΜ.

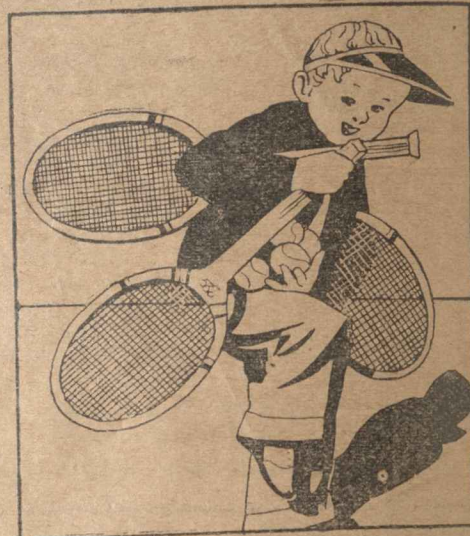
**ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΔΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ**
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 46
ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

**ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ**
Υπό τὴν Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΣ

ΣΚΙ - ΠΟΥΛΩΒΕ ΕΙΔΗ ΟΡΕΙΒΑΣΙΑΣ

ΤΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΕΡΑ ΔΟΡΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΩΝ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Δ. ΚΑΡΑΜΠΑΤΗΣ & ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΠΕΤΙΜ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 15 - ΑΘΗΝΑΙ

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 57 - ΠΕΙΡΑΙΑ

ΤΗΛΕΦ. 24-270

ΜΑΞΙΛΑΡΑΚΙΑ

ΜΑΝΤΗΛΟΘΗΚΕΣ

ΣΠΙΡΤΟΘΗΚΕΣ

ΝΕΩΤΕΡΑ ΣΧΕΔΙΑ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάρεδος Εὐαγγελιστρίδος). Τηλέφ. 21.590

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΑΒΕΒΛΗΤΑ ΜΕ 50 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ-ΓΕΩΡΓΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΙ-ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4-ΤΗΛ. 21.417

ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Διευθυντής
Επιμελητής τῆς
Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ
Φωτεινῶ. Δέχεται
ἀσθεντοὺς καὶ Τεχνίτας 1
π.μ. καὶ 4-6 μ.μ.

Τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ ΑΘΗΝΑΣ 11
Γραφεῖον Διεκπεραιώσεως Ὑποθέ-
σεων, γνωρίζει ὅτι ἀναλαμβάνει ἐ-
ξώσεις δι' ἐξόδων του, μέχρι πέ-
ρατος αὐτῶν, εἰσπράττον τὰ δικο-
στικά ἔξοδα ἀπὸ τοῦ ἐνοικιαστή.

23-605
ὁμιλῶ μου τὴν ὑποσηπτικὴν
ὁμιλῶ μου τὴν καθοδηγητικὴν
ὁμιλῶ μου τὴν πλεονούν μετὰ

ΠΙΣΙΙ
ἀσπρόρουχα μάλλινα
μελαεῶλα.

23-605 ἢ γραφικὰ
ΚΑΡΡΑΝ Π. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

ΔΕΛΤΙΟΝ Α' ΒΙΒΛΙΟΥ :

ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ
ΛΕΥΚΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ!...

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΟΝ
ΑΡΚΕΙ Ν' ΑΚΟ-
ΛΟΥΘΗΣΗΤΕ
ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ
ΜΟΥ

Ἐντὸς ὀλίγων
ἡμερῶν θ' ἀντι-
ληφθῇτε ὅτι, ἡ
«Κολυνὸς» ἐπι-
τυγχάνει ὅτι δὲν
δύναται νὰ ἐπιτύχῃ οὐδεμία
ἄλλη ὁδοντόκρεμα.

Ἀφαιρεῖ τὰς κιτρίνας κηλίδας.
Μεταβάλλεται εἰς ἀφρόν, ὃ
ὁποῖος διεσπνέει εἰς ἐκαστὴν
σχισμὴν, χωρὶς νὰ προσβάλλῃ
τὸ σμάλτον.

Ἡ «Κολυνὸς» φέρει τὰ ἀκό-
λουθα ἀποτελέσματα

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ.

Καθαρὰ δόντια - φρουρὴ λευ-
κότητος, οὐλα ὑγιαν.

Υποθετήσατε τὴν τεχνικὴν τῆς
«Κολυνὸς». Ἐν ἑκατοστό-
μετρον ἐπὶ ξηρᾶς πηγῆτος,
δις τῆς ἡμέρας.

Ἀγοράσατε ἓν σωληνάριον

ΚΟΛΥΝΟΣ

HELIO - INSTITUT
PHYSIO - THERAPIE - BEAUTE
ΣΤΑΔΙΟΥ 5Α

Τὸ ἐν Παρισίῳ μοναδικὸν Ἰατρεῖον
Λαοθητικῆς μετεφέρθη εἰς Ἀθήνας. Διὰ
τῶν μοναδικῶν ἐφευρεσῶν του ἐφαρμό-
ζει τὴν ὁριστικὴν ἐξάλειψιν τῶν ΚΗΛΙ-
ΔΩΝ, ΡΥΤΙΔΩΝ, ΟΥΛΩΝ, ΕΓΚΑΥ-
ΜΑΤΩΝ, ΑΡΡΕΙΩΜΑΤΩΝ, ΣΤΙΓΜΑ-
ΤΩΝ ΕΥΛΟΓΙΑΣ, ΑΚΜΗΣ κ.λπ.

Τὴν δασικὴν ΔΙΟΤΡΙΧΩΣΙΝ (ἡ
γεν. ηλεκτρολύσεως), unique au monde,
καὶ ἐν γένει πᾶσαν νόσον καὶ δυσμορ-
φίαν τοῦ προσώπου.
Ὅλοι αἱ αισθητικαὶ ἐγχειρήσεις

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟ

Μόνον ἂν δ
πονᾶτε τὰ μα
λιά σας, μόνο
ἐὰν δὲν ἐνδια
φέρεσθε γιὰ τ
ζωή τους, τῇ
στιλπνότητ
τους, τὸ χρώμ
τους, τότε μόνο
δὰ πρέπει νὰ τ
παραδίδετε στο
πρῶτο τυχόν

γιὰ τὴν περμανάντ τους.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 23-208

